

TREŠDIENA, 2009. GADA 18. FEBRUĀRIS

SĒDI VADA: H.-G. PÖTTERING

Priekšsēdētājs

(Sēdi atklāja plkst. 15.00)

1. Sesijas atsākšana

Priekšsēdētājs. – Es pasludinu par atsāktu Eiropas Parlamenta sēdi, kas tika pārtraukta ceturtdien, 2009. gada 5. februārī.

2. Priekšsēdētāja paziņojumi

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, pirms divām nedēļām poļu inženieri *Piotr Stańczak*, ko teroristi turēja Pakistānā kā ķīlnieku kopš pagājušā gada septembra, viņa sagūstītāji nogalināja. Eiropas Parlamenta vārdā es vēlētos paust sašutumu par šo nevainīga cilvēka, kurš bija Polijas pilsonis un Eiropas Savienības pilsonis, atbaidošo slepkavību. Eiropas Parlaments nosoda šo kriminālo rīcību visstingrākajā veidā. Mēs vēlētos piedāvāt bojāgājušā ģimenei un visiem viņa radniekiem patiesas simpātijas un līdzjūtību.

Terorisms ir tiešs uzbrukums brīvībai, cilvēktiesībām un demokrātijai. Terorisms ir mēģinājums panākt savu, izmantojot aklu vardarbību, un iznīcināt mūsu kopējās vērtības. Tas rada nopietnus draudus starptautiskās sabiedrības drošībai un stabilitātei. Terorisms ir noziegums, un mēs nedrīkstam pret to izturēties iecietīgi.

Dāmas un kungi, šī nogalinātā inženiera dzimtajā valodā es vēlētos teikt: „*Niech spoczywa w wiecznym pokoju*” [Dusi mūžīgā mierā].

Es jūs visus lūdzu piecelties kājās *Piotr Stańczak* piemiņu.

(Parlamenta sēdes dalībnieki piecēlās kājās un ievēroja minūti ilgu klusuma brīdi.)

Dāmas un kungi, Austrālijas mežu ugunsgrēku rezultātā pēdējās dienās ir traģiski gājuši bojā cilvēki. Šajos mežu ugunsgrēkos, kas ir vizuāli iedrošinātā Austrālijas vēsturē, briesmīgos apstākļos ir gājuši bojā vairāki cilvēki. Mēs visi bijām šokēti par šīs dabas katastrofas vardarbīgo spēku un tās briesmīgajām sekām. Es esmu nosūtījis vēstuli Austrālijas premjerministram, lai paustu patiesu Eiropas Parlamenta līdzjūtību. Eiropas Parlamenta vārdā šodienas plenārsēdē es vēlreiz vēlētos šajos skumjajos laikos paust mūsu solidaritāti ar Austrāliju, tās iedzīvotājiem un iestādēm.

Nākamnedēļ Parlamenta delegācija dosies uz Austrāliju, lai nodotu mūsu līdzjūtību personīgi. Tomēr es vēlos izmantot šo iespēju, lai paustu mūsu patiesas simpātijas un līdzjūtību visu bojāgājušo ģimenēm. Mūsu domas ir ar jums.

Dāmas un kungi, no Irānas Islāma Republikas atkal nāk satraucošas ziņas. 2008. gada maijā tika apcietinātas septiņas vadošās personas no *Bahajiešu* reliģiskās kopienas. Astoņus mēnešus viņiem bija liegta iespēja tikties ar juristu. Šīs *Bahajiešu* reliģiskās kopienas augstās amatpersonas tiks tiesātas šonedēļ, kas neatbilst pat tiesiskuma pamatprasībām. Nobela prēmijas laureāte un irāņu advokāte *Shirin Ebadi*, kas bija gatava uzņemties ieslodzīto vadītāju aizstāvību, pati ir saņēmusi nāves draudus.

Eiropas Parlaments vēlreiz un steidzami aicina Irānas iestādes ievērot cilvēktiesības un reliģisko minoritāšu tiesības un pārskatīt savu apsūdzību pret septiņiem *Bahajiešu* vadītājiem – *Fariba Kamalabadi*, *Jamaloddin Khanjani*, *Afj Naeimi*, *Saeid Rasaie*, *Mahvash Sabet*, *Behrouz Tavakkoli* un *Vahid Tizfahm*. Šie cilvēki tika ieslodzīti tikai viņu ticības dēļ, un viņi ir nekavējoties jāatbrīvo.

(Aplausi)

Dāmas un kungi, pagājušajā piektdienā, 2009. gada 13. februārī Venecuēlas valdība Venecuēlas galvaspilsētā Karakasā arestēja un izraidīja no valsts Parlamenta spāņu deputātu *Luis Herrero-Tejedor*, jo viņš plašsaziņas līdzekļos bija izteicis savas domas par Venecuēlas valdību. *L. Herrero* Venecuēlā bija ieradies kā Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupas oficiālās delegācijas loceklis, ko bija ielūgusi opozīcijas partija konstitucionālā referenduma kontekstā. Lai viņu arestētu, policija ielauzās viņa viesnīcas

istabā un pēc tam iesēdināja regulārajā reisā uz Brazīliju bez oficiāla paskaidrojuma vai jebkādas iespējas savākt savas personīgās mantas. Mums tas nav pieņemami!

Eiropas Parlamenta vārdā es visstingrākajā veidā iebilstu pret šīm metodēm. Es uzsvērti nosodu šo notikumu, kas ir cilvēktiesību pārkāpums un demokrātiskas iestādes, kāda ir Eiropas Parlaments, nomelnošanu.

(Aplausi)

Giles Chichester (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, es uzstājos kā Parlamenta delegācijas attiecībām ar Austrāliju un Jaunzēlandi vadītājs, lai apņēmīgi pievienotos paziņojumam, ko jūs tikko pavadāt, un pateiktos jums par to. Es ceru nodot šo ziņu nākamnedēļ Austrālijā.

Priekšsēdētājs. – Liels jums paldies, *Chichester* kungs.

3. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana (sk. protokolu)

4. Saistībā ar pieprasījumu aizstāvēt deputāta imunitāti veiktie pasākumi (sk. protokolu)

5. Pilnvaru pārbaude (sk. protokolu)

6. Reglamenta interpretācija (sk. protokolu)

7. Kļūdu labojums (Reglamenta 204.a pants) (sk. protokolu)

8. Spēku zaudējušas rakstiskas deklarācijas (sk. protokolu)

9. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

10. Jautājumi, uz kuriem jāatbild mutiski, un rakstiskas deklarācijas (iesniegšana) (sk. protokolu)

11. Padomes nosūtītie nolīgumu teksti (sk. protokolu)

12. Saistībā ar Parlamenta nostājām un rezolūcijām veiktie pasākumi (sk. protokolu)

13. Darba kārtība

Priekšsēdētājs. – Ir izplatīts šīs sēdes darba galīgais kārtības projekts, kā par to tika panākta vienošanās Priekšsēdētāju konferences sanāksmē ceturtdien, 2009. gada 5. februārī saskaņā ar Reglamenta 130 un 131. pantu. Tika ierosināti šādi grozījumi:

Trešdiena:

Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupa ir lūgusi pārcelt uz nākamo sēdi *H. Reul* ziņojumu par iespējamiem risinājumiem izaicinājumiem attiecībā uz naftas piegādi.

Herbert Reul, PPE-DE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, mēs komitejā ilgi un smagi diskutējām par šo priekšlikumu un mēs pieņemām lēmumu, ko atbalstīja lielākais vairākums, bet vakar un šodien ir pausts liels skaits padomu un ieteikumu galvenokārt tāpēc, ka citas komitejas ir pievienojušas papildu diskusiju tematus.

Manuprāt, tā būtu laba ideja nepieņemt lēmumu šodien, bet tā vietā paredzēt iespēju rast risinājumu vēlāk, ko Parlaments tad varēs atbalstīt. Tādēļ es lūdzu šodien pieņemt šo pārcelšanu. Paldies!

Hannes Swoboda, *PSE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, mēs esam iesnieguši divus priekšlikumus, no kuriem visdrīzāk neviens neiegūs Parlamenta liela vairākuma atbalstu. Tādēļ es vēlos apstiprināt šo priekšlikumu.

Priekšsēdētāja kungs, ar jūsu atļauju arī mēs lūdzam pārcelt *T. Berman* ziņojumu. Ja šis priekšlikums netiks apstiprināts tā novēlotās iesniegšanas dēļ, tad es gribētu teikt, ka rīt mēs lūgsim pārcelt balsojumu par ziņojumu. Paldies!

Priekšsēdētājs. – Liels jums paldies, *Swoboda* kungs.

Vai kāds vēlas iebilst pret priekšlikumu?

Claude Turmes, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, mana Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa ir iesniegusi rezolūciju, ko Eiropas Parlamentā atbalsta Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupa un liela daļa Sociāldemokrātu grupas. Tādēļ es uzskatu, ka *H. Reul* aicina pārcelt balsojumu par ziņojumu, jo baidās, ka viņa nostāju atbalsta mazākums.

Man šķiet mazliet dīvaini pēc šādām ilgstošām un smagām debatēm dzirdēt vēl vienu aicinājumu pārcelt balsojumu. Tādēļ mēs iebilstam pret pārcelšanu.

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, jūs esat dzirdējuši politisko kontekstu. Tāpat jūs esat dzirdējuši, kas *H. Swoboda* bija sakāms. Lēmums tiks pieņemts rīt.

(*Parlaments pieņem Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupas priekšlikumu*).

Par *H. Swoboda* priekšlikumu mēs balsosim rīt. Es lūdzu jūs visus to atcerēties šodienas balsojumā.

(*Tādējādi darba kārtība tika noteikta*)⁽¹⁾

14. Eiropas Savienības loma Tuvajos Austrumos (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir ES kopējās ārpolitikas un drošības politikas Augstā pārstāvja un Komisijas paziņojumi par Eiropas Savienības lomu Tuvajos Austrumos. Man ir prieks mūsu vidū sveikt Augsto pārstāvi *J. Solana* un lūgt viņu mūs uzrunāt.

Javier Solana, *kopējās ārpolitikas un drošības politikas Augstais pārstāvis*. – Priekšsēdētāja kungs, šī ir pirmā reize šogad, kad es šeit uzstājos jūsu priekšā. Man ir liels prieks šeit atrasties, un es ceru, ka lieliskā sadarbība, kāda mums ir bijusi līdz šim, turpināsies arī šogad.

Karš Gazā beidzās pirms mēneša 18. janvārī, un es domāju, ka jūs man piekritisiet, ka sajūta ir tāda, it kā tas būtu noticis vakar. Ciešanu un postījumu apmērs bija milzīgs, un tas viss ir atstājis rūgtu pēcgaršu. Humānā situācija šobrīd joprojām ir sirdi plosošā. Mums ir jārod steidzami risinājumi, lai piegādātu palīdzību un samazinātu iedzīvotāju ciešanu līmeni.

Vienlaicīgi mums ir jādara viss iespējams, lai izbeigtu konfliktu starp Izraēlu un Palestīnu un starp Izraēlu un arābu valstīm. Patiesībā risinājuma parametri ir labi zināmi, un tie ir bijuši zināmi jau krietnu laiku. Šobrīd ir vajadzīga politiskā griba, lai to īstenotu starp Izraēlu un Palestīnu, starp arābu valstīm un plašāku starptautisko sabiedrību.

Eiropas tieksme pēc miera Tuvajos Austrumos ir tikpat stipra kā vienmēr. Mūsu apņemšanās izveidot dzīvotspējīgu un neatkarīgu Palestīnas valsti, kas sadzīvotu ar Izraēlu, ir absolūta. Tas ir mūsu Tuvo Austrumu politikas pamatā. Visu mūsu pasākumu pamatā ir šis stratēģiskais mērķis. Mēs stabili atbalstīsim visus, kas vēlas miermīlīgu risinājumu daudzajām problēmām Tuvo Austrumu reģionā.

Parlaments zina, cik grūta un neatrisināma situācija var šķist. Pārāk bieži reģionu ir nomocījuši vardarbības, augoša ekstrēmisma un ekonomisko grūtību cikli. Vienlaicīgi nosacījumi, lai eiropieši un amerikāņi strādātu kopā, cenšoties nodrošināt mieru Tuvajos Austrumos, iespējams, ir labāki nekā jebkad. Es tikko atgriezos no Vašingtonas, kur man bija laba diskusija ar *B. Obama* administrāciju. Manuprāt, viņi man deva garantiju, ka paustā stingrā apņemšanās ir realitāte. Mēs vēlamies un esam gatavi ar viņiem strādāt, lai sasniegtu panākumus šajā konfliktā.

⁽¹⁾ Papildu darba kārtības grozījumus skatīt protokolā.

Manuprāt, senatora *Mitchell* iecelšana par ASV sūtni ir devusi Tuvo Austrumu iedzīvotājiem un viņu draugiem jaunas cerības. Mēs viņu pazīstam. Mēs esam ar viņu strādājuši. Man ir bijusi privilēģija strādāt ar viņu 2001. gadā pie pazīstamā ziņojuma, un pavisam nesen man ir bijusi iespēja strādāt ar viņu reģionā.

Es ļoti ceru, ka šo izmaiņu rezultātā tiks īstenota jauna pieeja, kas nodrošinās pusēm lielāku teikšanu par to, kā tās kārtu savas lietas. Mēs zinām, ka risinājumus un ierosinājumus ir jāiedvesmo vietējā līmenī. Tomēr vienlaicīgi joprojām būtiska ir dziļāka starptautiskā iesaistīšanās.

Tādēļ arābu miera iniciatīva ir tik būtiska. Šī iniciatīva ir arābu valstu kolektīva izpausme par to, kā tās varētu palīdzēt, lai izbeigtu konfliktu ar Izraēlu. Tā ir šo valstu atbilde uz jautājumu, kas ir kavējis to attīstību un integrāciju mūsu globālajā pasaulē. Tā joprojām tiek izskatīta un tā ir jāizskata arī turpmāk.

Izraēlā tikko ir notikušas svarīgas vēlēšanas. Protams, par jaunās valdības sastāvu ir jālemj Izraēlas iedzīvotājiem un viņu politiskajiem vadītājiem. Mēs no savas puses ceram, ka jaunais premjerministrs un valdība būs stabili sarunu biedri miera sarunās.

Lieki teikt, ka tas pats attiecas uz Palestīnu. Arī viņiem ir jāsakārto sava valsts, tostarp ar samierināšanas palīdzību. Kā jau visi zina, mēs stingri veicinām Palestīnas iekšējo samierināšanu, ko vada prezidents M. Abbas, un visus Ēģiptes un Arābu valstu līgas centienus šajā virzienā. Tas būs miera, stabilitātes un attīstības pamatā.

Kā jau es teicu, es zinu, ka Parlaments ir bijis dziļi noraizējies par krīzi Gazā, un mēs visi esam bijuši noraizējušies. Es gribētu izmantot šo iespēju, lai uzsvērtu dažus svarīgākos starptautiskos centienus, kas tika koncentrēti uz to, lai mēģinātu izbeigt vardarbību un atvieglotu visu civiliedzīvotāju nožēlojamo stāvokli.

Ēģiptes loma situācijas atrisināšanā Gazā un patiešām ar pašu palestīniešu piedalīšanos joprojām ir izšķirīga. Mēs ceram, ka viņu centieni drīz novedīs pie ilgstoša un ilgtspējīga pamiera, pāreju atvēršanas preču un personu kustībai un sava veida palestīniešu iekšējas vienošanās. Bez tā būs grūti, ja ne neiespējami, atjaunot Gazu.

Mēs ceram sagaidīt pozitīvus paziņojumus par pamieru. Aizvakar notika veiksmīgas sanāksmes, un cerēsim, ka tās turpināsies šodien un turpmāk, lai varētu nekavējoties pasludināt pamieru. Kā jūs zināt, arī Ēģipte 2. martā rīkos svarīgu konferenci par samierināšanu, un mēs sagaidām, ka visa starptautiskā sabiedrība tur uzņemsies saistības. Arī Eiropas Savienība pildīja savu lomu. Mēs nekavējoties paudām vēlēšanos noteiktos veidos veicināt ilgstošu pamieru. Tāpat mēs paudām savu gatavību pārvietot savus novērotājus uz *Rafahas* pārvadu saskaņā ar vienošanos, ko mēs parakstījām 2005. gadā. Mēs esam gatavi strādāt *Rafahā* vai jebkurā citā pārvadā, kur ir vajadzīga vai tiek lūgta palīdzība.

Arī vairākas Eiropas valstis pauda gatavību palīdzēt kavēt nelikumīgo tirdzniecību, jo īpaši ieroču kontrabandu uz Gazu. Eiropas Parlamenta rīcība, reaģējot uz krīzi, ir bijusi ievērojama, un tā ir daļa no Eiropas Savienības vispārējās reakcijas uz krīzi.

Runājot par ANO, mēs varam sirsnīgi uzslavēt ANO Palīdzības un darba aģentūru Palestīnas bēgļiem Tuvajos Austrumos (UNRWA) par tās darbu un neatlaidību un uzsveram, ka Eiropas Savienība turpinās atbalstīt visus tās centienus.

Bet ir skaidrs, ka neviena valsts vai organizācija viena pati nevar atrisināt konfliktu Tuvajos Austrumos. Pašai grūtību būtībai ir vajadzīgi daudzpusēji risinājumi. Četriniekam būs izšķirīga loma turpmākajos mēnešos. Jaunā ASV administrācija sadarbībā ar mums ir apstiprinājusi savu nolūku izmantot Četrinieku pilnībā.

Arī briesmīgajiem notikumiem Gazā ir jāpiespiež mūs paraudzīties uz Gazu stratēģiskākā un ilgtermiņa veidā. Gazas josla ir neatņemama Palestīnas teritorijas daļa, kas tika okupēta 1967. gadā, un tā bez šaubām būs Palestīnas valsts daļa. Gazai ir jāklūst ekonomiski un politiski dzīvotspējīgam. Gazai ir jāklūst par daļu no politiska risinājuma.

Neatliekama prioritāte joprojām ir nodrošināt ilgstošu un pilnībā ievērotu pamieru un atļaut netraucētu humānās palīdzības piegādi. Mums ir jānodrošina, ka tiek regulāri un paredzami atvērtas pārejas humānajam atbalstam, komercprecēm un cilvēkiem.

Kā jūs zināt, Gazas konflikta diplomātiskās nesaskaņas plašākā reģionā ir bijušas ļoti ievērojamas: tika pārtrauktas netiešās sarunas starp Sīriju un Izraēlu; Mauritānija un Katara ir pārtraukušas attiecības ar Izraēlu; tika draudēts ar arābu miera iniciatīvas atsaukšanu.

Kā jūs zināt, arābu nevienprātība ir padziļinājusies. Bez arābu vienotības būs ļoti grūti sasniegt progresu Gazā un plašākā Tuvo Austrumu miera procesā. Mieram Tuvajos Austrumos ir vajadzīga vienotas arābu

valstis. Drīzumā notiekošā Arābu valstu līgas augstākā līmeņa sanāksme būs izšķirīga, lai atjaunotu arābu vienotību, jo īpaši ar arābu miera iniciatīvas palīdzību.

Tuvākajos mēnešos vēlēšanas notiks arī Irānā un Libānā. 12. jūnijā Irānā notiks prezidenta vēlēšanas. Mēs esam atkārtoti pauduši dziļu cieņu pret Irānu un vēlmi veidot pilnīgi cita veida attiecības ar šo valsti. Tas nepārprotami ir visu interesēs, bet, lai to sasniegtu, mums ir vajadzīga uzticība, un šī uzticība ir jāatjauno.

Es gribētu nobeigt, sakot, ka 2009. gads Tuvajiem Austrumiem būs izšķirīgs. Mēs, iespējams, atrodamies uz robežlīnijas. Mēs varam izvēlēties īstenot tās pašas politikas tādā pašā veidā, zinot, ka tās novedīs pie tiem pašiem rezultātiem, kādus mēs šodien zinām. Tomēr mēs varam mēģināt strādāt enerģiski un mērķtiecīgi, pielāgot savas politikas, pielāgot veidu, kādā mēs sasniedzam rezultātus.

Nav šaubu, ka mums ir jāstrādā gan pie krīzes pārvaldības, gan konflikta risināšanas. Tomēr ir pienācis laiks izlēmīgi koncentrēties uz konflikta risināšanu. Tas ir vienīgais veids, kā izbeigt nebeidzamo nāves un postījumu ciklu.

(Aplausi)

Priekšsēdētājs. – Liels jums paldies, *Augstais pārstāvis*. Dāmas un kungi, es vēlētos vērst jūsu uzmanību uz to, ka nākamsestdien es kā Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentārās asamblējas priekšsēdētājs vadīšu divas ar pusi dienas ilgu delegāciju uz Gazu, Ramallu, Šderot un Jeruzālemi. Cita starpā, Jeruzalemē notiks sarunas ar prezidentu S. Peres un premjerministru E. Omert un Ramallā ar Palestīnas pašpārvaldes prezidentu Mahmoud Abbas un premjerministru S. Fayyad. Gazā notiks sagatavošanās darbi ANO vizītei, kas notiks pēc tam.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, šobrīd Tuvie Austrumi atrodas pārejas posmā. Tuvākajā laikā visdrīzāk Izraēlā būs jauna valdība. ASV jau šobrīd ir jauna administrācija, kas pašlaik nosaka savas ārlietu politikas prioritātes. Un drīz var notikt pāreja okupētajā Palestīnas teritorijā. Tādējādi mainīgā dinamika var radīt jaunas kontaktu iespējas.

Tomēr nevar noliegt, ka pēdējais konflikts radīja milzīgas cilvēku ciešanas un postu. Mums jāatzīst, ka tā rezultātā Tuvo Austrumu miera process kļuva īpaši trausls. Parlaments to ļoti labi zina, un es runāju par diskusijām un debatēm, kas mums šeit jau ir bijušas.

Mēs neapšaubāmi nevēlējāmies šādu situāciju 2009. gada sākumā. Bet, ja kādreiz būs miers starp Izraēlu un Palestīnu, vienīgais ceļš uz priekšu ir darīt visu iespējamo, lai atjaunotu sarunas. Šai humānajai traģēdijai Gazā ir bijusi milzīga ietekme uz reģionu. Es tikai vakar atgriezos no ceļojuma uz Sīriju un Libānu un es noteikti pateikšu kaut ko arī pa to, bet īpaši es vēlētos teikt, ka mums ir skaidri jādara zināms visiem Izraēlas vadītājiem, ka ES sagaida ilgstošu apņemšanos piedalīties miera procesā un divu valstu risinājumā.

Mums arī jāpastiprina vēstījums palestīniešiem, ka stipra Palestīnas pašpārvalde ar efektīvu vadību visā okupētajā Palestīnas teritorijā ir būtiska gan Rietumkrasta un Gazas atkalapvienošanai, gan miera procesa atsākšanai. Tādēļ Eiropas Savienība atbalsta Ēģiptes, Turcijas un citu valstu centienus to sasniegt.

Ar jauno ASV administrāciju mums ir jāvienojas par kopēju turpmāko darbību. Es vēl pagājušajā nedēļā par to runāju pa telefonu ar valsts sekretāri H. Clinton. Viņa piekrita vajadzībai pēc ilgstoša pamiera un atgriešanās pie miera procesa, kas ir absolūti izšķirīgi. Mēs arī vienojamies, ka Četriniekam līdz mēneša beigām ir rūpīgi jāapspriežas par šiem jautājumiem. Es priecājos, ka ASV administrācija uzskata Četrinieku par ļoti svarīgu iestādi miera nodrošināšanā.

Visbeidzot, mums pašiem ir aktīvāk jāsadarbojas ar Arābu līgas valstīm. Vienprātība par mieru kļūst vajāka ne tikai Izraēlā un okupētajā Palestīnas teritorijā, bet arī Arābu valstu līgā, kur notiek satraucoša šķelšanās.

Kā jau es tikko teicu, šajā sakarā es esmu tikko atgriezies no Sīrijas un Libānas, kur Sīrijā tikos ar prezidentu B. A. Assad, Libānā ar prezidentu M. Sleiman un citiem galvenajiem partneriem. Nesenais konflikts ir negatīvi ietekmējis sarunas ne tikai par Palestīnu, bet arī par Sīriju. Tādēļ mēs plaši apmainījāmies ar viedokļiem par miera procesu. Es atkārtoti uzsvēru Eiropas Savienības spēcīgo atbalstu arābu miera iniciatīvai un mudināju partnerus saglabāt savu dalību tajā, jo tā piedāvā nopietnu sistēmu reģionālajām miera sarunām.

Es arī uzsvēru Sīrijas un Libānas būtisko lēmumu nodibināt diplomātiskās attiecības un mudināju pabeigt visus šī procesa posmus. Abās valstīs mēs pārrunājam praktiskus veidus, kādos Eiropas Savienība varētu atbalstīt reformu procesu. Libānā es atkārtoti paudu gatavību principā izvietot ES vēlēšanu novērošanas misiju, un es jau esmu nolēmusi, ka izpētes misijai uz turieni ir jādodas nekavējoties.

Eiropas Savienība kopumā ir bijusi ārkārtīgi aktīva pēdējās nedēļās gan politiski, gan praktiski. Politiskajā jomā kopš pēdējās reizes, kad es jums ziņoju janvārī, mēs visi esam veikuši intensīvu diplomātisko darbību. Mēs esam bijuši vieni no galvenajiem pamiera veicinātājiem un esam strādājuši ar Ēģipti un citām valstīm, lai padarītu iespējamu ilgstošu pamieru.

Padomes janvāra secinājumos bija norādīts, ka ES izstrādā „darba plānu” ilgstošam pamieram. Šajā dokumentā ir noteiktas sešas rīcības jomas, tostarp humānā palīdzība, kontrabandas novēršana Gazā, Gazas pārvadu atvēršana no jauna, rekonstrukcija, Palestīnas iekšējā samierināšana un miera procesa atsākšana.

Notiek lieli un ļoti trausli darbi. Lai radītu priekšstatu par darbības tempu, mēs visi esam bijuši iesaistīti: piemēram, 15. janvārī es biju darba pusdienās ar līdzpriekšsēdētājiem no Parīzes, 18. janvārī augstākā līmeņa sanāksmēs Šarm-el-Šeihā un Jeruzalemē, 21. janvārī ES ministru sanāksmēs ar Izraēlu un 25. janvārī ar grupu, kuras sastāvā bija Ēģiptes, Palestīnas pašpārvaldes, Jordānas un Turcijas pārstāvji. Turklāt komisārs *Louis Michel*, kas ir atbildīgs par humāno palīdzību, apmeklēja Gazu 24. un 25. janvārī.

Mēs regulāri uzturam kontaktus ar Četrinieka kolēģiem. Mums Maskavā bija svarīgas tikšanās kā trijotnei. Man bija minētā telefonsaruna ar *H. Clinton*; *Javier Solana* arī bija Vašingtonā, un mēs vienojāmies par vajadzību atjaunot miera procesu. Mēs turpinām savu rīcības plāna uzraudzības darbu un mēs arī sniedzam valsts veidošanas atbalstu, tostarp tādās jutīgās jomās kā tiesiskums un robežu pārvaldība.

ES rīcības stratēģija Tuvajiem Austrumiem arī paredz ES atbalstu tādiem īpašiem galīgā statusa jautājumiem kā, piemēram, Jeruzaleme, bēgļi un drošības apsvērumi.

Praktiski ES par prioritāti ir noteikusi humānās palīdzības sniegšanu Gazas iedzīvotājiem. Komisija praktiski vienas dienas laikā jau ir mobilizējusi EUR 10 miljonus, un papildu EUR 32 miljoni ir paredzēti turpmākajam periodam.

Marta sākumā Ēģiptes valdība organizēs starptautisku konferenci Šarm-el-Šeihā, lai atbalstītu Palestīnas ekonomiku Gazas atjaunošanai. Mēs kā Komisija būsīm šī pasākuma līdzfinansētāji. Es priecājos, ka man bija iespēja pārrunāt apņemšanos, ko Komisija plāno izdarīt ar Ārlietu komitejas un Budžeta komitejas vadītājiem sākumposmā šeit Parlamentā 2. februārī. Vēlreiz paldies jums par atbalstu.

Šobrīd problēma ir ne tikai finansējums, bet arī piekļuve, jo īpaši Gazai. Mēs esam daudz uzstājušies gan publiski, gan privāti par Gazas pāreju nepieņemamo slēgšanu. Parlaments šodien pievienosies manam kārtējam aicinājumam pilnībā atvērt pārejas.

(Aplausi)

Kad piekļuve uzlabosies, un man nav šaubu, ka tas notiks, mums, iespējams, būs jāpārskata savas finanšu prognozes. Šajā gadījumā man, iespējams, būs jāatgriežas, lai to pārrunātu ar jums. Es ceru, ka es atkal varēšu rēķināties ar jūsu atbalstu.

Cienījamie deputāti, jūs varat rēķināties ar Komisijas apņemšanos un arī ar manu personīgo apņemšanos darīt visu, kas ir mūsu spēkos, lai palīdzētu pēc iespējas ātrāk ieviest mieru vienā no nemierīgākajām pasaules daļām. Mēs noteikti turpināsim ļoti cieši sadarboties ar Parlamentu.

(Aplausi)

Joseph Daul, PPE-DE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, *Vondra kungs*, *Solana kungs*, komisāre *B. Ferrero-Waldner*, dāmas un kungi, situācija Gazā pasliktinās ar katru dienu. Iedzīvotāju ciešanas ir milzīgas. Trūkst viss iespējamais.

Gazai uzliktais embargo nozīmē to, ka ikvienam humānās palīdzības sūtījumam ir jāpārvar virkne šķēršļu. Pat tad, kad humānā palīdzība tiek piegādāta, ar to nepietiek, lai apmierinātu reālās vajadzības. Slimnīcas vairs nespēj pienācīgi darboties. Par iedzīvotājiem vairs nav iespējams rūpēties. Gazā šobrīd notiekošais ir milzīga mēroga humānā katastrofa.

Eiropas Savienībai jau ir nozīmīga loma reģionā. Finansiālais atbalsts, ko tā ir sniegusi un turpina sniegt Palestīnai, ir ievērojams. Tā ir daudz darījusi pret straumi, lai novērstu humāno katastrofu, ko mēs šobrīd varam novērot. Par spīti šķēršļiem tā turpina sniegt humāno palīdzību un atbalstu Gazas joslas iedzīvotājiem. Tikko šodien Eiropas Savienība piešķīra EUR 41 miljonu ANO Palīdzības un darba aģentūrai Palestīnas bēgļiem Tuvajos Austrumos. Tādēļ šis nav īstais brīdis, lai mēs sāktu klusēt.

Manuprāt, Eiropas vēstījumam ir jābūt skaidram. Mēs nevaram pieļaut, ka humānā palīdzība tiek ņemta par ķīlnieku šajā konfliktā. Būtiski, lai šo palīdzību varētu brīvi, bez ierobežojumiem pārvietot un lai tiktu atvērti kontrolpunkti.

Turklāt mēs brīdinām *Hamas*. Pagājušā mēneša starpgadījums, kad *Hamas* konfiscēja un neatdeva atpakaļ humāno palīdzību, ko reģionā sniedza ANO aģentūra, ir skandalozs, nepieņemams, un tas nedrīkst atkārtoties. Visām iesaistītajām pusēm ir jāplāno rekonstrukcijas posms un aktīvi tas jāsadzīvo, novērtējot faktisko kaitējumu un sagatavojot plānu Gazas joslas finansiālajai, ekonomiskajai un sociālajai rehabilitācijai. Šī rehabilitācija ir būtiska reģiona stabilitātei. Tas ir 2. martā Šarm-el-Šeihā notiekošās līdzekļu devēju konferences mērķis.

Tomēr runāsim skaidri. Nekāda veida rekonstrukcija nevar notikt, kamēr netiks pasludināts ilgstošs pamiers. Arī pamiers un militārās darbības pārtraukšana no Izraēlas puses ir absolūts priekšnoteikums, lai reģionā atjaunotu mieru. Tas arī sākas attiecībā uz *Hamas* – un es to saku ļoti stingri – pilnībā izbeidzot raķešu šaušanu no Gazas uz Izraēlu.

Tāpat ir jāveic visi pasākumi, lai cīnītos pret ieroču un munīcijas ieviešanu pa tuneļiem, kas savieno Gazu ar Ēģipti. Ir būtiski atjaunot dialogu starp visiem Palestīnas sabiedrības sektoriem un sākt no jauna pašreizējo sarunu procesu. Ēģiptei, kurai ir īpaša atbildība, jo tai ir kopējas robežas ar Gazu, ir aktīvi jāiesaistās šajā sarunu procesā. Visos mūsu turpmākajos diplomātiskajos centienos ir jāņem vērā šī īpašā Ēģiptes loma.

Mēs varam cerēt rast konflikta risinājumu tikai tad, ja diplomātiskais ceļš būs atvērts. Es aicinu visas iesaistītās puses, tostarp Četrinieku, Arābu valstu līgu un dalībvalstu diplomātus, turpināt piedalīties sarunās nelokāmi un mērķtiecīgi.

Martin Schulz, PSE grupas vārdā. – (DE) Paldies, priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, mūsu debatēm var būt tikai viens vēstījums: Tuvajos Austrumos nav iespējams vardarbīgs risinājums. Nav iespējams militārs risinājums. Nav iespējams risinājums ar terorisma palīdzību.

Var izveidoties situācija, kad viena puse īslaicīgi iegūst militāras priekšrocības. Var izveidoties situācija, kad terorisma akts rada lielu haosu. Tomēr pieredze rāda, ka jebkura vardarbība rada vēl lielāku vardarbību un turpina vardarbības ciklu. Tādēļ dialogs ir būtisks, un Tuvajos Austrumos risināt dialogu ir ārkārtīgi grūti, jo īpaši laikā, kad valda neskaidrība un zināmā mērā asinhronija.

Tomēr cerības nāk arī no ASV. Prezidents B. Obama, Hillary Clinton un viņu komanda piedāvā modeli, kas ir orientēts uz saskaņu un dialogu; tas pilnībā atšķiras no iepriekšējās administrācijas, kurai par laimi ir beidzies pilnvaru termiņš. Tādēļ Vašingtona dod cerību. Tomēr, kāda ir situācija ar Jeruzalemi? Tas, kas Benjamin Netanyahu bija sakāms vēlēšanu kampaņas laikā, noteikti radīja draudus miera procesam, lai gan arī Avigdor Lieberman noteikti rada draudus miera procesam Tuvajos Austrumos. Šī asinhronija rada draudus.

Kas notiek Libānā? Kāda būs Hezbollah ietekme nākotnē? Cik lielā mērā tas ir gatavs iesaistīties konstruktīvā dialogā pirms un pēc vēlēšanām Libānā? Kāda ir situācija ar vairākumu, kas ir orientēts uz rietumiem? Vai šis vairākums spētu reaģēt uz uzvaru vēlēšanās, integrējot Hezbollah? Vai Hezbollah ir gatavs, lai atļautu sevi integrēt? Tas izšķirīgā mērā ir atkarīgs no tā, kas valdīs Taheerānā. Jautājumam par vēlēšanu rezultātiem Irānā ir centrāla nozīme. To pašu var teikt par Hamas attieksmi.

Būtisks nosacījums visa reģiona stabilizēšanai ir jautājums par to, vai tiks ievēlēts radikāls prezidents, kas noliegs Izraēlas tiesības pastāvēt – kā to dara pašreizējais vadītājs – vai arī tiks izveidota valdība, kura būs gatava runāt, un šī gatavība runāt pastāvēs no Teherānas līdz Beirutai un Rafahai. Mēs atbalstām vienotu Palestīnas valdību. Bez vienotas Palestīnas valdības miera process būs grūti vadāms. Tādēļ tagad Hamas ir jāparāda, ka tas vēlas un spēj pievienoties šādai valdībai.

Tomēr galvenais priekšnoteikums tam ir sarunas ar Hamas, ka tie palestīnieši, kas vēlas runāt ar Hamas, tiek atbalstīti un ka Jeruzalemes valdība, kura ir ieinteresēta tikai apmetņu turpināšanas politikā, viņus nespēj pāriet aizsardzībā. Turklāt, ja tā ir taisnība, ka 163 hektāri ir atkārtoti atbrīvoti apmetņu veidošanai, tas ir destabilizējošs elements, un par to mums ir jābūt absolūti atklātiem pret saviem Izraēlas draugiem.

Tuvajos Austrumos viss ir savstarpēji saistīts. Nav iespējams vienkārši paņemt atsevišķus elementus un uzskatīt, ka ar militāriem līdzekļiem var atrisināt atsevišķu problēmu. Tādēļ visa pamatā ir gatavība runāt. Arābu valstu līgas plāns, Saūda Arābijas miera plāns paredz izbeigt vardarbību, vienlaicīgi atzīstot Izraēlas tiesības pastāvēt. Tas ir drosmīgs un vērienīgs plāns un tas ir jāpārrunā. Tas pats par sevi ir progress, ka Arābu valstu līgā, arābu nometnē ir cilvēki, kas ir gatavi to pārrunāt. Tas ir jāatbalsta. Spridzinātāji nav veids, kā to

atbalstīt, un es varu piebilst, ka veids, kādā atbalstīt Eiropas Savienību, arī nav jebkādu militāru iemeslu dēļ iznīcināt to, ko mēs būvējam. Tādēļ mūsu vēstījums var būt tikai tāds, ka dialogs ir priekšnoteikums.

Augstais pārstāvis J. Solana, jūs teicāt, ka šogad jūs pirmo reizi uzstājaties mūsu priekšā. Šī, iespējams, ir arī jūsu pēdējā vizīte pirms mūsu vēlēšanām jūnijā. Tā kā dialogs lielā mērā ir panākumu *sine qua non*, es vēlētos jums savas grupas vārdā teikt, ka jūs esat dialoga personifikācija. Jūsu darbs ir pelnījis vairāk nekā cieņu. Tas ir pelnījis lielu apbrīnu galvenokārt par to, ka jūs nepārtraukti aizstāvat dialogu. Par to mēs jūs vērtējam ļoti augstu.

(Aplausi)

Priekšsēdētājs. – Liels jums paldies, Schulz kungs. Mēs, protams, ceram – un mēs visi tam piekritīsim – ka J. Solana uzstāsies mūsu priekšā vēl pāris reizes pirms Parlamenta pilnvaru termiņa beigām.

Graham Watson, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, mēs ar smagumu sirdī kārtējo reizi diskutējam par to, ko ES var darīt, lai atvieglotu ciešanas Tuvajos Austrumos.

Paskatoties uz pēdējo konfliktu Gazā, var lietot visas vecās, pazīstamās frāzes: abu pušu vaina; Hamas provokācija; nesamērīga Izraēlas reakcija. Bet, runājot par vardarbības atkārtošanos, mēs esam lietojuši šīs novalkātās frāzes tik bieži, ka tās ir zaudējušas jebkādu spēku. Mēs nevaram tā turpināt. Protams, mūsu morālais pienākums ir palīdzēt atjaunot Gazu. Protams, ir saprātīgi, ka Izraēla veic aizsardzības pasākumus. Ir pietiekami slikti redzēt, kā tiek uzspīdzināta lidosta, skolas un kanalizācijas sistēmas; vēl sliktāk ir to visu atjaunot par Eiropas naudu, zinot, ka tas visdrīzāk tiks atkal iznīcināts.

Vai ir iespējams un ticams, ka Izraēla var mums apliecināt, ka tas nenotiks? Jebkurā gadījumā atjaunošana un Eiropas Savienības palīdzība nenovērsīs turpmāko konfliktu. Mums ir vajadzīga jauna un pozitīva pieeja, ja iespējams kopā ar ASV, bet, ja tas nav iespējams, tad bez viņiem.

Pagājušā mēneša vardarbība un šī mēneša vēlēšanu rezultāti ir izmainījuši debašu nosacījumus. Hamas ir politiski stiprāks, tas ir militāri neskarts, tas nevēlas atzīt Izraēlu, un sagaidāmā koalīcija Izraēlā ieturēs stingrāku kursu nekā jebkad iepriekš un atklāti nevēlēsies, lai Palestīna kļūst par atsevišķu valsti. Tikmēr bezdibenis starp Rietumkrastu un Gazu kļūst arvien platāks, draudot radīt pastāvīgu nodalījumu.

Padome un Komisija nav īsti pateikušas, kāda būs to reakcija uz šo notikumu pavērsienu, un šķiet, ka Čehijas prezidentūra nevēlas, lai šis jautājums būtu darba kārtībā, bet mēs nevaram atļauties vairs ilgāk gaidīt. Šobrīd, kad situācija nepārtraukti mainās un nedz Hamas, nedz Izraēla nerunā savā starpā, mums ir jāievieš realizējami nosacījumi, saskaņā ar kuriem mēs varam runāt ar abām pusēm. Izolācija ir novedusi tikai pie izmisuma.

Ir pienācis laiks delikātai, bet apņēmīgai diplomātijai. Kurā forumā? Četriniekā, Solana kungs? Labi, iespējams, bet vispirms atzīsim, ka politikas neveiksmes, sagrautās cerības un augošais ekstrēmisms ir noticis Četrinieka pārraudzībā. Tā sūtnis Tony Blair pat nekad nav bijis Gazā. Ja viņš tur aizbrauktu, viņš varētu apmeklēt industriālās zonas būvlaukumu, kas ir viens no viņa lolotajiem projektiem, kurš tika veidots, lai radītu darbavietas, bet kurš pagājušajā mēnesī tika nolīdzināts līdz ar zemi.

(Aplausi)

Četriniekam ir jābūt atvērtākam pret jaunu pieeju, un gadījumā, ja mūsu partneri tajā nevar spert šo soli, tad mums ir jāizpēta veidi, kuros to varētu izdarīt.

Visbeidzot, mēs varam sagatavoties nākotnei tikai tad, ja mēs godīgi atzīsim pagātnes notikumus. Ir jāveic brīva un godīga starptautiskā izmeklēšana par iespējamajiem noziegumiem Gazas konfliktā. Gan UNRWA, gan mūsu pašu Parlamenta komiteja ir ziņojusi par satraucošiem šo noziegumu pierādījumiem, un liecības ir patiešām nopietnas. Ja Izraēla tiek nepatiesi apsūdzēta, tās labais vārds ir jāatjauno, bet, ja tā ir izdarījusi šos noziegumus, tai ir jāuzņemas atbildība. Mums ir jāpanāk vienošanās par miermīlīgu un labvēlīgu nākotni abām nošķirtajām pusēm, lai ienaidnieki atkal varētu kļūt par draugiem. Tomēr mūsu pieejas nespēja to līdz šim izdarīt ir rakstīta uz zemes ar izlietajām asinīm. Solana kungs, mums ir jāsaprot jauns ceļš uz mieru, un vajadzības gadījumā Eiropas Savienībai ir jāuzņemas vadība.

(Aplausi)

Brian Crowley, UEN grupas vārdā. – (GA) Priekšsēdētāja kungs, Augstais pārstāvis un komisāre B. Ferrero-Waldner, es sirsnīgi apsveicu šodienas vienošanos sniegt humāno palīdzību Gazas joslai. Tas ir Eiropas Parlamenta solis pareizajā virzienā.

Pašreizējā humānā situācija Gazā ir slikta, un Eiropas Savienībai ir pienākums palīdzēt.

Ir daudz runāts par vajadzību pēc miera, dialoga, sapratnes, atturības, ja tā var teikt, attiecībā uz reakciju un pretreakciju uz dažādiem notikumiem. Bet trīs lietas ir uzreiz pamanāmas, kad mēs runājam par Tuvajiem Austrumiem.

Pirmkārt, tās nav vienlīdzīgu pušu sarunas. Vienā pusē ir spēks, otrā ir vājums un šķelšanās. Otrkārt, ārējā ietekme un atspoguļojums ārējos plašsaziņas līdzekļos nav vienlīdzīgs. Viena puse saņem starptautisko plašsaziņas līdzekļu un valstu pozitīvāku aizsardzību; otra puse cieš no pazemojošiem jēdzieniem „terorisms” vai „reakcionārs”.

Treškārt, un tas ir vissvarīgākais, ka par spīti visām politiskajām nesaskaņām, ģeogrāfiskajām nesaskaņām un vēsturiskajiem strīdiem tie ir tie paši cilvēki, kas turpina ciest dienu no dienas: sievietes, bērni, nevainīgi civiliedzīvotāji, cilvēki, kam nav nekāda sakara ar politiskajām grupām, politiskajām organizācijām vai paramilitāriem grupējumiem vai teroristu organizācijām. Tie ir nabadzīgie un nevainīgie, kas atrodas raķešu, bombardēšanas un tā sauktās – un es smejos, kad dzirdu šos vārdus – „viedās bombardēšanas” krustugunīs. Nepastāv tāda „viedā” vai „drošā” bumba. Kad tā nokrīt, tā sprāgst, tā nogalina cilvēkus.

Mums ir pietiekami pierādījumi, ka ne tikai *Hamas* uz Izraēlu raidītās raķetes ir nogalinājušas nevainīgus cilvēkus, bet arī, ka simtreiz vairāk Izraēlas spēku raidītās bumbas un lodes ir nogalinājušas tūkstošiem un ievainojušas tūkstošiem cilvēku Gazā un okupētajās teritorijās. Patiešām, mums ir īra *John King*, kas strādā UNRWA Gazā, liecības, ka tad, kad viņi informēja Izraēlas iestādes, ka to bumbas krīt Gazā netālu no ANO nožogotās teritorijas, kur tika glabāta degviela un pārtika un kas arī kalpoja par patvērumu bērniem, kuru skola tika bombardēta pirms tam tajā pašā dienā, bumbas sāka krist tuvāk; un, kad viņi zvanīja otrreiz, bumbas nokrita uz degvielas pagaidu noliktavas ANO nožogotajā teritorijā.

Iespējams, tā ir nolaidība, nepareiza informācija vai pārdomāts uzbrukums, bet jebkurā gadījumā tas ir – varbūt dažu cilvēku uztverē ne gluži kara noziegums – bet tas ir uzbrukums miera, cilvēcīguma un brīvības iestādēm. Kara laikā pastāv bruņoto spēku izmantošanas noteikumi, ir noteiktas lietas, ko nedrīkst darīt.

Protams, mums ir jāsniedz palīdzība un atbalsts palestīniešiem viņu teritoriju atjaunošanai. Protams, mums ir jānodrošina un jāuzstāj, ka tiek risinātas sarunas un ka miers var zelt un plaukt, bet, lai to sasniegtu, mums ir jāspēr drosmīgi soļi arī Eiropā. Tāpat kā *Martin Schulz* arī es uzslavēju *Javier Solana* par to, ka viņš ir gājis šo garo, vientuļo ceļu, runājot ar cilvēkiem, ar kuriem neviens cits nebūtu runājis, atverot dialoga durvis, jo galu galā tikai ar dialogu starp ienaidniekiem var iedibināt mieru un tikai miera laikā var būt pamats stabilam divu valstu risinājumam, kas nodrošinās mieru, vienlīdzību, drošību un taisnīgumu Tuvajos Austrumos.

Jill Evans, *Verts/ALE grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, es piedalījos Eiropas Parlamenta delegācijā, kas devās uz Gazu pagājušajā nedēļā, lai redzētu postījumus, un šodien Parlamenta rezolūcijas uzsvars tiek likts uz humāno rīcību, kas ir steidzami vajadzīga.

Tā ir īsta humānā krīze, un, kā mēs to steidzami risināsim? Deviņdesmit procenti Gazas iedzīvotāju ir atkarīgi no ANO palīdzības. Tas nav saistīts ne ar kādām sarunām Mums ir jānodrošina, ka palīdzība nonāk mērķī, tāpēc ir jāpārtrauc aplenkums un jāatver pārejas. Kā blīvi apdzīvota teritorija ar 1,5 miljoniem cilvēku, kas ir tikusi bombardēta 22 dienas, kurās tika nogalināti vairāk nekā 1000 cilvēku, var sākt atgūties, ja ir atļauts ievest tikai 15 humāno preču kategorijas: pārtiku, dažus medikamentus un matračus? Mājas un birojus nav iespējams atjaunot bez cementa, kas ir aizliegts. Nav iespējams mācīt bērnus skolās, kurās nav papīra, jo tas ir aizliegts. Nav iespējams pabarot cilvēkus, ja nav atļauts ievest pietiekami daudz pārtikas. Nav tā, ka trūktu palīdzības, bet to nav atļauts ievest. Mums ir jāizdara spiediens uz Izraēlas valdību, lai izbeigtu blokādi un atvērtu pārejas.

Jebkurā novērtējumā, kurā tiek apskatīti Gazā nodarītie postījumi, ir jāvērs uzmanība uz pārdomātu trajektorijas programmēšanu, lai iznīcinātu infrastruktūru un ekonomiku. Mēs redzējam pārdomātus uzbrukumus skolām, rūpnīcām, mājām un slimnīcām. Kārtējo reizi mēs esam bijuši liecinieki tam, kā Izraēla iznīcina projektus, ko finansē Eiropas Savienība, un tā vietā, lai rīkotos šajā sakarā, mēs runājam par tirdzniecības attiecību uzlabošanu, kad cilvēktiesību nosacījumi pašlaik tiek pārkāpti pie pašreizējiem nolīgumiem.

J. Solana runāja par to, kā to pašu politiku īstenošana var novest mūs pie tiem pašiem rezultātiem. Es tam piekrītu. 2006. gadā Eiropas Savienība atteicās atzīt Palestīnas vienoto valdību, kurā bija iekļauti *Hamas* biedri, tomēr tagad mēs esam gatavi atzīt jaunu Izraēlas valdību, kurā var būt locekļi, kas noraida divu valstu risinājumu un kas neatbalsta Palestīnas valsts izveidošanu.

Šobrīd ir būtiski, lai ES būtu gatava strādāt ar un atzīt Palestīnas pagaidu saskaņas valdību, kurai ir jāizveidojas pēc sarunām Kairā nākamo dažu nedēļu laikā, un mums ir jādod skaidri signāli starptautiskajai sabiedrībai par mūsu plāniem. Mums ir jāatbalsta samierināšanas process Palestīnā kā daļa no ilgtermiņa risinājuma sasniegšanas, un tas nozīmē nodrošināt, ka mēs neatkārtojam pagātnes kļūdas.

(Aplausi)

Francis Wurtz, GUE/NGL grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Solana kungs, komisāre, kad es gandrīz pirms mēneša klausījos, kā Gazā dzīvojošie bērni starp savu māju gruvešiem stāstīja, kā viņi ir trīcējuši bombardēšanas laikā, vai kā viņu vecāki raksturoja to 22 dienu un nakšu elli, kas uz visiem laikiem iezīmēs viņu dzīvi un turpmāko paaudžu atmiņas, es nelepojos par Eiropu.

Es domāju par dažiem mūsu dalībvalstu vadītājiem, par visiem tiem, kam būs jāatbild vēstures priekšā par politiskās drosmes trūkumu, garām palaistajām iespējām, par redzējuma trūkumu. Es sev uzdevu šādu jautājumu: kādās galējībās Izraēlas vadītājiem ir jānonāk savā necilvēcīgumā pret palestīniešiem un nicinājumā pret likumu un pamatvērtībām, pirms galvenie Eiropas politiskie vadītāji uzdrošināsies pacelt pirkstu un beidzot pateikt: „Nu gan pietiks”?

Tie, kas sevi sauc par Izraēlas draugiem, lai attaisnotu pašreizējās valdošās šķiras nesodāmību un neierobežotās ērtības, ir jāpadomā par izcilā izraēliešu rakstnieka *David Grossman* vārdiem, kurus es vēlos citēt: „Šobrīd valstī valdošā nacionālisma hiperbolu uzplūdos nenāktu par skādi atcerēties, ka galējā analizē šī pēdējā operācija Gazā ir tikai kārtējā pieturvieta ceļā, kas pilns ar uguni, vardarbību un naidu. Ceļā, ko brīžiem vainago uzvara, brīžiem sakāve, bet kas nenovēršami ved uz bojāeju”.

Vai arī ļaujiet viņiem uzdot to pašu jautājumu, ko uzdeva slavenais izraēliešu vēsturnieks *Shlomo Sand*, kuru es arī citēju: „Mēs radījām postažu. Mēs esam pierādījuši, ka mums nav morālu ierobežojumu. Vai mēs esam stiprinājuši mieru palestīniešu starpā?” Viņš turpina: „Izraēla ir iedzinusi palestīniešus izmisumā.”

20 gadus *Yasser Arafat* un Palestīnas pašpārvalde atzina Izraēlas Valsti, neko nesaņemot pretī. Dāma un kungi, Izraēla noraidīja Arābu valstu līgas piedāvājumu 2002. gadā. Visi runā par Arābu valstu līgu un par Arābu valstu līgas miera projektu. Tas ir pastāvējis septiņus gadus. Ko Eiropa ir darījusi, lai izmantotu šo iespēju?

Tādēļ es atgriežos pie *Shlomo Sand*: „Izraēla noraidīja Arābu valstu līgas 2002. gada piedāvājumu pilnībā atzīt Izraēlu ar robežām, kādas tās bija pirms 1967. gada.” Tādējādi izraēliešu vēsturnieks secina: „Izraēla vienosies par mieru tikai tad, ja tiks izdarīts spiediens uz tās politikām”.

Tas rada jautājumu, *Solana* kungs, jo jūs neko neteicāt par starptautiskajām tiesībām. Kādu spiedienu ES ir gatava izdarīt uz Izraēlu par Gazu un Rietumkrastu, tostarp Jeruzalemi, lai atgādinātu tās pašreizējiem un turpmākajiem vadītājiem, ka dalībai starptautiskajā sabiedrībā kopumā un īpaši privilēģētajām partnerattiecībām ar Eiropas Savienību ir sava cena, ka nevar būt runa par militāru okupāciju, nedz kara noziegumiem, nedz politiku, kas ar katru dienu attālina Eiropu no arābu un musulmaņu valstīm?

Es kā eiropietis negribētu likt visas cerības par politikas izmaiņām attiecībā uz Tuvajiem Austrumiem tikai uz Baltā nama vadītāju. Es joprojām vēlos ticēt radikālām pārmaiņām Eiropā.

(Aplausi)

Kathy Sinnott, (IND/DEM). – Priekšsēdētāja kungs, šodien mēs diskutējam par rezolūciju par humāno palīdzību. Pirms uztāties es vēlētos uzsvērt, ka es nerunāju IND/DEM grupas vārdā, jo tai nav nostājas šajā jautājumā. Tā vietā es runāju kā Eiropas Parlamenta deputāts pats savā un savas tautas vārdā.

Lielākajam vairākumam Gazas iedzīvotāju ir jāpaļaujas uz humāno palīdzību, kas vajadzīga izdzīvošanai – pārtika, ūdens, pajumte, apģērbs un īpaši medikamenti. Tie ir iedzīvotāji, kas ir dzīvojuši aplenkumā ļoti ilgu laiku. Visas pārejas ir slēgtas jau 18 mēnešus, un tagad pēc briesmīgās nesenās agresijas pret Gazas iedzīvotājiem to situācija ir kļuvusi vēl bezcerīgāka. Ir ļoti grūti nogādāt cilvēkiem pirmās nepieciešamības preces, jo aplenkums joprojām nav atcelts un pārejas joprojām ir slēgtas.

Šīs rezolūcijas E apsvērumā es atzīmēju, ka mēs eiropieši sevi patīkami uzslavējam par mūsu humānās palīdzības centieniem. Jūs, komisāre, runājat par saviem politiskajiem centieniem, bet, vai mēs esam pelnījuši šo uzslavu? Izraēlas un ES tirdzniecības vērtība ir EUR 27 miljardi gadā. Ja mēs patiešām vēlētos panākt rīcību Gazas jautājumā, mēs izmantotu varu, ko šī tirdzniecība mums dod, piemērojot ekonomiskās sankcijas. Mūsu attieksmā to darīt pat pēc janvāri notikušās bombardēšanas parādīja, ka mēs kā parasti izvēlamies darījumu *status quo*, kamēr mūsu sniegtā humānā palīdzība, iespējams, remdē mūsu sirdsapziņu. Mēs ne tikai

nevēlamies riskēt izjaukt labu darījumu tirgu, lai izbeigtu netaisnību Gazā, bet mēs arī līdz šim neesam vēlējušies anulēt vai pat atlikt ES un Izraēlas nolīgumu.

Es ļoti mīlu ebreju tautu. Koledžā es izmantoju iespēju rabīna vadībā studēt vairākus vēstures un literatūras mācību priekšmetus. Tomēr draudzība nenožīmē aklumu, bet gan vēlēšanos būt godīgam. Patiesībā, spriežot pēc demonstrācijām, kas notika lielākajās Izraēlas pilsētās, daudzi Izraēlas iedzīvotāji publiski iebilst pret valdības rīcību.

Atgriežoties pie humānās palīdzības neatliekamības: fiziskās infrastruktūras atjaunošana ir svarīga, bet var saprast, ka aģentūras var kavēties ar atjaunošanu, ja izskatās, ka Izraēlā varu pārņem vēl draudīgāks režīms. Tomēr cilvēku infrastruktūras atjaunošana nevar gaidīt. Mums ir jāieved krājumi. Es vēlētos īpaši norādīt, ka īpaši nežēlīgie ieroči, kas tika izmantoti janvārī, ir atstājuši daudzus cilvēkus bez locekļiem un ar briesmīgiem apdegumiem. Es pats zinu, kā tas ir, kad tiek sakropļots veselīgs bērns.

Mums ir jāiejaucas gan medicīnas, gan izglītības jomā, lai palīdzētu šiem tūkstošiem cilvēku, jo īpaši bērniem, kas kopš Jaungada ir kļuvuši par invalīdiem uz atlikušo mūžu. Viņiem palīdzot, mums ir jāpiefiksē viņu stāsti, lai sāktu vākt pierādījumus par mērķtiecīgiem uzbrukumiem un iespējamiem kara noziegumiem.

Jean-Marie Le Pen (NI). - (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, tā noteikti nav Eiropa, vēl mazāk tas ir bijušais NATO ģenerālsekretārs, tagadējais Augstais pārstāvis kopējās ārpolitikas un drošības politikas jautājumos *Javier Solana*, kas var pildīt starpnieka lomu starp Izraēlu un Palestīnu. Labākajā gadījumā tie tiks aicināti finansēt Gazas joslas atjaunošanu, kā tie šobrīd to dara Kosovā, Libānā un Afganistānā.

ASV un Izraēla bombardē, kamēr Eiropa finansē atjaunošanu. Tā ir sadalīti uzdevumi starp sabiedrotajiem. Tomēr būtu jāmaksā tiem, kas nodara kaitējumu. Ēģipte ir miera sarunu centrā, pārrunājot pagarinātu pamieru ar *Hamās*. Tomēr izaicinājums ir grūts, jo jaunā Izraēlas valdība, uz kuru izdara spiedienu trešais ietekmīgākais valstsvīrs *A. Liebermann*, kas vada ultralabējos spēkus un ko demokrātiski pieņem šajā valstī, riskē, ka tās uzdevums var tikt īpaši sarežģīts šajās sarunās. Faktiski *B. Netanyahu*, kas tiek uzskatīts par nākamo premjerministru, vienmēr ir iebildis pret pamieru ar *Hamās*.

Papildu grūtība ir tāda, ka Palestīnas pašpārvalde *Mahmoud Abbas* vadībā ir kļuvusi Rietumkrastā par sava veida starptautisku protektorātu, kura leģitimitāte ir ievērojami mazinājusies starp iedzīvotājiem.

Pēdējais faktors, kas mums ir jāņem vērā, ir tāds, ka Izraēlas koloniju paplašināšana, kas nav apstājusies kopš 1967. gada, īpaši apgrūtinā Palestīnas valsts izveidi Rietumkrastā. Šobrīd bumba ir Izraēlas laukumā, bet, vai katras puses militāristi pieņems šo baznīcas noteikto pamieru, ko abas puses pieprasa, nenodrošinoties ar resursiem?

Es vēlētos piebilst par Francijas atgriešanos pie NATO integrētās militārās struktūras, par kuru notiks diskusija saistībā ar *A. Vatanen* ziņojumu. Šīs atgriešanās rezultātā Francijai būs jāuzņemas smagi pienākumi. Faktiski mēs pievienojamies NATO, lai gan aukstais karš ir beidzies kopš 1990. gada. Šķiet, ka *N. Sarkozy* ir aizmirsis par Berlīnes mūra nojaukšanu un Krievijas atgriešanos brīvo valstu skaitā. Vai ir vajadzība pastiprināt blokveida domāšanu laikā, kad mēs varam novērot jaunattīstības valstu multipolaritāti un arvien lielāko varu, tostarp militārajā jomā?

Turklāt Francijas dalība integrētajā struktūrā uzliks tai pienākumu pastiprināt savu pārstāvību Afganistānā, lai gan tā jau ir izvietojusi 3 300 vīru lielu karaspēku. Kādus līdzekļus tā izmantos, lai finansētu šo operāciju, kad tās aizsardzības budžets drīz samazināsies līdz mazāk nekā 2 % no IKP un vairāk nekā 30 pulki tiks izformēti?

Paradoksāli, ka mēs plānojam palielināt savu finansiālo līdzdalību, lai no jauna pievienotos NATO, un vienlaicīgi samazinām savu militāro līdzdalību Āfrikā. Tādējādi prezidenta *N. Sarkozy* tik mīļotā Eiropas aizsardzība būs Atlantijas alianses pīlārs. Lai par to pārliecinātos, pietiek izlasīt Lisabonas līgumu un tā papildu protokolus.

Gan ārpolitikas, gan kopējās drošības jomā Eiropas pieeja nonāk strupceļā, un tas var nozīmēt tikai pievienošanos ASV un tās sabiedrotajiem. Mēs noraidām šo atsacīšanās loģiku valsts suverenitātes un neatkarības vārdā, kuras pamatā jo īpaši ir mūsu neatkarīgais kodolkara novēršanas faktors.

Priekšsēdētājs. – Citi deputāti arī ir mazliet pārsnieguši viņiem atvēlēto laiku, un mums ir jāizturas pret visiem vienlīdzīgi.

Javier Solana, *kopējās ārpolitikas un drošības politikas Augstais pārstāvis*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es nespēju man atvēlētajā laikā atbildēt visiem, kas runāja šajās debatēs. Es gribētu sirsnīgi pateikties par to, ko jūs teicāt par mani personīgi un par to, ko es daru. Es tikai vēlos jums apliecināt, ka es turpināšu strādāt tikpat apņēmīgi vai, ja iespējams, vēl apņēmīgāk, jo situācija kļūst sarežģītāka ar katru dienu.

Es uzskatu, ka pastāv pieci jautājumi, par kuriem varētu panākt vienošanos starp visiem, kas runāja pirms manis.

Pirmkārt, humānie jautājumi: nevar būt šaubu, ka vissteidzamākais un vissvarīgākais ir humānais jautājums. Pēdējo dienu un nedēļu vardarbība ir krasi pastiprinājusi milzīgās nepilnības tajā, kas ir vajadzīgs, lai atvieglotu iedzīvotāju ciešanas, jo īpaši Gazas iedzīvotāju starpā. Tādēļ mēs darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai atvieglotu Gazas ikdienas dzīves lielās grūtības. Komisija to darīs bez vismazākās kavēšanās, tāpat kā to darīs Padomes dalībvalstis; to darīs visa starptautiskā sabiedrība.

Otrkārt, robežpāreju atvēršana starp Gazu un Izraēlu un starp Gazu un Ēģipti ir absolūti būtiski, lai to sasniegtu. Turklāt šīs pārejas ir jāatver ātri un nekavējoties. Mūsuprāt, visa palīdzība tiks sniegta visur, kur tā ir vajadzīga, un, runājot īpaši par Rafahu, mēs būsim gatavi izvietot savus spēkus cik vien ātri iespējams. Tur jau atrodas Eiropas Savienības novērotāji, kas ir pieejami, tādēļ, tiklīdz robežas tiks atvērtas Rafahā, mēs būsim gatavi izvietot savus spēkus.

Treškārt, jautājums par palestīniešu vienotību, un tas ir ļoti svarīgs jautājums. Cienījamie deputāti, manuprāt, ir skaidrs, ka šobrīd nebūs iespējams nekāds risinājums, nesākot samierināšanu starp palestīniešiem. Tādēļ, kā minēts pēdējās Vispārējās lietu padomes rezolūcijā, Eiropas Savienība atbalsta un turpinās atbalstīt gan prezidenta M. Abbas, gan prezidenta H. Mubarak centienus, lai sasniegtu progresu palestīniešu samierināšanā.

Daudzi runātāji pieminēja pienākumus, ko mēs varētu uzņemties atkarībā no tā, vai tiks izveidota jauna Palestīnas saskaņas valdība. Cienījamie deputāti, man šķiet – un tas ir mans personīgais viedoklis – ka gadījumā, ja tiks izveidota Palestīnas saskaņas valdība, kuras mērķis būs divu valstu izveide ar miermīlīgiem līdzekļiem un kurai būs Gazas atjaunošanas programma, un kura centīsies veidot vēlēšanu procesu 2009. gadā, Eiropas Savienībai būs jāatbalsta šāda valdība.

Ceturtkārt, jautājums par Izraēlu: pēc vēlēšanām būs divi svarīgi jautājumi. Pirmkārt, mūsuprāt, valdībai, kas tiks izveidota pēc vēlēšanām vai kas tiks izveidota vēlēšanās iegūtā vairākuma rezultātā, būs pienākums turpināt miera procesu. Tādēļ neatkarīgi no tā, kāda valdība tiks izveidota pēc vēlēšanām, mēs turpināsim strādāt un darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka tā tiek izveidota un ka tā strādā un veicina miera procesu, darot visu iespējamo, lai novestu šo procesu pēc iespējas tālāk 2009. gada laikā.

Piektkārt, mūsuprāt, nometņu jautājums ir absolūti būtisks. Es uzskatu, ka pēdējiem Izraēlas valdības publicētajiem datiem attiecībā uz nometņu stāvokli 2008. gadā ir jāliek mums visiem justies atbildīgiem.

Es vēlētos jums teikt, ka 2001. gadā es strādāju ar senatoru G. J. Mitchell pie slavenā ziņojuma, kas nosaukts viņa vārdā. Es biju viens no četriem cilvēkiem, kas strādāja pie šīs programmas. Cienījamie deputāti, es gribētu, lai jūs būtu tik labi un pārlasītu šo ziņojumu, kas tika publicēts 2001. gadā un kurā tika minētas lietas, kuras diemžēl joprojām ir jāsaka šodien, piemēram, par nometņu jautājumu. Ja mēs Eiropas Savienībā nespējam censties izmainīt veidu, kādā tiek veidotas nometnes, ir maz iespēju, ka jebkāda miera iniciatīva iemantos uzticamību. Tādēļ šis jautājums ir jāuztver nopietni. Mums ir nopietni jārunā ar saviem draugiem Izraēlā, lai nodrošinātu, ka nometņu jautājums tiek risināts radikāli savādākā veidā.

Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, cienījamie deputāti: Arābu valstu līga. Vienotība arābu valstu starpā ir ļoti svarīga. Ir būtiski sadarboties ar visām Arābu līgas valstīm, lai nodrošinātu, ka miera iniciatīva, ko parakstījusi Arābu valstu līga, paliktu spēkā. Svarīgi, lai šis miera process beigtos ar samierināšanu starp Palestīnu un Izraēlu, bet arī starp arābu valstīm un Izraēlu. Tādēļ mēs pilnībā atbalstām tos, kas strādā, lai padarītu miera iniciatīvu par realitāti.

Arābu valstu līgā var novērot lielu šķelšanos. Mums būs jādara viss iespējamais diplomātiskā ziņā, lai novērstu šo atšķirību padziļināšanos un tā vietā veicinātu saskaņas un sadarbības procesa atjaunošanu lielajā arābu valstu saimē.

Priekšsēdētāja kungs, cienījamie deputāti, kā jau es teicu, 2009. gads būs ārkārtīgi svarīgs. Mums būs jāturpina pārvaldīt krīze, sniegt humāno palīdzību, darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka tiek noslēgts pamiers, un darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka starp Izraēlu un Gazu un starp Ēģipti un Gazu notiek sarunas. Tomēr, cienījamie deputāti, ja mēs nemainīsim savu mentalitāti no krīzes pārvaldības pozīcijas uz pozīciju, kas ir

dzīli konflikta atrisināšanas pamatā, mēs būsim tajā pašā situācijā, pie kuras mēs diemžēl atgriezāties 2009. gada sākumā.

Priekšsēdētāja kungs, es ceru, ka beigās, ja mēs visi strādāsim kopā, 2009. gadā mums faktiski izdosies atrisināt šo milzīgo konfliktu, kas diemžēl mūs ir mocījis pārāk ilgi.

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētāja kungs, es tikai vēlējos vēlreiz pateikt, ka pagājušajā gadā mēs skaidri teicām, ka neizdošanās mums nav pieņemama. Mēs visi cerējām uz Anapolas procesu, un mēs cerējām uz miera procesu. Diemžēl militārais iebrukums Gazā pēc tam, kad no Gazas uz Izraēlu tikai raidītas raķetes, ir izmainījis situāciju. Tagad mēs visi zinām, ka ir virkne elementu, kas ir absolūti nepieciešami, lai mēs varētu atgriezties pie miera nolīgumiem. Tomēr jebkurā gadījumā viens ir skaidrs: militārs risinājums nav risinājums. Šajā jautājumā es jums visiem piekřītu. Tādēļ neatkarīgi no cenas mums visiem būs jāstrādā, lai ieviestu mieru.

Ir iesaistīti daudzi dalībnieki: Eiropas Savienībā, starptautiskajā sabiedrībā – vai tas būtu ASV, ANO vai Krievijā – bet ir iesaistīti arī daudzi arābu draugi un kolēģi. Es varu tikai cerēt, ka tad, kad tiks izveidota jauna Izraēlas valdība, visi šie dalībnieki vēlēties sanākt kopā, lai nodrošinātu mieru. Mūsu loģiskais pamatojums ir skaidrs, bet mēs redzēsim, vai emocijas mūs uzvedīs uz pareizā ceļa. Esiet droši, ka mēs strādāsim, lai to panāktu.

(Aplausi)

Priekšsēdētājs. – Lai noslēgtu debates, rezolūcijas priekšlikums⁽²⁾ ir iesniegts saskaņā ar Reglamenta 103. panta 2. punktu.

Debates ir slēgtas.

Balsojums notiks šodien.

Rakstiskie paziņojumi (142. pants)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), *rakstiski*. – (GA) Humānā situācija Gazā ir nepieņemama. Astoņdesmit astoņiem procentiem iedzīvotāju ir vajadzīga palīdzība pārtikas jomā, slimnīcās trūkst dzīvībai svarīgi medicīniskie resursi un tūkstošiem tonnu palīdzības nevar tikt ievesti Gazā, jo tiek ielaists nepietiekams kravas automašīnu skaits.

Cilvēki visā pasaulē bija šokēt par zemo starptautiskās reakcijas līmeni, kad vairāk nekā 1000 palestīnieši, tostarp vairāk nekā 300 bērni, tika nogalināti pēdējā Izraēlas uzbrukumā Gazai.

Eiropas un jaunās ASV valdības aktīvajā un ilgtermiņa stratēģijā ir jāiekļauj palestīniešu tiesības uz ilgtspējīgu valsti, pamatojoties uz robežām, kādas tās bija pirms 1967. gada. Tai ir jāpārtrauc nometņu darbība okupētajās teritorijās un jānojauc apartheida siena.

Ir jānodrošina Izraēlas drošība un brīva Palestīnas valsts, bet ir jāizbeidz situācija, kad Izraēla izmanto drošību kā ieganstu, lai nogalinātu nevainīgus palestīniešus. Ir jāsāk īsts sarunu process.

ES ir jāatceļ Asociācijas nolīgums starp Eiropas Savienību un Izraēlu, kamēr Izraēla neievēro starptautiskos tiesību aktus un humānās tiesības.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *rakstiski*. – (PT) Kāda ir jābūt (vai nav jābūt) „Eiropas Savienības lomai Tuvajos Austrumos”? Pēc kādiem principiem tai ir jāvadās?

ES ir jāpieprasa izbeigt agresiju un palestīniešu necilvēcīgo blokādi Gazas joslā un jānodrošina, ka viņiem steidzami tiek sniegta humānā palīdzība.

Tai ir jānosoda brutālā agresija, noziegumi, cilvēka pamattiesību pārkāpumi un valsts terorisms, ko Izraēla veic pret palestīniešiem un ko nekas nevar attaisnot.

Tai ir nepārprotami jānosoda tas, ka Palestīnā ir kolonizatori un kolonizētie, agresori un upuri, apspiedēji un apspiestie, kā arī ekspluatatori un ekspluatējamie.

(2) (Sk. protokolu).

Tai ir jāatceļ Asociācijas nolīgums un jebkādu divpusējo attiecību stiprināšana ar Izraēlu, piemēram, tā, ko 8. un 9. decembrī aizstāvēja Ārējo attiecību padome.

Tai ir jāpieprasa, lai Izraēla ievēro starptautiskās tiesības un ANO rezolūcijas un izbeidz okupāciju, nometņu veidošanu, nojauc drošības žogu, izbeidz palestīniešu slepkavības, aizturēšanu un neskaitāmos pazemojumus.

Tai ir jāpieprasa un jācinās par to, ka tiek ievērotas palestīniešu neatņemamās tiesību uz neatkarīgu un suverenu valsti ar 1967. gada robežām un galvaspilsētu Austrumjeruzalemē.

Būtībā tai ir jāizbeidz piedalīties Izraēlas koloniālisma nesodāmībā.

Alexandru Nazare (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Pēdējās vēlēšanas Izraēlā un jaunā ASV administrācija piedāvā iespēju jaunam sākumam Tuvo Austrumu miera procesā. Es uzskatu, ka ES ir jādod skaidrs atbalsta signāls jaunajai valdībai Telavivā, vienlaicīgi skaidri paužot, kas tiek sagaidīts no tās Izraēlas partneriem attiecībā uz tādu pasākumu īstenošanu, kas veicinās ilgstošu mieru, tostarp pārtraucot nometņu darbību Rietumkrastā un piedāvājot spēcīgu atbalstu divu valstu risinājumam, un jāpalīdz izvairīties no militārām galējībām un nopietnajām sekām, ko tas rada.

ES Tuvo Austrumu pieejas pamatā ir jābūt vairākiem spēcīgiem principiem. Pirmais princips ir cieša sadarbība ar ASV, bez kuras mēs nevaram sasniegt ilgstošu risinājumu reģionā. Otrais ir tāds, ka mūsu pieejai ir jābūt vērstai uz to, lai, cik vien iespējams, izvairītos no abu pušu vardarbības, nosodot Palestīnas ekstrēmismu un pārmērīgos Izraēlas pasākumus, kā arī atbalstot tādas mērenus pārvaldības risinājumus abās pusēs, kas spēj veicināt miera procesu.

Es vēlos paust atbalstu Eiropas Parlamenta rezolūcijai, par kuru šodien tiek balsots un kura apstiprina ES iesaistīšanos atjaunošanas procesā Gazā, kā arī nodrošina pamatu diskusijām, kuras notiks martā Kairā starptautisko līdzekļu devēju konferences laikā.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), rakstiski. – (RO) Demokrātija, miers un cilvēktiesību ievērošana ir Eiropas Savienības pamatvērtības, un ES ir pienākums tās aizsargāt un veicināt gan ES, gan attiecībās ar citām valstīm.

Situācija, kas ietekmē Gazas iedzīvotājus, ir traģiska, un tā ir steidzami jāatrisina. Drausmīgie cilvēktiesību un brīvību pārkāpumi šajā reģionā rada bažas Eiropas Savienībai gan no tās attiecību ar Izraēlu perspektīvas, gan no drošības un stabilitātes Tuvajos Austrumos perspektīvas.

Eiropas Savienībai ir jāpieņem steidzami pasākumi, lai sniegtu humāno palīdzību Gazas reģiona iedzīvotājiem, vienlaicīgi domājot vidējā termiņā un ilgtermiņā par pasākumiem, kas veidoti, lai veicinātu mieru, drošību un stabilitāti reģionā.

Paturot to prātā, ES ir jāpastiprina savi diplomātiskie centieni, lai atrisinātu konfliktus un veicinātu dialogu un samierināšanu reģionā. Vienlaicīgi tai ir nekavējoties jāpiemēro stingras sankcijas pret jebkādu pretdemokrātisku nostāju vai cilvēktiesību un brīvību pārkāpumiem.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), rakstiski. – (PL) Lai panāktu ES un Tuvo Austrumu vienošanos, šobrīd par prioritāti ir jāturpina būt mēģinājumiem atjaunot stabilitāti un atbalstam miera programmas realizēšanā Gazas joslā.

Eiropas Savienībai arī jādara viss iespējams, lai izbeigtu konfliktu, kura rezultātā zaudē dzīvību nevainīgi iedzīvotāji. Turklāt centienus ir jākoncentrē uz to, lai sniegtu cilvēkiem palīdzību, lai nodrošinātu, ka viņiem ir dzīvošanai vajadzīgie pamatlīdzekļi. Gazas joslas iedzīvotājiem ir pieejami tikai 60 % no viņiem vajadzīgās ikdienas pārtikas devas, kas nozīmē, ka viņi ir vēl vairāk pakļauti slimību draudiem un atrodas grūtos apstākļos. Dzeramā ūdens trūkums rada ne mazākus draudus kā pārtikas trūkums. Manuprāt, man nav jāpiemin medicīniskās aprūpes trūkums vai skolu un sabiedrisko iestāžu sagraušana, kas ievērojami kavē kārtības ieviešanu un atgriešanos pie normālas dzīves.

Mums jāatceras, ka tikai tad, ja daudzās ikdienas dzīves pamatproblēmas būs atrisinātas, mēs varēsim koncentrēties uz Tuvo Austrumu ekonomisko attīstību un ciešu tirdzniecības sadarbību ar reģionu. Eiropas Savienībai ir iespēja palīdzēt arābu valstīm un visām Tuvo Austrumu valstīm kļūt par reģionu, kur valda labklājība, kas savukārt radīs sistēmu ciešākai sadarbībai starp Tuvajiem Austrumiem un ES.

15. Balsošanas laiks

15.1. Eiropas Savienības loma Tuvajos Austrumos (balsošana)

– Pirms balsojuma par 5. punktu:

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, 5. punkta sākumā pēc vārda „uzskata”, būtu jāiekļauj frāze:

„cita starpā, ņemot vērā 2009. gada 2. martā Šarm-el-Šeihā notiekošo starptautisko konferenci Palestīnas ekonomikas atbalstam un Gazas atjaunošanai”.

(Mutiskais grozījums tika apstiprināts)

– Pirms balsojuma par F apsvērumu:

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, grozījums ir tāds pats. Tas attiecas uz 2009. gada 2. martā Šarm-el-Šeihā notiekošo starptautisko konferenci Palestīnas ekonomikas atbalstam, un tas būtu jāiekļauj apsvērumā.

(Mutiskais grozījums tika apstiprināts)

16. Oficiāla sveikšana

Priekšsēdētājs. – Mani lūdza sveikt delegāciju, kas atrodas sēžu zāles balkonā un kas mūs ir apciemojusi no Pjemontas reģiona. Parasti mēs sveicam tikai valstu delegācijas, bet, tā kā mēs vēlamies atbalstīt reģionus, es izdarišu izņēmumu un sirsnīgi sveikšu delegāciju no Pjemontas.

17. Balsojumu skaidrojumi

Rakstiski balsojumu skaidrojumi

– Rezolūcijas priekšlikums B6-0100/2009 (Eiropas Savienības loma Tuvajos Austrumos)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Es balsoju par Eiropas Parlamenta rezolūciju par Eiropas Savienības lomu Tuvajos Austrumos, jo es piekritu, ka mums ir jāatbalsta Gazas joslas atjaunošanas plāni.

Šīs rezolūcijas mērķis ir sniegt tūlītēju un neierobežotu humāno palīdzību; šis pasākums ir morāls pienākums. Šī palīdzība ir jāsniedz bez jebkādiem nosacījumiem vai ierobežojumiem. Izraēlas iestādēm tiek prasīts atļaut atbilstīgu, pastāvīgu humanitārās palīdzības plūsmu, tostarp visus vajadzīgos materiālus, lai ANO aģentūras, piemēram, UNRWA (ANO Palīdzības un darba aģentūra) un starptautiskās organizācijas varētu veikt savas darbības un apmierināt iedzīvotāju vajadzības.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), rakstiski. – (EL) Ar Eiropas Parlamenta rezolūciju par humāno palīdzību Gazai ES, vadoties pēc principa, ka pret asinskārajiem izraēliešiem un palestīniešiem, kas aizsargājas, ir jāizturas vienlīdzīgi, cenšas noslēpt savu milzīgo atbildību par palestīniešu slaktiņu asiņainā Izraēlas iebrukuma laikā Gazas joslā, kā rezultātā gāja bojā vairāk nekā 1 300 cilvēki, lielākā daļa no kuriem bija bērni, sievietes un gados veci cilvēki, un tika ievainoti vairāk nekā 5000 cilvēki. Palestīnas iedzīvotāji dzīvo traģiskos un necilvēcīgos apstākļos, jo ir pilnībā iznīcinātas tūkstošiem mājas un visa sociālā infrastruktūra, turklāt Izraēla īsteno pilnīgu ekonomisko izolāciju.

Izvairīšanās no jebkāda veida atsaucis uz Izraēlu un palestīniešu traģisko situāciju un izvairīšanās to nosodīt kārtējo reizi apstiprina ES atbalstu Izraēlas kriminālajai darbībai tās centienos palielināt savu lomu arvien lielākajā iekšējā cīņā starp imperiālistiem Tuvajos Austrumos.

Varonīgajiem palestīniešiem nav vajadzīgas imperiālistu žēlastības dāvanas. Viņiem ir vajadzīgs neatkarīgs un suverēns Palestīnas valsts pamats ar galvaspilsētu Austrumjeruzalemē, ANO rezolūciju un 1967. gada robežu ievērošana un citu tautu nedalīta solidaritāte ar viņu cīņu.

Hélène Goudin un Nils Lundgren (IND/DEM), rakstiski. – (SV) Situācija Gazas joslā ir ārkārtīgi nopietna, jo pašreizējais konflikts liedz civiliedzīvotājiem saņemt pārtiku, medikamentus un degvielu. Situācija ir tik nopietna, ka ir vajadzīga tūlītēja ārējā palīdzība. Tāpēc mēs balsojumā atbalstījām rezolūciju.

Tomēr mēs uzskatām par ārkārtīgi nožēlojamu to, ka Eiropas Parlaments kārtējo reizi izmanto katastrofu, lai lēnām, bet nekļūdīgi virzītu uz priekšu savu nostāju, kas diemžēl nav īpaši pārsteidzoši.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) 18 mēnešu ilgās necilvēcīgās blokādes un 22 dienu ilgās brutālās Izraēlas agresijas pret palestīniešiem Gazas joslā laikā ir gājuši bojā vismaz 1 324 cilvēki un ievainoti vairāk nekā 5000, no kuriem lielākā daļa ir bērni. Vairāk nekā 100 000 cilvēku ir pārvietoti, un ir iznīcināti vairāk nekā 15 000 ēku. Ir iznīcināta vai sabojāta galvenā infrastruktūra un galvenie sabiedriskie dienesti, apdraudot Palestīnas iedzīvotāju pamatvajadzību apmierināšanu.

Redzot šo šokējošo noziegumu, Eiropas Parlamentam nekas nav sakāms, lai nosodītu Izraēlu.

Nav šaubu, ka palestīniešiem ir steidzami vajadzīga palīdzība. Nav šaubu, ka mums ir jāatzīst palestīniešu ciešanas. Tomēr ir būtiski arī nosodīt agresorus un saukt viņus pie atbildības. Tā vietā rezolūcijā tiek uzstāts uz to, ka jāattaisno Izraēlas agresija pret Gazas joslu, slēpjot to aiz jēdziena „konflikts”. Šī agresija ir daļa no stratēģijas, lai pārvarētu palestīniešu likumīgo pretošanos okupācijai un apdraudētu nosacījumus, kas vajadzīgi Palestīnas valsts izveidei.

ES, kura vienmēr ir tik naska uz cilvēktiesību piesaukšanu, „aizmirst” tās attiecībā uz Izraēlu, kas vairāk nekā 40 gadus ir kolonizējusi palestīniešu teritorijas Rietumkrastā, Gazas joslā un Austrumjeruzalemē.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Es balsoju par Eiropas Parlamenta 2009. gada 18. februāra rezolūciju par humānās palīdzības sniegšanu Gazas joslā (B6-0100/2009), jo civiliedzīvotājiem ir ļoti vajadzīga palīdzība, ņemot vērā šajā apgabalā radīto situāciju.

Es uzskatu, ka ir jāveic novērtējums par Gazas joslas iedzīvotāju vajadzībām, un ir jāsāk plāni šī apgabala atjaunošanai.

18. Balsojumu labojumi un nodomi balsot (sk. protokolu)

SĒDI VADA: G. Onesta

Priekšsēdētāja vietnieks

19. Gada ziņojums (2007) par KĀDP svarīgākajiem aspektiem un pamatvirzieniem – Eiropas drošības stratēģija un EDAP – NATO loma ES drošības sistēmā (debates)

Priekšsēdētājs. - Nākamais punkts ir kopējās debates par:

- ziņojumu (A6-0019/2009), ko Ārlietu komitejas vārdā sagatavoja *Jacek Saryusz-Wolski*, par gada ziņojumu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) galvenajiem aspektiem 2007. gadā, kuru Eiropas Parlamentam iesniedza, piemērojot 2006. gada 17. maija iestāžu nolīguma G daļas 43. punktu (2008/2241(INI)),

- ziņojumu (A6-0032/2009), ko Ārlietu komitejas vārdā sagatavoja *Karl von Wogau*, par Eiropas drošības stratēģiju un Eiropas drošības un aizsardzības politiku (EDAP) (2008/2202(INI)), un

- ziņojumu (A6-0033/2009), ko Ārlietu komitejas vārdā sagatavoja *Ari Vatanen*, par NATO lomu ES drošības sistēmā (2008/2197(INI)).

Dāmas un kungi, ja jūs neesat ieinteresēti sekot līdzi mūsu debatēm, referents pamatoti lūdz pamest sēžu zāli klusējot, lai izradītu cieņu pret mūsu darbu.

Jacek Saryusz-Wolski, referents. – (FR) Paldies, priekšsēdētāja kungs! Patiešām, es uzskatu, ka ES ārpolitika ir pelnījusi uzmanību.

Priekšsēdētāja kungs, šodien mums ir īpašas debates par trim nozīmīgiem ziņojumiem par ārpolitiku, par drošību un aizsardzību un par ES un NATO attiecībām.

Mūsu gada ziņojums par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) ir kļuvis par svarīgu līdzekli, ar kura palīdzību Parlaments pauž savu stratēģisko skatījumu par ES ārpolitiku. Šī gada ziņojumā mēs esam nolēmuši koncentrēties uz politikas veidošanu un politikas pielāgošanu. Mēs esam koncentrējušies uz vajadzību uzsākt patiesu dialogu ar Padomi par ES kopējās ārpolitikas un drošības politikas galvenajiem mērķiem. Mēs esam atzinuši, ka tas notiek, proti, ka pirmo reizi Padomes ziņojumos sistemātiski ir minētas Eiropas Parlamenta

pieņemtās rezolūcijas. Mēs esam pateicīgi: tas ir īsts sasniegums. Tomēr mēs arī esam paiduši nožēlu, ka Padome neiesaistās pilnā dialogā par Parlamenta pausto redzējumu, nedz arī atsauca uz darba dokumentos iekļautajām rezolūcijām kā kopēju rīcību vai kopējām nostājām.

Mēs sagaidām, ka Padomes gada ziņojums sniegs iespēju sākt dialogu ar Parlamentu, lai izstrādātu stratēģiskāku pieeju kopējai ārpolitikai un drošības politikai. Savā ziņojumā mēs esam vairākkārt atkārtājuši svarīgākos principus, kam ir jāuzsver mūsu ārpolitika. Mūsaprāt, KĀDP pamatā ir jābūt un tai ir jāvadās pēc Eiropas Savienības un dalībvalstu lolotām vērtībām, proti, demokrātijas, tiesiskuma, cilvēka cieņas ievērošanas, cilvēktiesību un brīvību ievērošanas, kā arī miera un efektīvu daudzpusējo attiecību veicināšanas.

Mēs uzskatām, ka Eiropas Savienība var ietekmēt notikumu gaitu, bet tikai tad, ja tā ir vienota un ja tā ir aprīkota ar piemērotiem instrumentiem, piemēram, tiem, kas izriet no Lisabonas līguma, un dāsnāku budžetu. Mēs varam efektīvi rīkoties tikai tad, ja to atzīst gan Eiropas Parlaments gan valstu parlamenti, kas rīkojas savos attiecīgajos līmeņos un saskaņā ar savām pilnvarām.

Lai KĀDP būtu uzticības cienīga un attaisnotu ES iedzīvotāju cerības, un es to saku jauno Parlamenta vēlēšanu priekšvakarā, tai ir jāpiešķir resursi, kas ir proporcionāli uzdevumiem un īpašajiem mērķiem. Tādēļ mēs paužam nožēlu, ka tāpat kā iepriekšējos gados KĀDP budžets ir saņēmis pārāk mazu finansējumu.

Savā ziņojumā mēs risinām horizontālos un ģeogrāfiskos jautājumus. Attiecībā uz horizontālajiem jautājumiem es tikai vēlētos uzskaitīt vissvarīgākos, kurus mēs izskatījām: pirmkārt, cilvēktiesību ievērošana, kā arī miera un drošības veicināšana Eiropas kaimiņattiecību un pasaules līmenī; otrkārt, atbalsts efektīvām daudzpusējām attiecībām un starptautisko tiesību ievērošana; treškārt, cīņa pret terorismu; ceturtkārt, masu iznīcināšanas ieroču neizplatīšana un atbrūošānās; piektkārt, klimata pārmaiņas, energodrošība un tādi jautājumi kā interneta drošība.

Šajā ziņojumā mēs ar nolūku esam selektīvi. Tādēļ mēs koncentrējamies uz dažām stratēģiski un ģeogrāfiski prioritāriem reģioniem, piemēram, Rietumbalkāniem, Tuvajiem Austrumiem un Tuvajiem Austrumiem kopumā, Dienvidkaukāzu, Āfriku un Āziju un, protams, uz attiecībām ar mūsu stratēģisko partneri ASV, kā arī uz attiecībām ar Krieviju.

Šis ziņojums ir jāskata saistībā ar Parlamenta detalizētākiem ziņojumiem un papildus tiem. Šajā ziņojumā nav mēģināts tos atdarināt.

Es vēlos pateikties saviem Parlamenta kolēģiem no dažādajām politiskajām grupām par viņu sapratni un izcilo sadarbību. Mēs esam centušies izskatīt vairumu jautājumu, kas rada bažas, un es ceru, ka ziņojumu apstiprinās lielākais Parlamenta vairākums.

Visbeidzot, mūsu Padomes un Komisijas partneriem es vēlētos teikt, ka mēs ceram, ka šī izdevība var palīdzēt mums attīstīt dziļāku stratēģisko dialogu starp Parlamentu, Padomi un Komisiju, kas vairo jūsu smagā darba, *Solana* kungs un *Ferrero-Waldner* kundze, demokrātisko leģitimitāti, lai pastiprinātu sadarbību starp visām trim iestādēm.

Es ceru, ka jūs uzskatīsiet to par iespēju attīstīt lielāku sinerģiju, stiprināt mūsu vienotību – visu trīs iestāžu vienotību – un nodrošināt lielāku demokrātisko un parlamentāro leģitimitāti mūsu kopējam mērķim, kas ir: ārpolitika; vienotība; Eiropas Savienība.

Karl von Wogau, referents. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Augstais pārstāvis, komisāre, šim ziņojumam ir jāsniedz mums iespēja apsvērt, cik tālu mēs esam nonākuši ar Eiropas Savienības drošības un aizsardzības politiku, kur mēs esam šobrīd un kāda Eiropas Parlamentam tajā ir loma.

To darot, mums ir jāņem vērā, ka līdz šim Eiropas drošības un aizsardzības politikas sistēmā ir bijuši 22 izvietošanas gadījumi, no kuriem 16 bija civilo spēku izvietošanas gadījumi un 6 militāro spēku izvietošanas gadījumi. Tas nozīmē, ka ļoti liels uzsvars ir likts uz civilo darbību. Civilā darbība, protams, nozīmē funkcionālu demokrātisko kontroli, jo civilā darbība saskaņā ar KĀDP tiek finansēta no Eiropas budžeta, tādēļ to pārbauda Eiropas Parlaments. No Eiropas Savienības budžeta tiek finansētas vēl citas lietas, kas ir tieši saistītas ar drošības politiku. Piemēru skaitā ir drošības izpēte – EUR 1,3 miljardi 7 gadu laikā; *Galileo*, kurai, mūsaprāt, ir drošības aspekti – EUR 3,4 miljardi; un *GMES/Kopernikus*, projekts, kuram ir pieejams vēl EUR 1 miljards. Šobrīd mums Eiropas Parlamentā arī ir tiesību akti drošības un aizsardzības jomā, un tas ir jauns pavērsiens. Mēs esam pieņēmuši Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu par aizsardzības aprīkojuma pārvietošanu Kopienas teritorijā un piedāvājumu konkursu drošības un aizsardzības jomā. Tas ir svarīgs pirmais solis.

Tomēr īpaši nozīmīga ir informācija Eiropas Parlamentam. Šajā sakarā ir īpaši svarīga mūsu speciālā komiteja, kurai arī ir piekļuve slepenai informācijai, tāpat kā ir svarīgas regulārās diskusijas, ko mēs par šiem jautājumiem rīkojam šajā komitejā ar Augsto pārstāvi. Es vēlētos izmantot šo iespēju, lai pateiktos Augstajam pārstāvim un viņa kolēģiem par konstruktīvo sadarbību, kas mums ir attīstījusies.

Tagad es pievērsīšos atsevišķiem šī ziņojuma punktiem. Šajā ziņojumā Eiropas Savienība tiek aicināta skaidrāk definēt savas drošības intereses. Mēs vienmēr runājam par atsevišķu valstu drošības interesēm, bet mums ir kopējas drošības intereses. Mūsu iedzīvotāju aizsardzība ES robežās un ārpus tām, miers kaimiņvalstīs, mūsu ārējo robežu aizsardzība, mūsu kritiskās infrastruktūras aizsardzība, energodrošība, mūsu tirdzniecības ceļu drošība, mūsu līdzekļu drošība pasaules līmenī un daudzas citas lietas īstenībā ir individuālas drošības intereses un Eiropas Savienības kopējās drošības intereses.

Tāpat mums ir jāapsver, kādi īstenībā ir Eiropas Savienības drošības un ar aizsardzību saistītie mērķi. Ziņojuma projektā ir ļoti skaidri teikts, ka mums nav mērķa kļūt par lielvaru līdzīgi ASV. Tāpat ļoti skaidri ir teikts, ka mums ir jākoncentrējas uz Eiropas Savienības ģeogrāfisko apkārtni. Mūsu prioritātes ir Balkāni, Eiropas Savienības galvenais uzdevums Ziemeļāfrikā, neatrisinātie konflikti austrumos un mūsu līdzdalība Palestīnas konflikta atrisināšanā. Mums visnotaļ skaidri ir jākoncentrējas uz šiem reģioniem.

Es jūtu pienākumu piebilst, ka Francijas prezidentūras beigās Padome noteica ļoti vērienīgu mērķus, proti, iegūt spēju līdztekus veikt noteiktas darbības. Ja mēs to vēlamies, mums būs vajadzīgs finansējums, lai to īstenotu. Tādēļ Briselē būs jāizveido autonomas un pastāvīgas galvenais birojs. Tā ir Parlamenta pirmā, ļoti skaidrā prasība. Komitejā to atbalstīja ļoti liels vairākums. Otrkārt, mums jāatceras, ka 27 dalībvalstu rīcībā ir 2 miljoni karavīru. Trīs procentiem šo karavīru ir jābūt pastāvīgi pieejamiem Eiropas Savienībai. Tie būtu 60 000 karavīru. Tādēļ ziņojumā tiek aicināts *Eurocorps* pastāvīgi uzticēt Eiropas Savienībai. Šis aicinājums ir domāts sešām dalībvalstīm, kas veido *Eurocorps*.

Pēc tam mēs skaidri paziņojam par iespējām, kas mums ir jāattīsta. 27 Eiropas Savienības dalībvalstis aizsardzībai tērē EUR 200 miljardus gadā, un šie EUR 200 miljardi ir jāiztērē efektīvāk nekā līdz šim. Mēs nevaram atļauties atkārtoti izgudrot riteni 27 reizes, tādēļ šodien mēs jūs lūdzam nodrošināt, ka turpmāk Eiropas Savienības un nodokļu maksātāju nauda aizsardzībai tiek tērēta efektīvāk nekā līdz šim. Liels paldies!

Ari Vatanen, *referents*. – Priekšsēdētāja kungs, pirms 70 gadiem R. Chamberlain atgriezās no Mīnhenes, mājot ar rakstāmpapīru un sakot „mūsdienu miers”. Nu mēs redzam, kā viņš kļūdījās, un mēs arī zinām, ka fantāzijas ir nāvējošs reālisma aizstājējs. Šodien šajā jautājumā mums ir jābūt nežēlīgi godīgiem. ES ir bijusi neticami veiksmīga miera nodrošināšanā. ES radās Otrā pasaules kara notikumu rezultātā.

Es ļoti priecājos, ka J. Solana šodien ir šeit, jo mums beidzot ir šis telefona numurs ES. J. Solana ir šis numurs, ko H. Kissinger lūdza pirms vairākiem gadiem.

Bet kādus līdzekļus dalībvalstis un politiķi atvēl J. Solana? Tāds ir jautājums.

Šobrīd mums ir finanšu krīze, kas nebija negaidīta. Tā lielā mērā ir pašu radīta. Mēs runājam par banku problemātiskajiem aktīviem un to, kā mums tie ir jānokārto. Varbūt ir pienācis arī laiks jautāt: kas ir problemātiskie aktīvi un kas traucē miera uzturēšanai, mūsu *raison d'être*?

Mums ir jāturpina strādāt, ES ir jāturpina miera uzturēšana. Pasaule mums apkārt mainās ļoti strauji. Lielākais šķērslis vienkārši ir redzējuma trūkums. Mēs esam ikdienas politiķi, mēs esam tuvredzīgi. Mūsu lielā problēma ir nekustīgums. Pasaule mums apkārt mainās straujāk, nekā mēs spējam reaģēt. Kāds ir neefektīvu un vāju drošības politiku rezultāts? Cilvēku ciešanas, liķi, sakropļoti cilvēki un nežēlība. Pat tad, ja šie cilvēki par mums nebalso, mums ir jārūpējas par viņiem, jo viņi ir mūsu brāļi un māsas cilvēku saimē.

1917. gada 2. aprīlī prezidents W. Wilson teica, ka „stabilu un saskaņotu mieru var uzturēt tikai ar demokrātisko valstu partnerattiecību palīdzību”. Prezidentam W. Wilson tika piešķirta Nobela prēmija, ko viņš bija pelnījis daudz vairāk nekā Al Gore.

Mēs ES neapzināmies, kāda veida instrumenti ir mūsu daudzveidīgajā 27 valstu sastāvā. Tas mums dod unikālu miera uzturēšanas instrumentu. Varbūt dažiem cilvēkiem nepatīk francūži, citiem nepatīk vācieši un dažiem varbūt nepatīk pat somi, bet, manuprāt, visiem patīk somi, bet, kad mēs esam kopā 27 valstis, neviens nevar teikt, ka viņš ienīst ES. Tādēļ mūsu unikālā spēja ļauj mums doties uz jebkuru krīzes piemeklētu vietu un palīdzēt vai būt par starpnieku. Bet bez militārām iespējām, bez militāras uzticamības mēs esam kā suns, kas skaļi rej, bet nekož. Mēs esam ideālisti, bet mēs sev nenodrošinām līdzekļus, lai sasniegtu šos mērķus.

Tagad ir īstais laiks rīkoties, kamēr ir iespēja: *Il faut battre le fer tant qu'il est chaud*, kā saka francūži. Tagad B. Obama ir ASV jaunais prezidents, un viņš augstu vērtē Eiropu, viņš saka, ka mēs esam svarīgi sabiedrotie. Kas mums ir jādara? Mums ir labi jāsagatavojas.

94 % Eiropas iedzīvotāju jau ir NATO, un tikai 6 % ir ārpus tā. Kāpēc mēs to neizmantojam efektīvāk? Mēs esam to parādā sabiedrībai, jo cilvēku ciešanu mazināšana ir mūsu pienākums; tas ir mūsu ētisks pienākums, un tas ir mūsu ilgtermiņa interesēs. Tikai turpinot mūsu priekšteču aizsākto mēs varam būt uzticīgi ES mantojumam un padarīt nenovēršamo par neiedomājamo, un tieši to miera uzturēšana nozīmē.

Javier Solana, *kopējās ārpolitikas un drošības politikas Augstais pārstāvis*. – Priekšsēdētāja kungs, paldies, ka vēlreiz uzaicinājat mani uz šīm svarīgajām debatēm par KĀDP. Man šķiet, ka tā kļūst par tradīciju vienreiz gadā rīkot šīs debates, un es ļoti priecājos piedalīties. Es vēlētos pateikties visiem trim referentiem – J. Saryusz, K. von Wogau un A. Vatanen par viņu ziņojumiem. Es tajos atradu daudz tāda, kas sasaucas ar mūsu domām un darbiem. Es esmu ņēmis vērā daudz no tā, kas ir minēts ziņojumos, un es ļoti ceru, ka ar jūsu sadarbības palīdzību tie veicinās skaidrāku domāšanu.

Runājot šobrīd Eiropas Parlamentā 2009. gada sākumā, es atceros par to, kur mēs bijām pirms 10 gadiem – 1999. gadā. Tieši tad mēs sākām strādāt pie KĀDP. Un, kad es paraugos, kur mēs esam šodien, un salīdzinu to ar dienu, kad mēs sākām strādāt pie KĀDP, es redzu, ka ir sasniegts patiešām liels progress. Rezultātu nevar nepamanīt.

Kā jau tika minēts, vairāk nekā 20 civilās un militārās operācijas ir vai bija izvietotas gandrīz visos kontinentos no Eiropas līdz Āzijai, no Tuvajiem Austrumiem līdz Āfrikai. Tūkstošiem Eiropas vīriešu un sieviešu ir iesaistīti šajās operācijās, sākot no karaspēka līdz policijai, no robežsargiem līdz uzraugiem, no tiesnešiem līdz prasītājiem, plašs cilvēku loks, kas dara labu darbu pasaules stabilitātes nodrošināšanai.

Manuprāt, tas ir eiropeisks rīcības veids. Visaptveroša pieeja krīzes novēršanai un krīzes pārvaldībai; plašs un dažādots instrumentu klāsts, no kura mēs varam izmantot visu vajadzīgo; spēja ātri reaģēt; centieni būt par to, kas mēs esam pelnījuši būt, proti, pasaules mēroga dalībnieki, kā no mums to prasa trešās valstis. Protams, ja Lisabonas līgums tiktu ratificēts, un es caru, ka tas tiks ratificēts, tad mēs bez šaubām būtu daudz efektīvāki.

Es vēlētos pateikties Parlamentam par atbalstu, ko mēs esam saņēmuši pēdējos gados, par labo sadarbību, ko es vienmēr esmu ar prieku guvis no jums Eiropas Savienības iedzīvotāju pārstāvji. Bez līdzdalības, bez sapratnes, bez atbalsta ne tikai no izcilā Parlamenta deputātu puses, bet arī no Eiropas Savienības iedzīvotāju puses, izmantojot citus mehānismus – viņu parlamentus – būtu ļoti grūti pildīt lomu, ko mēs cenšamies pildīt ar virkni mūsu operāciju un ar lielo skaitu tajās iesaistīto Eiropas Savienības iedzīvotāju.

KĀDP ir vairāk nekā instruments. KĀDP attiecas uz mūsu vērtībām, uz jūsu vērtībām, uz mūsu sabiedrības vērtībām. Es tiešām jūtu saikni ar šīm vērtībām, kas tiek pārstāvētas visu 27 Eiropas Savienības dalībvalstu pamatā: cilvēktiesības, tiesiskums, starptautiskās tiesības un efektīvas daudzpusējās attiecības; visi šie vārdi un jēdzieni, iespējams, konstruktīvi attēlo to, kas mēs esam. Bet KĀDP arī palīdz veidot mūsu iekšējo sadarbību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm. Strādājot kopā, rīkojoties kopā, mēs definējam to, kas mēs esam. Tādēļ KĀDP arī ir veids, kādā Eiropas Savienība turpina katru dienu sevi definēt.

Manuprāt, manis teiktais rezonēs ar Ārlietu komitejas priekšsēdētāju. Tas tiešām ir tas, ko mēs darām un ko mēs gatavojamies darīt: vērtības un rīcība, un vienlaicīgi Eiropas Savienības veidošana. Mēs rīkojamies, jo esam tie, kas esam, un to, kas mēs esam, veido mūsu rīcība. Manuprāt, tas ir svarīgs jēdziens, kas jāatceras.

2003. gada drošības stratēģija bija pamatdokuments, kas ļāva mums plānot turpmāko rīcību. Visos trijos ziņojumos ir atsauce uz šo dokumentu. Kā jūs zināt, 2008. gadā mēs to atjauninājām sadarbībā ar Komisiju un Parlamentu. Šis dokuments neaizstāj 2003. gada dokumentu, bet tas noteikti to uzlabo un atjaunina, iekļaujot draudus un izaicinājumus, ar kuriem mēs saskaramies mūsdienīgu pasaulē, sākot no klimata pārmaiņām līdz terorismam, no energodrošības līdz pirātismam.

Es vēlētos teikt pāris vārdus par pirātismu, jo tas attiecas uz mūsu pēdējo operāciju Atlanta. Es vēlētos uzsvērt, ka šī ir pirmā reize, kad KĀDP ir iesaistīta jūras operācijā. Tas ir liels solis uz priekšu, veikt šāda veida operāciju ir liels solis pareizajā virzienā. Šī jūras operācija pret pirātismu tiek organizēta no Eiropas operāciju galvenā biroja Apvienotajā Karalistē. Tajā ir iesaistīts ievērojams skaits valstu, un ievērojams skaits trešo valstu vēlas pievienoties. Es šodien pusdienoju ar Šveices ārlietu ministru, un viņi vēlas piedalīties šajā operācijā, jo viņiem ir līdzīgas bažas par pirātismu. Tas ir ļoti svarīgi. Jūs, iespējams, domājat, un es jums piekristu, ka šī ārzones operācija ir ļoti svarīga, bet ka ir jāatrisina gan iekšzonest, gan ārzonest problēmas.

Es vēlētos teikt pāris vārdus par struktūrām, par iekšējām struktūrām attiecībā uz KĀDP. Kā jūs zināt, pēdējos Francijas prezidentūras mēnešos mēs strādājām pie dokumenta, lai pārkārtotu un izveidotu kaut ko man ļoti dārgu. Es centos to darīt no paša sākuma, un tagad mums ir atbalsts, lai to darītu, proti, lai attīstītu stratēģiskās plānošanas iespēju, kas vienlaicīgi ir gan civila, gan militāra. Tā ir mūsdienīga pieeja krīzes pārvaldībai. Manuprāt, mums šī darbība ir salīdzinoši jauna, tādēļ mēs varam būt vēl efektīvāki, elastīgāki un spējīgāki par citiem pielāgoties jaunām situācijām. Tādēļ es uzskatu, ka tas, ko mēs darām, nodrošinot militāro un civilo sadarbību stratēģiskās plānošanas līmenī, ir ļoti svarīgi.

Man jāsaka, un es ceru, ka jūs man piekritisiet, ka militārie pasākumi vieni paši nevar atrisināt mūsdienu konfliktus. Civīlie pasākumi nav iespējami bez drošas vides. Mums ir jāatrod šis līdzsvars, un mēs to meklējam visur – Tuvajos Austrumos, Afganistānā, visās iespējamajās vietās. Tas ir ļoti svarīgs simbiozes jēdziens starp mūsu dzīves politiskajiem, civilajiem un drošības aspektiem.

Kā to ļoti daļrunīgi teica visi trīs referenti, mums ir vajadzīgas iespējas. Bez iespējām mums ir tikai dokumenti, un ar dokumentiem vieniem pašiem mēs neatrisinām konfliktus.

Tas tika ļoti uzsvērts decembra Eiropadomē, un es vēlētos pateikties visiem trim referentiem par to, ka viņi precizēja šo punktu. Mums dažreiz ir problēmas ar bruņoto spēku mobilizēšanu, un jums to ir ļoti svarīgi zināt. Bez ātrākas bruņoto spēku mobilizēšanas, vai tā būtu policija vai militārie spēki, būs ļoti grūti darboties ritmā un tempā, kas ir vajadzīgs krīzes pārvaldībā.

Es vēlētos teikt pāris vārdus par NATO un Eiropas Savienības attiecībām, jo tās ir minētas A. Vatanen ziņojumā. Kā jūs zināt, mums ir sadarbības sistēma, ko mēs saucam Berlīne-Plus. Tomēr ne visas operācijas, ko mēs veicam Eiropas Savienības vārdā, ir šajā sistēmā sadarbībai ar Ziemeļatlantijas aliansi. Kā jūs zināt, mums joprojām ir problēmas, jo šīs partnerattiecības nav spējušas pārvarēt dažas grūtības, kas mums ir, patiešām sadarbojoties ar NATO operācijās, kuras ir ārpus Berlīne-Plus sistēmas. Mums ir problēmas Kosovā, kas joprojām nav atrisinātas, un mums ir problēmas Afganistānā. Es ļoti ceru, ka NATO augstākā līmeņa sanāksmes sagatavošanās darbos mēs spēsim atrisināt šīs problēmas.

Es vēlētos teikt pāris vārdus par Afganistānu. Bez šaubām tas būs viens no vissvarīgākajiem jautājumiem, kas mums būs jārisina 2009. gadā. Jūs esat redzējis prezidenta B. Obama nostāju šajā Afganistānas un Pakistānas jautājumā un jautājumā par īpaša pārstāvja iecelšanu. Mums ir jāturpina strādāt saprātīgā veidā. Būs vajadzīga aktīvāka iesaistīšanās. Tas uzreiz nenozīmē militāru iesaistīšanos, bet mums ir efektīvāk un saskaņotāk jāsadarbjas savā starpā un ar citiem – ASV, starptautisko sabiedrību kopumā, ANO. Man ir bijusi iespēja pāris reizes tikties ar Richard Holbrooke un ģenerāli Petraeus. Turpmākajās nedēļās mēs no jauna pārbaudīsim šo koncepciju, un būt ļoti labi, ja līdz tam laikam mēs būtu gatavi konstruktīvi reaģēt uz ļoti svarīgām problēmām, kurās mēs esam iesaistīti, kurās ir iesaistīta Eiropas Savienība un dalībvalstis, un, manuprāt, mums ir jāturpina šī iesaistīšanās.

Mēs varētu stundām ilgi runāt par daudziem citiem jautājumiem – enerģiju, neizplatīšanu un citiem, bet, manuprāt, ir svarīgi, ka visos trijos šodien izskatāmajos ziņojumos mums ir šī būtiskā vienošanās par to, ko mēs pēdējā laikā esam darījuši. Es vēlētos nobeigt un sirsnīgi pateikties jums par sadarbību. Paldies tiem, kas ar mani strādā intensīvāk pie dažiem no īpašajiem dokumentiem, kuru sagatavošanā mēs esam iesaistīti. Kā jau es teicu, manuprāt, tas, kā mēs Eiropas Savienības vārdā rīkojamies starptautiskā mērogā, arī ietekmēs to, kas mēs esam. Šobrīd ir ļoti svarīgi, lai mēs rīkotos labāk, jo mēs vēlamies būt labāki.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, es augsti vērtēju šo iespēju vēlreiz piedalīties šajās visaptverošajās debatēs par ārpolitikas un drošības politikas jautājumiem.

Ļaujiet pateikties visiem trim šodien apspriesto ziņojumu autoriem. Es vēlētos teikt, ka Javier Solana kunga un mani dienesti ļoti labi kopā strādāja pie ziņojuma par Eiropas drošības stratēģiju (EDS), un es uzskatu, ka to parāda arī darba rezultāts. Ziņojums atspoguļo visas jaunās drošības problēmas, ar kurām saskaras ES, un sniedz plašu drošības definīciju.

Ļaujiet vispirms teikt dažus vārdus par Kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP). Ziņojumos, par kuriem šodien debatējam, kā arī ziņojumā par Eiropas drošības stratēģiju ir secināts, ka Eiropas Savienība daudz ko var mainīt, ja visi kopā strādā, lai nodrošinātu to, ka mums ir pilnībā saskaņota politika, tāda politika, kas ietver KĀDP, Kopienas dimensiju un, protams, arī dalībvalstu rīcību. Mums ir ne tikai jāpauz vienota nostāja, bet arī jārikojas visiem kopā saskaņotā un koordinētā veidā.

Tādēļ ir jāapvieno vislabākie ES politikas instrumenti, sākot ar EDAP operācijām un beidzot ar konfliktu novēršanas un krīzes risināšanas pasākumiem, kurus var īstenot, izmantojot Stabilitātes instrumentu, attīstības

palīdzību, humāno palīdzību vai arī demokrātijas un cilvēktiesību instrumentus. Ļaujiet minēt dažus piemērus: Afganistāna, Gruzija, Kosova un Čada parāda, kā mēs to darām praksē.

Afganistānā mēs būtisku lomu savā vispārējā palīdzības stratēģijā esam piešķirusi drošības nozares reformai un pārvaldībai. Kopš 2007. gada Komisija ir uzsākusi īstenot jaunu programmu tieslietu nozares reformēšanai. Kārtības nodrošināšanas jomā Padomes EUPOL misija veic apmācības uz vietas, savukārt Komisija ar Tiesiskuma un kārtības trasta fonda (LOTEA) palīdzību atbalsta afgāņu valsts policiju. Komisija ir arī galvenā afgāņu policijas kārtējo izdevumu sedzēja – kopš 2002. gada līdz šodienai tā ir sniegusi vairāk nekā 200 miljonus EUR.

Gruzijā tiek sniegts papildu ES finansiālais atbalsts pēckonflikta problēmu risināšanai. Līdz šim tās valdībai ir piešķirti kopā 120 miljoni EUR, kas ietilpst 500 miljonu EUR lielajā finanšu paketē, kas paredzēta 2008. - 2010. gadam. Šī ES ārkārtējā palīdzība palīdzēja novērst lielu humāno krīzi.

Kosovā Komisija palīdzēja laicīgi nokomplektēt EULEX misijas Kosovā personālsastāvu un apgādāt to ar nepieciešamo aprīkojumu. Papildus pašlaik sniegtajai palīdzībai, šogad mēs sagatavosim pētījumu, kurā tiks konstatēti veidi, kā veicināt Kosovas politisko un sociāli ekonomisko attīstību un progresu ceļā uz integrāciju Eiropas Savienībā.

Čadā Desmitā Eiropas Attīstības fonda kontekstā mēs esam apņēmušies sniegt palīdzību 311 miljonu EUR apmērā. Šeit mūsu mērķis ir palīdzēt samazināt nabadzību un veicināt ekonomisko attīstību. Mūsu prioritātes ir laba pārvaldība, tostarp arī tiesu vara un policija, infrastruktūra un lauku reģionu attīstība. Turklāt, ar Stabilitātes instrumenta palīdzību sniedzot 10 miljonu EUR lielu finansējumu, mēs atbalstām ANO MINURCAT misijas veikto 850 Čadas policistu apmācību. Mēs arī veicinām brīvprātīgu valsts iekšienē pārvietoto personu un bēgļu atgriešanos dzimtajās vietās un sniedzam 30 miljonus EUR lielu humāno palīdzību.

Es domāju, ka šī ir pareizā pieeja, kas sistemātiski jāīsteno katru reizi, kad ES sastopas ar jaunu krīzi.

Šis mūsu politikas elastīgums ir uzsvērts pagājušā decembra ziņojumā par Eiropas drošības stratēģiju, un tas ir minēts arī visos trīs šodien apspriežamajos ziņojumos. Ziņojumā par Eiropas drošības stratēģiju pareizi ir minēts, ka saikne starp ES iekšpolitiku un ārpolitiku ir kļuvusi izteiktāka, kas noteikti ir būtiski situācijā, kad apspriežam tādus jautājumus kā energoapgādes drošība un klimata pārmaiņas, vai arī koncentrējamies uz saikni starp drošību un attīstību un atzīstam, ka ilgtermiņa nabadzības samazināšana ir svarīga drošības apdraudējuma samazināšanai.

Ziņojumā ir atzīta vajadzība labāk informēt mūsu pilsoņus par visiem drošības aspektiem, kas tos īpaši uztrauc, lai tādējādi varētu saglabāt atbalstu mūsu darbībām globālā līmenī, kā arī ir uzsvērts, ka viss, ko ES ir darījusi drošības jomā, balstās uz mūsu vērtībām un principiem un ir saistīts arī ar ANO mērķiem. Mums ir jāturpina cilvēkiem par to stāstīt, arī par tādiem jautājumiem kā terorisms, un mums ir jāsaprot, ka viss ir stingri balstīts uz cilvēktiesību un starptautisko tiesību ievērošanu.

Mēs atzīstam arī pilsoniskās sabiedrības un NVO un sieviešu lomu miera veidošanā, tādējādi izrādot patiesi eiropieisku pieeju.

Es priecājos atzīmēt, ka EP ziņojums par Eiropas drošības stratēģiju uzsver vajadzību turpināt īstenot ANO Drošības padomes rezolūcijas Nr. 1325 un Nr. 1820 par sievietēm un konfliktiem.

Pievērsoties enerģētikas jautājumam, gāzes krīze, kas šogad skāra ES, ir radījusi bezprecedenta sekas. Ir skaidrs, ka attiecībā uz energoapgādes drošību, mums no notikušā ir jāmacās. Piemēram, tagad ir skaidrs, ka ir vajadzīgs funkcionējošs ES iekšējais enerģijas tirgus, starpsavienojumu un infrastruktūras projekti, mehānismu izstrāde piegādes krīžu pārvarēšanai un stingra ES ārējās enerģētikas politika, un mēs šo plašo pieeju atbalstām.

Ziņojums prasa Eiropas Savienībai piešķirt lielāku lomu darbībai tās kaimiņvalstīs, taču par to es tagad nerunāšu.

Mūsu attiecības ar Krieviju, kuras nesen tika pārbaudītas, ir ļoti svarīgas, un tām ir liela ietekme uz drošību.

Transatlantiskā saikne vēl aizvien ir ļoti svarīga mūsu kopējai drošībai, un šajā jomā mēs kopā ar prezidentu Obama drīz strādāsim pie jautājumiem, kuriem piešķirta ļoti liela prioritāte.

Ļaujiet man noslēgt runu ar dažiem vārdiem par īpašu Komisijas ieguldījumu ES reakcijā uz krīzi, proti, par Stabilitātes instrumentu. Pirmie divi instrumenta darbības gadi ir bijuši veiksmīgi attiecībā uz budžeta izpildi,

darbības kvalitāti un politisko saskaņošanu ar Padomi un Parlamentu. Līdz šim, 2007. un 2008. gadā, 220 miljoni EUR ir piešķirti 59 pasākumiem visā pasaulē, lielāko daļu piešķirot Āfrikai, kam seko Āzija un Tuvie Austrumi, kā arī Kosova un Gruzija. Kā *Javier Solana* jau minēja, mūsu prioritātes 2009. gadam noteikti būs Afganistāna, Pakistāna un Tuvie Austrumi.

Ļaujiet teikt, ka ar Stabilitātes instrumenta palīdzību un ciešā sadarbībā ar Padomes sekretariātu mēs esam iesaistījušies vairākos pasākumos un spēlējam aizvien nozīmīgāku lomu apmācību nodrošināšanā misijas personālam iepirkumu un finanšu administrēšanas jomā, kā arī ar EDAP jautājumiem saistītu apmācību nodrošināšanā civilās reaģēšanas komandām. Mēs esam apmācījuši 600 policijas ekspertus civilās krīzes pārvaldībā, kas atbilst ANO apmācības standartiem, tādējādi ir uzlabota ES policijas vienību izturība, elastīgums un spēja sadarboties.

Es vēlētos piebilst, un es domāju, ka tas ir ļoti svarīgs punkts, piemēram, attiecībā uz Afganistānu, ka mums ir jānodrošina, ka dalībvalstu norīkotu darbinieku un līgumdarbinieku dienesta noteikumi un nosacījumi ir pietiekami vilinoši, lai piesaistītu pietiekamu skaitu kvalificētu kandidātu mūsu misiju personālsastāva nokomplektēšanai. Domāju, ka mums būs jāstrādā šajā virzienā. Tas nozīmē, ka mūsu ieguldījums krīzes risināšanā ir ļoti pieprasīts, un no ES tiek sagaidīts ļoti daudz. Taču mēs centīsimies darīt visu, ko no mums prasa.

Valdis Dombrovskis, *Budžeta komitejas atzinuma sagatavotājs*. – (LV) Priekšsēdētāja kungs, godātie kolēģi! Attiecībā uz 2007. gada ziņojumu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas svarīgākajiem aspektiem un pamatvirzieniem vēlējos uzsvērt vairākus no Budžeta komitejas viedokļa svarīgus jautājumus. Pirmkārt, par kopējās ārpolitikas un drošības politikas budžeta izdevumu caurspīdīgumu. Zināmas bažas izraisa Eiropas Komisijas īstenotā prakse pārnest uz nākošo gadu neizmantotās kopējās ārpolitikas un drošības politikas sadaļas apropriācijas, ko Eiropas Komisija uzskata par piešķirtajiem ieņēmumiem. Budžeta komiteja ir pieprasījusi Komisijai sniegt informāciju par šo finanšu praksi un ierosina šo jautājumu izskatīt kādā no regulārajām kopējās ārpolitikas un drošības politikas apspriedēm. Otrkārt, attiecībā uz apropriāciju pārvietošanu starp kopējās ārpolitikas un drošības politikas budžeta sadaļas pozīcijām. Protams, šeit ir jānodrošina elastīgums, lai varētu ātri reaģēt uz krīzes situācijām trešajās valstīs. Tomēr Komisija varētu uzlabot pārredzamību un līdz ar to demokrātisko kontroli kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā, laikus informējot Parlamentu par iekšējiem pārvietojumiem. Tas ir īpaši svarīgi tāpēc, ka lielākā daļa kopējās ārpolitikas un drošības politikas misiju, starp kurām var izcelt Eiropas Savienības monitoringa misiju Gruzijā vai EULEX Kosovā, ir politiski jūtīgas. Treškārt, attiecībā uz regulārajām kopējās ārpolitikas un drošības politikas apspriedēm atbilstoši 2006. gada 17. maija iestāžu nolīgumam par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību — Budžeta komiteja uzskata, ka šīs apspriedes var daudz efektīvāk izmantot, izvērtējot paredzētos pasākumus kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā un vidēju termiņu un ilgtermiņa Eiropas Savienības stratēģijas trešajās valstīs, kā arī sagatavojot budžeta lēmējinstītūciju pozīcijas pirms saskaņošanas sanāksmēm. Paldies par uzmanību!

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *PPE-DE grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties trim Eiropas Parlamenta referentiem *Saryusz-Wolski* kungam, *Karl von Wogau* kungam un *Vatanen* kungam par viņu ziņojumiem un uzsvērt, kā to jau izdarīja *Ferrero-Waldner* kundze un *Solana* kungs, ka šie ziņojumi ir būtisks Parlamenta ieguldījums spēcīgas, redzamas un efektīvas ārpolitikas un aizsardzības politikas izveidē. Šai politikai ir jāgarantē mūsu interešu aizstāvība pasaulē un jāaizsargā un jānodrošina drošība mūsu pilsoņiem. Tai ir jāpalīdz izveidot tādu Eiropas Savienību, kas līdzdarbojas efektīvā daudzpusējā sistēmā, un galvenais, priekšsēdētāja kungs, tai ir jāpalīdz nodrošināt, ka ikvienā pasaules daļā tiek ievērotas cilvēktiesības un demokrātiskās vērtības.

Es uzskatu, ka Lisabonas līgums un ziņas, kas mūs šodien sasniedz no Īrijas Republikas, kur aptaujas rāda 60% lielu atbalstu šim Līgumam, un no Čehijas Republikas, kur Čehijas Parlaments Līgumu ir ratificējis, rāda, ka attiecībā uz ārpolitiku un drošības politiku Eiropas Savienība sasniedz pilngadību. Svarīgākais ir tas, ka šim procesam mūsu valdībām krīzes situācijās ir jāliek domāt eiropeskāk.

Es uzskatu, ka Eiropas Savienībai ir jāizstrādā pašai savi stratēģiskie apsvērumi – tas ir acīmredzami un tas ir minēts arī jaunajā drošības stratēģijā; taču nedrīkst aizmirst, ka transatlantiskā saikne ir ierakstīta Eiropas Savienības ģenētiskajā kodā. Amerikas Savienotās Valstis ar Ziemeļatlantijas līguma organizācijas palīdzību ir bijušas Eiropas drošības garants, un pašlaik šai saiknei alternatīvu vēl aizvien nav.

Turklāt, es domāju, ka Eiropu kā „lielvaru” būs iespējams izveidot tikai tad, ja tas tiks darīts, aizstāvot tās tiesības nevis pret Amerikas Savienotajām Valstīm, bet gan kopā ar Amerikas Savienotajām Valstīm, kā diviem partneriem ar vienādu skatījumu uz pasauli un savstarpēju cieņu vienam pret otru. Protams, tas

nenozīmē, ka Eiropas Savienībai Amerikas Savienotajām Valstīm ir jādod *carte blanche*: mums savas intereses un vērtības ir jāaizstāv, kad vien uzskatām to par vajadzīgu. Amerikas Savienotajām Valstīm arī ir jāmacās respektēt Eiropas Savienības nostājas, jo, kā to rāda *Ferrero-Waldner* kundzes un *Solana* kunga darbs, mēs esam institūcija, kuru var respektēt starptautiskā līmenī un kurai piemīt nozīmīgs sarunu partnera potenciāls ikvienā pasaules reģionā.

Helmut Kuhne, PSE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, uz Padomi tas neattiecas, taču mēs šeit, Parlamentā un līdz ar to arī Komisijā tuvojamies šī vēlēšanu termiņa finiša taisnei. Šī iemesla dēļ es domāju, ka mums būtu jādarbojas ne tikai kā grāmatvedim, kurš pārbauda Eiropas drošības un aizsardzības politikas progresu bilanci, bet gan pamatīgākā veidā.

Man jāatzīst, ka skatos uz šo jautājumus divos, absolūti dažādos veidos. Rauju sev matus no galvas, kad man ir jārisina ikdienas vajadzību jautājumi, kad misija draud izjukt sešu helikopteru trūkuma dēļ, kad dažādās galvaspilsētās nav politiskās gribas vai arī kad domas dalās attiecībā uz tehnoloģiju projektiem.

Taču, kad skatos uz lietām no vēsturiskā viedokļa, viss izskatās citādi, un patiesībā *Solana* kungs šajā sakarībā ir pelnījis lielu uzslavu. Mums jāatceras, ka Eiropas drošības un aizsardzības politika pastāv tikai aptuveni desmit gadus un ka dokuments par drošības stratēģiju tika sagatavots tikai 2003. gadā. Ņemot to vērā, sasniegtais progress no vēsturiskā viedokļa patiesi ir liels. Būdam optimisti, šaubu gadījumā es izvēlos šo pēdējo viedokli.

Otra lieta, ko es kā sociāldemokrāts, vēlētos minēt, attiecas uz kaut ko tādu, par ko nav atbildīga ne Eiropas Savienība, ne arī NATO, taču kas mūs kā eiropiešus tomēr ietekmē. Tā attiecas uz notikumu gaitu saistībā ar pretraķešu aizsardzības sistēmu Polijā un Čehijas Republikā. Mēs kā sociāldemokrāti ļoti priecājamies dzirdēt, ka mūsu ierosinātie priekšlikumi tagad tiek īstenoti saistībā ar pārmaiņām Amerikas Savienotajās Valstīs.

Mēs vienmēr esam teikuši, ka nav jēgas sasteigt lēmumu pieņemšanu par aprikojuma uzstādīšanu, jo šobrīd, piemēram, no Irānas nav nekāda apdraudējuma. *Hillary Clinton* pagājušajā nedēļā teica, ka turpmākie lēmumi no ASV puses tiks pieņemti, ņemot vērā Irānā notiekošo. *Joe Biden* ir teicis, ka tas ir atkarīgs no tehniskajām iespējām un finansiāliem apsvērumiem. Mēs to vērtējam atzinīgi. Vismaz mēs nebūsim pēdējā bojāejai nolemtā brigāde, kas palikusi ar šīs pretraķešu aizsardzības sistēmas karogu rokā.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, ALDE grupas vārdā. – (NL) Šodienas debates par trim ziņojumiem pierāda, ka pretēji daudzu eiropesimistu un eiroskeptiķu apgalvotajam, Eiropas aizsardzības un drošības politika un Eiropas ārpolitika tiešām iegūst aizvien skaidrākus apveidus un kļūst aizvien konsekventāka. To pārpārēm parādīja runātāji, kas uzstājās pirms manis.

Vispirmām kārtām es vēlētos pateikties visiem trim referentiem par to, ka viņi, rakstot ziņojumus, ir ņēmuši vērā citu liberālo referentu viedokļus. Mēs priecājamies, ka daudzi mūsu viedokļi ir atspoguļoti šajos ziņojumos. Manuprāt, ir mazliet žēl, ka *Vatanen* kunga ziņojumam par NATO, kurā viņš ļoti centās ņemt vērā pēc iespējas vairāk viedokļu un pieeju, Eiropas Parlamenta Eiropas tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupa un Sociālistu grupa grozījumus iesniedza pēdējā brīdī, it kā šīs divas grupas būtu vēlējušās ziņojumam uzlikt savu zīmogu.

Neskatoties ne uz ko, mēs to atbalstīsim, jo attiecībā uz ziņojumu uzskatām, ka tas uzsver pareizos aspektus un ir pietiekami reālistisks. Piemēram, lai arī ļoti galantā veidā, tomēr ir atzīts, ka starp Eiropas Savienību un NATO noteikti pastāv konkurence. Šādas lietas parasti tiek pilnībā ignorētas, lai gan tieši tā tas arī ir.

Otrkārt, tika pieņemts *Duff* kunga un manis iesniegtais grozījums, kurā mēs skaidri norādījām uz grūtībām, ko NATO un Eiropas Savienībā rada Turcijas, Grieķijas un Kipras attieksme. Parasti mēs netiekam tālāk par netiešiem mājieniem.

Visbeidzot, ir vajadzīga Eiropas Savienības un NATO aizsardzības un drošības stratēģiju savstarpēja papildināmība, un tā, dāmas un kungi, ir ļoti svarīga.

Konrad Szymański, UEN grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, pagājušā gadsimta 90.-tajos gados paredzētās vēstures liberālās beigas ir izrādījušās vien fantāzija. Mums ir tiesības justies aizvien izolētākiem. Tādēļ sadarbībai starp Eiropas Savienību un NATO nav alternatīvas. Nav alternatīvas lielākai Eiropas un ASV dalībai starptautiskās drošības jautājumu risināšanā. Citādi starptautiskās kārtības principus *de facto* diktēs Koreja, Irāna vai *Hamas* teroristi.

Īpašu uzmanību prasa enerģētika, izejvielas, pirātisms un drošība internetā. No nesenā gadījuma Polijā mēs gūvām mācību, ka arī ķīlnieku atbrīvošanas darbu saskaņošana ir milzīga problēma. Tomēr, tas, ka lēmumi tiek pieņemti kopā, vēl nenozīmē, ka tie būs labi lēmumi. Tādēļ es Lisabonas līguma lomu nevērtētu pārlietu augstu. Mūsu efektivitātes ierobežojumi ir meklējami Eiropas galvaspilsētās. Tieši tur, nevis kādās procedūrās, mums ir jāmeklē politiskā griba īstenot kopēju pasaules politiku.

Angelika Beer, *Vers/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, tas tiešām tā ir, ka pēdējos gados ir notikusi strauja Eiropas ārpolitikas un drošības politikas attīstība. Tomēr, mums ir jānodrošina, ka tikpat strauja attīstība un pārmaiņas notiek arī attiecībā uz dažādiem apdraudējumiem un krīzēm.

Mana grupa iebilst pret mūsu darba izskaistināšanu. Šī iemesla dēļ es neesmu gatava slavēt šodien izskatāmos ziņojumus. *Saryusz-Wolski* kungs ir izstrādājis lielisku ziņojumu, un mēs to atbalstīsim. Kad tas ir pateikts, stratēģiskā dilemma kļūst skaidra. *Solana* kungs, jums ir pilnīga taisnība. Jūs mums tikko teicāt, ka Eiropas sadarbība ir jāstiprina stratēģiskā līmenī. Taču vispirmām kārtām, mums ir jācenšas izveidot un ierosināt kopēju Eiropas ārpolitikas un drošības politikas stratēģiju, kuras mums vēl aizvien nav.

Es to saku tādēļ, ka mēs šobrīd atrodamies vēsturiskā brīdī. Šie ziņojumi, it īpaši *Vatanen* kunga ziņojums par NATO, kļūst jaunās ASV valdības ēnā. *Vatanen* kungs atteicās savā ziņojumā risināt kodolatbrūņošanās jautājumu, par kuru vēlreiz balsosim rīt. Tad par ko gan mēs runājam?

Tagad pievērsīšos *von Wogau* kunga ziņojumam. Šajā ziņojumā ir apspriests jauns koncepts: *SAFE*. Šī ir jauka vārdu spēle – *Synchronised Armed Forces Europe* (Eiropas sinhronizētie bruņotie spēki), taču šāds koncepts gluži vienkārši nepastāv. Turklāt, mēs neredzam iemeslu, kādēļ mums tas būtu jāatbalsta, ja šāds koncepts vispār nav apspriests. *Karl von Wogau* savā ziņojumā nav apspriedis cilvēku drošību. Mana grupa uzstāj, ka mums kā Eiropas Savienībai šis mērķis ir skaidri jānorāda starptautiskajā politikā. Viņš nav pacenties nodrošināt, ka mēs runājam par miera uzturēšanas partnerībām vai civilo miera spēku attīstību. Šo iemeslu dēļ es uzskatu, ka man ir tiesības teikt, ka šis ziņojums ir pilnīgi neatbilstošs, ja uzskatām, ka Eiropai ir jārīkojas jau tagad, turpmākajos mēnešos un sākot ar rītdienu – un tas kļūva skaidrs drošības konferencē Minhenē.

Pēc vēlēšanām Amerikas Savienotajās Valstīs paveras jaunas iespējas. Es nezinu, cik ilgi šīs iespējas pastāvēs. Mums kā eiropiešiem tagad ir jānoformulē savas stratēģiskās intereses un jāiekļauj tās NATO alianses interesēs, un, kā to jau norādīja *Ferrero-Waldner* kundze, mums ir arī jāizveido savas drošības definīcijas attiecībā uz Krieviju. Citādi notiks tā, ka pēc dažiem mēnešiem ASV administrācija būs tikusi tālāk nekā mēs Eiropas Savienībā un divpusējās sarunās ar Krieviju izlems par būtiskām drošības stratēģijas nostājām, nedodot Eiropai, tās politiskajai varai un konfliktu novēršanas varai, nekādas iespējas ietekmēt šo transatlantiskās drošības politikas stabilizēšanu.

Šī iemesla dēļ es aicinu gan mūs, gan pārējos tiešām atmet veco aukstā kara laika domāšanu, izvēlēties vai nu vienu, vai otru, turēties pie savas izvēles un iet tālāk. Eiropai ir pienākums pret saviem pilsoņiem izveidot drošības partnerību, kas nestu mieru, nevis pretējo.

Tobias Pflüger, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, *von Wogau* kunga un *Vatanen* kunga ziņojumi ir precīzi formulēti un skaidri un virzās uz Eiropas Savienības militarizēšanu. Ziņojumos ir prasīta *ES de facto* pārveidošana par militāru varu. *Karl von Wogau* ziņojums par Eiropas drošības stratēģiju norāda, ka ir nepieciešami „integrēti Eiropas bruņotie spēki”. Mēs nepiekrītam, ka šis ir pareizais turpmākais ceļš. Turklāt, ziņojums cita starpā aizstāv arī ES militāro operāciju galvenās mītnes un vienota aizsardzības preču tirgus izveidi.

Karl von Wogau ziņojumā pat ir pausts retrospektīvs atbalsts ārkārtīgi dārgajai *Eurofighter* programmai. Ziņojumā ir norādīts, ka Lisabonas līgums, kurš „EDAP jomā ievieš nozīmīgas inovācijas”, ir ļoti svarīgs. Šis ir galvenais iemesls, kādēļ mēs iebilstam pret Lisabonas līgumu.

Vatanen kunga ziņojums aicina izveidot pastāvīgas struktūras sadarbībai starp ES un NATO. Mēs uzskatām, ka tas ir nepareizi. Katras jaunas ES militārās misijas nodrošināšana ir problemātiska. NATO nav alianse miera nodrošināšanai – tā ir kara prokurors gan Dienvidslāvijā, gan tagad arī Afganistānā. Kādi kari būs nākamie? NATO simbolizē kara politiku. Ziņojumā NATO ir nosaukta par „Eiropas drošības pamatu”. Nē! NATO simbolizē nedrošību! NATO un ES apvienošana būtu ļoti problemātiska, it īpaši attiecībā uz šīm divām stratēģijām.

Mēs Eiropas Apvienotajā kreiso un Ziemeļvalstu Zaļo kreiso spēku konfederālajā grupā iestājamies par civilu Eiropas Savienību un esam pret NATO. NATO izformēšana ir patiesi nepieciešama. NATO vēlas Strasbūrā,

Bādenbādenē un Kēlā svinēt savas pastāvēšanas 60.-to gadadienu. Es šodien no Eiropas Parlamenta tribīnes aicinu uz protestiem pret šo NATO augstākā līmeņa sanāksmi! Sešdesmit gadi NATO ir tieši sešdesmit gadi par daudz.

Mēs kā grupa, atbildot uz *von Wogau* un *Vatanen* kungu ziņojumiem, esam iesnieguši mazākuma ziņojumu, un mani kolēģi strādās pie īpašajām problēmām attiecībā uz Krieviju. Tāpat kā iepriekš, mēs noraidām pretraķešu aizsardzības sistēmu un šī ziņojuma daļas, kurās ir runāts par Kipru. Tādēļ mēs balsosim pret šiem diviem ziņojumiem.

Bastiaan Belder, IND/DEM grupas vārdā. – (NL) Kad pirms mazāk nekā gada es līdz ar EP delegāciju uzzināju par ES policijas misijas aktivitātēm Rietumkrastā, es loloju nelielu cerību stariņu, ka Palestīnas pašpārvalde ar efektīvas kārtības nodrošināšanas un drošības sistēmas palīdzību tiešām īstenos savas pilnvaras. Tādēļ *Saryusz-Wolski* kunga ziņojuma 25. punktā atzinīgi tiek vērtēta ES Policijas misijas mandāta atjaunošana palestīniešu teritorijās.

Tikmēr, es pavisam nesen esmu redzējis dažus ļoti nelabvēlīgus ziņojumus par sabiedrisko drošību Rietumkrastā, tostarp arī par izspiešanas gadījumiem no palestīniešu drošības sistēmas darbinieku puses, kuri naktīs darbojas kā mafijas līderi, vai pat par teroristu grupu dalībnieku vārdiem, kas parādās arī Palestīnas pašpārvaldes darbinieku algu sarakstos.

Es vēlētos Padomei un Komisijai jautāt, vai šie ziņojumi ir patiesi. Vai tā ir fikcija? Īsumā, kādi ir pēdējie jaunumi par ES policijas misiju Palestīnas reģionos? Galu galā, tas ir būtiski. Ja viņi tiecas izveidot dzīvotspējīgu Palestīnas valsti, tad vispirms tiesiskums un kārtība ir jāatjauno Rietumkrastā.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es vēlētos pierādīt, ka Atlantiskā alianse ir novecojis aizsardzības instruments un dažos nesenos gadījumos tā faktiski nav palīdzējusi savstarpējās attiecībās, piemēram, ar Krieviju. Es uzskatu, ka mums attiecības ar Krieviju ir jā saglabā un jāizmanto, brūģējot ceļu uz privilīģētu partnerību.

Es piekritu *Ferrero-Waldner* kundzes apgalvojumam, ka kopējā drošības politikā nedrīkst ignorēt to, ka pēdējā laikā NATO nav bijusi tas labākais atrunāšanas vai miera veidošanas instruments.

Es domāju, ka Eiropa tagad ir pietiekami nobriedusi un tai ir politiska nepieciešamība izstrādāt pašai savu, neatkarīgu drošības stratēģiju. Tas nenozīmē pretējas nostājas ieņemšanu. Kā citi deputāti jau minēja, mēs varam atrasties cieši līdzās, tajā pašā laikā vairs nepakļaujot sevi interesēm, kas bieži vien nav Eiropas intereses. Šī iemesla dēļ es nevaru atbalstīt izvirzītos ziņojumus.

Javier Solana, Augstais pārstāvis Kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, ņemot vērā, ka dažādo runātāju ieteiktais lielā mērā ir līdzīgs, ļaujiet man Parlamentam ļoti ātri minēt trīs vai četrus jautājumus, kas nāk prātā, noklausoties runas.

Sāksim ar resursiem un līdzekļiem. Dažādu ziņojumu referenti ir teikuši, ka mums patiesi ir problēmas ar resursiem un līdzekļiem un ka būtu labi sākt labāk izmantot valstu resursus. Tomēr, es teiktu, ka mums ir pieejami arī daži tādi līdzekļi, kurus mēs nepavisam neizmantojam tādā mērā, kā tas iespējams, un es vēlētos jums tos nosaukt.

Es domāju, ka Eiropas Aizsardzības aģentūras izveide, vienojoties ar Padomi un bez nepieciešamības piemērot vai pieņemt Lisabonas līgumu, bija laba doma. Es uzskatu, ka šī aģentūra var veikt pamatīgu darbu valstu politiku saskaņošanā, lai visām ieviestajām politikām piešķirtu lielāku pievienoto vērtību.

Kāds minēja helikopterus. Helikopteri ir vajadzīgi visu veidu misijām: civilām misijām, militārām misijām, visa veida misijām, un arī transportam. Helikopteri mūsdienās ir kļuvuši par būtisku krīzes risināšanas instrumentu.

Labāka saskaņošana gan attiecībā uz tehnisko nodrošinājumu, gan uz labāku helikopteru programmatūras izmantošanu mums ļautu tos labāk izmantot un faktiski sniegtu mums daudz vairāk nekā mums pašlaik ir pieejams ikdienas lietošanā.

Es vēlētos teikt arī to, ka pēdējās nedēļās mūsu stratēģiskās attiecības ar Amerikas Savienotajām Valstīm un Krievijas Federāciju ir spērušas lielus soļus uz priekšu.

Beer kundze runāja par Minhenes Drošības konferenci; es uzskatu, ka tas bija būtisks notikums, kurā neplānotās sarunās tika panākts liels progress, jo tas nebija politisku lēmumu pieņemšanas forums, bet gan ļoti svarīgs forums, kurā visu pārdomāt un pārrunāt. Es domāju, ka jautājums, kas nākamajos gados un mēnešos tiks

apspriests, būs mūsu attiecības ar Amerikas Savienotajām Valstīm attiecībā uz stratēģiju nākamajiem gadiem, kā arī ar Krieviju. Tā tas bija Minhenē un arī vēlāk, kad *Ferrero-Waldner* kundze un es bijām Maskavā un ar Krievijas Federācijas vadītājiem apspriedām būtisko tēmu par jaunām idejām par Eiropas drošību.

Eiropa nevēlas būt militāra vara. Es uzskatu, ka Eiropa, Eiropas Savienība ir civila vara ar militāriem līdzekļiem, kas ļoti lielā mērā atšķiras no militāras varas, un es domāju, ka tā tam arī jāpaliek. Šis darbs un visi dokumenti, ko mēs, Parlaments un Komisija vai es pats izstrādāju, ir domāti šī mērķa sasniegšanai.

Daži vārdi par policiju Palestīniešu teritorijās, kas ir temats, ko aplūkojām iepriekšējā plenārsēdē. *EUPOL* ir viena no mūsu vissvarīgākajām priekšrocībām attiecībā uz uzticamību un darbu drošības jomā Palestīnā un okupētajās teritorijās un tā arī turpinās būt svarīga Eiropas Savienības priekšrocība, kura tiks atzīta no visām pusēm: no palestīniešu, no izraēliešu un no apkārt esošo valstu puses. Tādēļ varat būt pārliecināti, ka mēs darīsim visu iespējamo, lai turpinātu darbu pie šī mērķa sasniegšanas.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, *Solana* kungs, es vēlētos pateikties visiem trim referentiem un izteikt savas domas par dažiem blakus aspektiem. Tomēr, īpaši es vēlētos teikt to, ka 60 NATO pastāvēšanas gadi manai paaudzei ir nozīmējuši 60 miera un brīvības gadus: tas ir jāņem vērā.

Ja tagad, laikā, kad atkal palielinās daudzpusīgums, kā to tikko norādīja Augstais pārstāvis *Solana* kungs, mums izdosies stiprināt ES ārpolitiku, drošības un aizsardzības politiku, t.i., ja šajā daudzpusīguma laikā spēsim kopējā transatlantiskajā stratēģijā lielākā mērā iekļaut savu redzējumu attiecībā uz profilakses pasākumiem un maigu varu, tad mūs sagaidīs laba nākotne.

Tajā pašā laikā, Francijas atgriešanās pie militāras integrācijas stiprina Eiropas nostāju. Minhenes Drošības konference bija iespaidīga: pēc premjerministra *Tusk* kunga, kancleres *Merkel* kundzes un prezidenta *Sarkozy* kunga paskaidrojumiem, kļāt esot arī Amerikas Savienoto Valstu viceprezidentam *Joe Biden*, Eiropas bruņoto spēku izveide NATO ietvaros praktiski netika apstrīdēta. Pēc manām domām, tas bija sensacionāls atklājums, ka no amerikāņu puses nebija nekādu iebildumu. Transatlantiskajās attiecībās mēs varam paātrināt kopēju nostāju izstrādā arī militārajā jomā, lai pēc tam tās veiksmīgi iekļautu NATO sistēmā. Šī iemesla dēļ mums savs redzējums attiecībā uz militārajām iespējām, uzsvāru liekot uz maigu varu un profilaksi, būtu jāizmanto, lai ķertos pie jaunas darba kārtības, pie darba kārtības, kas jau iepriekš bija pastāvējusi, taču īsti skaidra kļuva tieši Minhenē, jo prezidenta *Obama* politika mums ļauj ieiet jaunā atbrūņošanās sarunu ērā. Mēs, eiropieši šajā procesā varam piedalīties ar Stratēģisko bruņojuma samazināšanas līgumu (*START*), ar Kodolieroču neizplatīšanas līgumu (*NPT*), par kuru ir jānotiek atkārtotām sarunām, un it īpaši ar Līgumu par konvencionālajiem bruņotajiem spēkiem Eiropā (*CFE*), kurš Eiropai ir īpaši svarīgs, jo arī mums ir zināmas problēmas ar Krieviju.

Ja tas viss tiks īstenots, tostarp arī pretraķešu vairogs, tad tas mums kopā ar Amerikas Savienotajām Valstīm kā mūsu sabiedroto un ar Krieviju kā ar mūsu stratēģisko partneri dos jaunas un labākas iespējas veidot kopējo transatlantisko politiku: politiku, kas vērsta uz Eiropas miera interesēm. Mēs šo iespēju varēsim izmantot tikai tad, ja arī paši kļūsim spēcīgāki un ietekmīgāki, un tādēļ šī politika ir vērsta pareizajā virzienā.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Priekšsēdētāja kungs, ziņojums par NATO lomu ES drošības sistēmā atspoguļo dažādas Eiropas Parlamenta pieejas, kuras no vienas puses balstās uz viedokļiem, kas NATO turpina uzskatīt par organizāciju, kas savām dalībvalstīm piedāvā visstingrākās drošības garantijas, un no otras puses, uz viedokļiem, kas gluži pretēji, saskata aizvien mazāku un mazāku vajadzību pēc NATO pastāvēšanas šajā pasaulē, kurā acīmredzami vairs nav lielu draudu – vismaz ne tādu, ko varētu pielīdzināt kādreizējiem draudiem no Padomju Savienības puses.

Tomēr, līdz šim abās organizācijās nebija nevienas dalībvalsts, kura vēlētos atteikties no NATO drošības garantijām, pat ne tad, ja ES lielu nozīmi piešķir saviem aizsardzības un drošības centieniem un ir ieviesusi savu ekvivalentu Vašingtonas līguma 5. pantam: solidaritātes klauzulu Lisabonas līgumā.

Manuprāt, attiecībām starp NATO un ES, kas ir vissvarīgākā plašāku transatlantisko attiecību daļa, ir jāpiemīt dabiskai papildināmībai un jābūt savstarpēji izdevīgām abiem partneriem, kuriem ir kopā jāstrādā, lai reaģētu uz šodienas daudzajām un aizvien sarežģītākajām problēmām. Šim nolūkam būtu jāuzlabo jau esošie mehānismi, piemēram, *Berlīnes-Plus* nolīgums; būtu vēlreiz jāapsver jaunie mehānismi, piemēram, priekšlikums par ES militāro operāciju galveno mītni; būtu jāpārvar tādi šķēršļi kā Kipras problēmas negatīvā ietekme; un galvenais, noteikti būtu jāuzlabo savstarpējā sapratne. Tādējādi, no vienas puses, ir jābeidz NATO uzskatīt par sāncensi un, no otras puses, ir jābeidz ES uzskatīt par NATO pielikumu.

Kā jau tika minēts, patiesība ir tāda, ka praksē abi partneri savā starpā ļoti labi varētu sadarboties, viens otru papildinot. Tādēļ ziņojums tika grozīts, un jācer, ka gala rezultāts daudziem no mums ir kļuvis pieņemams.

Andrew Duff (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, vairāki runātāji šopēcpusdien par daudz ko izsakās ļoti bezbailīgi. Fakts ir tāds, ka ne visas EDAP misijas ir izrādījušas veiksmīgas: vairākām nebija īsti skaidra mērķa, vairākas ir vāji finansētas, un ir iespējams, ka mēs vēl varam izgāzties kampaņā Afganistānā. Tādēļ tas ir labi, ka Parlaments sniedz tik lielu ieguldījumu kopējās drošības definēšanā, un tagad mums ir jāizveido daudz skaidrāki EDAP misiju kritēriji.

Kas attiecas uz bruņoto spēku integrāciju, progress irniecīgs, un es nevaru iedomāties, ka franču un britu zemūdeņu sadursme būtu tas, ko gaidījām!

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, ja priekšsēdētāju ir pārāk daudz, tad faktiski nav vairs neviena. Kad runājam par drošības jautājumu, mums būtu ļoti skaidri un precīzi jārunā par vissteidzamāko un vissvarīgāko jautājumu. Tas, kas pagājušajā gadā notika Kaukāzā, pavisam tuvu Eiropas Savienībai, parāda, ka mums noteikti ir jāpiešķir nozīme politikai attiecībā uz austrumiem un tā jāuztver kā īpašs ieguldījums Eiropas un ES drošībā. Tādēļ arī partnerība ar valstīm austrumos no ES, manuprāt, ir ļoti būtiska, un lai gan esmu priecīgs, ka šāda partnerība pastāv, esmu arī nobažījies, jo Austrumu partnerībai piešķirtie budžeta līdzekļi ir samazināti gandrīz trīs reizes. Es domāju, ka šis ir ļoti būtisks jautājums, un uzskatu, ka tas būs īpašs Eiropas Savienības simbols ne tikai tās tuvāko kaimiņu acīs, bet arī to valstu acīs, kuras atrodas daudz tālāk par Baltkrieviju, Ukrainu vai Gruziju.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, izsaku savu pateicību visiem trim referentiem. Taču man diemžēl ir jāsaka, ka es nepiekrītu nekritiskajam skatījumam uz NATO, kas īpaši raksturīgs *Vatanen* kunga ziņojumam.

Protams, NATO vairs nav tāda pati kā aukstā kara laikā, arī Eiropas vairs nav tāda pati, un sadarbība starp NATO un ES ir lieliska lieta. Tomēr, es nepiekrītu uzskatam, ka gadījumā, ja visas ES dalībvalstis nebūtu arī NATO dalībvalstis, rastos kādas problēmas.

Mums ir jāatzīst, ka dažas valstis būtisku ieguldījumu miera veidošanā spēja sniegt tieši tādēļ, ka tās ir palikušas ārpus militārām aliansēm, kā tas ir manas valsts, Somijas gadījumā. Lai gan Somija nepieder nevienai militārai aliansei, tā tomēr gandrīz nekur netiek uzskatīta par ienaidnieku vai ienaidnieka pārstāvi. Tas daudziem somiem ir palīdzējis darboties kā miera veidotājiem. Šādi piemēri ir mūsu bijušais premjerministrs *Holker* kungs Ziemeļīrijā, bijušais prezidents *Ahtisaari* kungs Namībijā, Indonēzijā, Acehā un Kosovā un bijušais ministrs *Haavisto* kungs Sudānā.

Lai gan lielākā daļa ES pilsoņu dzīvo NATO dalībvalstīs, mums tomēr ir jāatzīst, ka nekādās aliansēs neietilpstošu valstu pastāvēšana ir noderīgs miera veidošanas resurss. Tas nav noliedzams kaut kāda ES militārās politikas saskaņošanas mērķa vārdā.

Vladimír Remek (GUE/NGL). – (CS) Sākumā es gribēju runāt par kosmosa militarizācijas radīto apdraudējumu, jo es kā bijušais astronoms uzskatu, ka man par šo jautājumu ir īpaša izpratne. Taču iesniegtie dokumenti cita starpā uzsver arī to, ka drošības politika ir jāizmanto ES pilsoņu labā. Tajā pašā laikā mēs pilnīgi ignorējam viņu viedokli, piemēram, par jaunu ārvalstu militāro bāžu būvniecību ES teritorijā. Konkrētāk, Polijā un Čehijas Republikā turpinās sagatavošanas darbi amerikāņu pretraķešu aizsardzības sistēmas komponentu uzstādīšanai. Un īpaši manā valstī, Čehijas Republikā pilnībā tiek ignorēti sabiedrības uzskati un intereses. No ES puses nav dzirdēta neviena balss, kas oficiāli iestātos par pilsoņu interesēm, kuru aizstāvēšanai ES šajā ziņā varbūt nemaz nepastāv. Tajā pašā laikā, divas trešdaļas cilvēku Čehijas Republikā konsekventi noraida ārvalstu bāzes būvniecību, neskatoties un informatīvajām un reklāmas kampaņām, kas ir turpinājušās vairāk nekā divu gadu garumā. Manuprāt, ar ES kaut kas nav kārtībā, ja reiz tautas intereses mūsu dokumentos nav atspoguļotas un ja demokrātijas interesēs cilvēku viedokli var ignorēt. Tad nav nekāds brīnums, ka cilvēki novēršas no ES politikas, uzskatot to par kaut ko tādu, kas uz tiem neattiecas, vai arī, ka cilvēki to kategoriski noraida.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – Priekšsēdētāja kungs, Eiropas pilsoņiem ir vajadzīga spēcīga Eiropas Savienība ar konkurētspējīgu ārpolitiku, drošības un aizsardzības politiku. Tas nenotiks, ja Eiropas Savienība turpinās slinkot. Ķīna un Indija aug ne tikai ekonomiskās varas ziņā, bet arī kā militāras varas.

Eiropas konkurences priekšrocībām ir jābalstās uz zināšanām un inovācijām. Tās mums visiem ir jāveicina un jāatbalsta. Lai drošības stratēģija būtu efektīva, Eiropas bruņotajiem spēkiem būtu jābūt pieejamam visaugstākās kvalitātes aprīkojumam un resursiem. Laikā, kad Amerikas Savienotās Valstis drošībai tērē

triljoniem dolāru, mēs Eiropā savas stratēģijas izstrādē esam lēni un laiski. Krīzes laikā mēs slēdzam šaujamieroču rūpnīcas, piemēram, rūpnīcu Radomā, Polijā. Tā vietā mums būtu jāiegulda tādās progresīvās tehnoloģijās kā bezatsitiena ieroču tehnoloģijas, ko mūsu debašu laikā attīsta Polijā. Inovācijas rada jaunu uzņēmējdarbību un darba vietas. Slēdzot rūpnīcas, mēs nevaram uzlabot Eiropas spējas.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, principā es noteikti atbalstu domu par Eiropas armiju, taču mums ir jānosaka, kāda veida armija tā būs un ar kādiem ierobežojumiem.

Patiesi, ir pilnīgi nepieņemami, ka mums ir divi bruņotie spēki, kas cīnās viens pret otru un ietilpst vienā aliansē – tā ir Turcijas armija un Grieķijas armija. Esmu pārliecināts, ka Padome ir apmeklējusi Ziemeļkipru un ir spējusi izprast Turcijas kareivju un Turcijas okupācijas nodarītos zaudējumus salai, kas noteikti atrodas Eiropas teritorijā.

Jāsaka arī tas, ka alianse ar Amerikas Savienotajām Valstīm ir alianse, kas ļoti bieži rada lielas problēmas. ASV mūs ir ievilkušas vairākos karos, vairākos konfliktos, kuru pamatā bija intereses, kas noteikti neatbilda Eiropas interesēm – šeit es domāju Serbiju, Irāku un Afganistānu.

Tā vietā mums vajadzētu apvienoties ar Krieviju un Baltkrieviju, kuras faktiski no vēsturiskā, reliģijas, militārā un ģeopolitiskā viedokļa ir Eiropas daļa. Eiropas armijas nākotne ir šāda: armija, kura nekādā gadījumā neatrodas karastāvoklī ar Amerikas Savienotajām Valstīm, taču ietur cieņpilnu distanci; armija bez Turcijas līdzdalības, jo, kamēr neesam guvuši pretējus pierādījumus, Turcija ir daļa Āzijas un Vidusjūrā diemžēl ir iesaistīta konfliktā ar Eiropas valsti; un armija, kuras sabiedrotās ir Krievija un Baltkrievija un kura ir ar tām cieši saistīta.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, jūs nebūsiat pārsteigts, ja izteikšu bažas par ziņojumiem, kas attiecas uz EDAP, it īpaši par *von Wogau* kunga ziņojumu, kas ir pilns ar nepareiziem pieņēmumiem attiecībā uz Eiropas Savienības būtību un mērķi izveidot ES kontrolētu Eiropas armiju. Es citēju, ka ziņojums „sinhronizētos Eiropas bruņotos spēkus” saredz kā soli ceļā uz „integrētiem Eiropas bruņotajiem spēkiem”. Skaidrs, ka citiem vārdiem sakot, tā ir Eiropas armija. Kā mēs visi zinām, EDAP nerada militāra rakstura pievienoto vērtību. Tas ir politisks instruments integrētas Eiropas attīstībai. Tas ir jāredz tās, kā tas ir.

Ilgu laiku es esmu centies pierādīt, ka Eiropas Savienība varētu spēlēt noderīgu lomu, nodrošinot politiskus instrumentus krīžu risināšanai un pēckonfliktu atjaunošanas procesam. Tas patiesi būtu ļoti derīgi. Starp citu, neviena man zināma militārpersona nespēj iedomāties, ka tādus konfliktus kā Afganistānā, varētu risināt tikai un vienīgi ar militāriem līdzekļiem. Šobrīd moderni sauktajā „visaptverošajā pieejā” nav nekā jauna. Mēs to mēdzām saukt par „sirds un prāta pieeju”. Tādēļ ir nepareizi, un faktiski tā ir krāpšana, ja ES mēģina savu dalību militāros jautājumos attaisnot, apgalvojot, ka visaptverošā pieeja ir kaut kas tikai ES raksturīgs. Godīga un saprātīga pieeja no ES puses būtu atteikties no EDAP aizsardzības mērķiem un koncentrēties uz tās ieguldījumu civilos jautājumos. Varbūt tad Eiropa un tās sabiedrotie spētu koncentrēties uz savu militāro ieguldījumu NATO, atjaunojot transatlantiskās alianses spēkus nākamajiem grūtajiem gadiem un novēršot iespēju, ka ES divkāršā darba kārtība varētu kā traucēt šajā procesā.

Steidzami risināma problēma ir tāda, ka ES mērķi pašlaik sāk kaitēt arī NATO, un es esmu nopietni nobažījies, ka tas ietekmēs 60.-tās gadadienas svinību norisi. Tajā pašā laikā, Apvienotajā Karalistē valdības ministri noliedz, ka kaut kas tāds notiek.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Komisāres kundze, *Solana* kungs, dāmas un kungi, vispirms es vēlētos pateikties visiem trim referentiem par darbu. Būdam ziņojuma par Kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) referents, es runāšu tieši par šo dokumentu, sākot ar apsveikumiem *Saryusz-Wolski* kungam par viņa darba rezultātiem un sadarbību ar citām grupām ar mērķi iegūt vienprātīgi atbalstītu rezultātu.

Gluži tāpat kā Parlaments daudzas reizes ir prasījis, lai Eiropas Savienībai tiktu nodrošināti nepieciešamie instrumenti vienota viedokļa paušanai pasaulē, Parlaments arī pats var būt kā vienota fronte, izvērtējot un veicinot kopējās ārpolitikas un drošības politikas lielo prioritāšu sasniegšanu.

Mūsu grupas, Eiropas Parlamenta Sociālistu grupas centieni ir bijuši vērsti uz diviem mērķiem. Pirmkārt, ierosināt un pastiprināt visus tos būtiskos jautājumus, kurus mēs uzskatām par svarīgiem visās ārpolitikas jomās, piemēram, cīņa pret klimata pārmaiņām, miera veicināšana visā pasaulē vai apņemšanās nodrošināt tautu attīstību. Otrkārt, ierosināt veidus, kā atjaunot līdzsvaru starp KĀDP ģeogrāfiskajām prioritātēm atbilstoši sākotnējā tekstā minētajam, ja tās tur vispār tika minētas, vai arī ieviešot tās kā jaunu elementu gadījumā, ja tās iepriekš netika minētas.

Tādēļ mēs esam cīnījušies, piemēram, par darbību saskaņošanu starp institucionālajām un kooperatīvajām struktūrām, kas iesaistītas nesen definētajā Austrumu dimensijā. Mēs esam iestājušies par lielāku dažādību attiecībās ar Āfriku un lielāku uzsvāru uz attiecībām ar šo kontinentu, kuru mēs mēdzam atcerēties vienīgi tad, kad izceļas īpaši nežēlīgi kari, un bieži vien neatceramies arī šādā gadījumā.

Kas attiecas uz Latīņameriku, mēs vēlamies, lai tiktu apsvērtas pašreizējās sarunas par asociācijas nolīgumiem, kas ir pirmās starpreģionu divpusējās sarunas, ko Eiropas Savienība pabeigs savā vēsturē.

Kas attiecas uz Vidusjūras reģionu, mēs esam iebilduši pret vienkāršoto pieeju, kurā tiek runāts tikai par drošību. Tā vietā mēs vēlamies runāt arī par bagātīgo ekonomisko un sociokultūras mantojumu, kas ietverts Barselonas Procesā.

Kas attiecas uz izskatīšanai plenārsēdē iesniegtajiem grozījumiem, mūsu grupa tādus nav iesniegusi, jo uzskatām, ka tādējādi tiek stiprināts kompromisos panāktais līdzsvars. Tādēļ mēs iebildīsim pret lielāko daļu grozījumu, lai nekaitētu kompromisam, kas tika panākts Ārlietu komitejā.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, *Tony Blair* reiz teica, ka, lai gan Eiropas Savienībai nav jābūt lielvalstij, tai tomēr ir jābūt lielvarai. Mēs varētu piebilst sekojošo: tai jābūt ne tikai ekonomiska rakstura lielvarai, kāda tā jau ir, bet arī nozīmīgam spēlētājam pasaules līmenī, jo to prasa visu dalībvalstu intereses, tostarp arī ekonomiskās intereses.

Henry Kissinger reiz esot prasījis telefona numuru, uz kuru piezvanīt, lai uzzinātu, kāda ir Eiropas Savienības nostāja svarīgos starptautiskās politikas jautājumos. Šodien šāds numurs ir Augstā pārstāvja numurs. Taču problēma ir tāda, ka tad, kad telefons zvina, *Solana* kungam ir jāzina, ko teikt. Tādēļ ir būtiski izveidot kopējo ārpolitiku un iekļaut tajā arī drošības un enerģētikas politiku, un līdz ar to arī kopēju politiku attiecībā uz Krieviju.

Es vēlētos atgriezties pie bieži atkārtotā priekšlikuma par to, ka visām Eiropas Savienības valstīm dialogā ar Krieviju ir jāpauž vienota nostāja. Lai tas tā notiktu, pēc iespējas drīzāk ir jāizstrādā precīzi definēta politika attiecībā uz Krieviju, tāda politika, kas tiktu kopīgi uzturēta un balstītos uz solidaritāti. Tā radītu skaidru sistēmu ne tikai sarunām starp ES un Krieviju, bet arī divpusējām sarunām ar atsevišķām dalībvalstīm. Izstrādājot šo politiku, ļoti svarīga loma ir jāpiešķir Eiropas Parlamentam, ņemot vērā mandātu, kas tam ir piešķirts demokrātiskās vēlēšanās un ar ko tas var lepoties.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Ziņojums par NATO lomu Eiropas Savienībā tiek izmantots kā attaisnojums, lai sāktu runāt par Kipras pievienošanas Partnerībai mieram un NATO. Ir jārespektē Kipras Republikas nostāja. Iejaukšanās suverēnas dalībvalsts iekšējās lietās, lai panāktu integrāciju, kuru nenosaka neviens līgums, nav likumīga.

Laikā, kad Kipras Republika risina sarunas par Kipras jautājuma atrisināšanu, tiek atvērtas jaunas frontes, kas uz šo procesu var atstāt ļoti negatīvas sekas. Vienīgajam mērķim ir jābūt pilnīgai Turcijas okupētās dzimtenes demilitarizācijai un nākotnes risinājumu ilgtspējas garantēšanai. Turklāt, šādu nostāju Eiropas Parlaments ir paudis citos ziņojumos.

Mēs jūs aicinām atbalstīt 22., 23. un 24. grozījumu un balsot pret tiem punktiem, kas ietver iejaukšanos suverēnas valsts iekšējās lietās. Mēs jūs aicinām apstiprināt, ka dalībvalsts suverēno tiesību ievērošanas princips ir neaizskarams, neatkarīgi no jūsu vispārējās nostājas attiecībā uz Partnerību mieram vai NATO. Mūsu izvēle ir demilitarizācija un starptautisko tiesību principu stingra ievērošana.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, frāze „Man ir valsts” nozīmē, ka es kontrolēju noteiktas teritorijas, kurās es izveidoju valdību, kura īsteno drošības politiku un ārpolitiku. Es jums tagad jautāju par „Eiropas valsti”, par kuru dažādi cilvēki sprediķo, un vēlos uzzināt, kur ir tās robežas, kuras ir tās teritorijas un kur ir tās aizsardzība situācijā, kad tās aizsardzība ir lielas armijas, diemžēl amerikāņu armijas rokās? Kur ir tās ārpolitika situācijā, kad Tuvie Austrumi deg zilās liesmās, kad šī terorisma siltumnīca eksportē terorismu, kura bēgļi un upuri nebūt nav ceļā uz Alabamu vai Arizonu vai Kentuki, bet diemžēl dodas uz Grieķiju, Kipru, Vāciju un Spāniju?

Tādēļ man jāsaka, ka esmu sācis apšaubīt iespēju atbalstīt domu, ko šajos ziņojumos pāduši tos iesniegušie kungi, un domāju rīt balsot pret tiem.

SĒDI VADA: M. ROURE*Priekšsēdētāja vietniece*

Jim Allister (NI). – Priekšsēdētājas kundze, tiem, kuri izliekas, ka mūsu acu priekšā netiek veidota ES lielvalsts, būs jāpaskaidro, kāds ir šo ziņojumu par impērijas veidošanu saturs.

Apstiprinājums, ka kopējās aizsardzības politikai, kas tiek pieņemta tāda, kāda ir, un tā saucamajai ES stratēģiskajai autonomijai ir vajadzīgi integrēti Eiropas bruņotie spēki un autonoma un pastāvīga ES militāro operāciju galvenā mītne, un tam visam jābūt līdzvērtīgam NATO, neatstāj vietu šaubām par to, ka tie, kas saskaņā ar mūsu kopējo ārpolitiku un drošības politiku virza Eiropas projektu uz priekšu, pieprasa ne tikai politisku varu, bet arī militāru varu, kas jāiegūst, samazinot dalībvalstu pilnvaras, tiesības un neatkarību. Es noraidu šādas lielvalsts statusu un centralizētas armijas izveidi Eiropā, un tāpat es noraidu Lisabonas līgumu, kas to visu padarītu iespējamu.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Priekšsēdētājas kundze, mūsu referentu vēstījums šodien varētu būt tāds, ka spēka pilnā Eiroatlantiskā partnerība ir vislabākā Eiropas drošības un stabilitātes garantija.

Es tiešām atbalstu jaunas transatlantiskās darba kārtības pieņemšanu un jauna Eiroatlantisko institūciju kopuma izveidi, kas galu galā novedīs pie visaptveroša transatlantiskā vienotā tirgus.

Ari Vatanen visas ES un NATO dalībvalstis mudināja ciešāk sadarboties, neskatoties uz to, kurā organizācijā tās ietilpst. Es domāju, ka tā ir ļoti laba doma, tāpat kā doma par pastāvīgas ES militāro operāciju galvenās mītnes izveidi, kura papildinātu un, protams, nekādi nekonkurētu ar NATO komandstruktūrām.

Vēl viens ļoti svarīgs punkts ir tas, ka mēs visi finansējumu saņemam no viena un tā paša valstu resursu kopfonda. **Jacek Saryusz-Wolski** ir teicis, ka KĀDP ļoti trūkst finansējuma, tādēļ ir svarīgi novērst funkciju dublēšanos un palielināt efektivitāti. Jautājums dalībvalstīm ir šāds: ko tās **Solana** kungam piedāvā mūsu kopējās aizsardzības politikas īstenošanai?

Treškārt, ir laiks risināt jaunās problēmas, kas radušās saistībā ar mūsu drošību. Patiesībā, nākotnes konflikti tiks izcīnīti un izlemti kibertelpā, kur katrai valstij būs jāreaģē un sevi jāaizsargā laika posmā, kas reizēm nepārsniedz sekundi. Arī Eiropas Parlamentam ir jāuzņemas iniciatīva, lai palīdzētu stāties pretī šim milzīgajam jaunā gadsimta izaicinājumam, izaicinājumam, kura pamatā ir moderno tehnoloģiju demokratizācija.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, nacionālisti un šī Parlamenta aizspriedumainie deputāti bez šaubām noteikti uzskata, ka ar šīs pasaules riskiem un problēmām nācījas var tikt galā vienas pašas, katra atsevišķi.

Allister kungs tam ir tipisks piemērs. Vai tiešām viņš tic, ka terorismu pasaulē var apkarot, palaujoties vienīgi uz viņa valsts aizsardzības sistēmu? Vai tiešām viņš tic, ka energoapgādes drošības problēmas var atrisināt, ja katrs tās risina atsevišķi? Šāda pieeja ir novecojusi. Tik bieži kritizētais Lisabonas līgums, protams, mums dotu lielu labumu, ļaujot mazliet vairāk strādāt kopā, piemēram, jautājumā par enerģētikas politiku un Kopējo ārpolitiku un drošības politiku, un ļaujot efektīvi stāties pretī šīs pasaules briesmām un riskiem.

Jaunā Amerikas Savienoto Valstu valdība prezidenta **Obama** vadībā ir priecīga, ka šāda kopējā Eiropas politika pastāv, jo tas nozīmē, ka Amerikas Savienotajām Valstīm vairāku šo problēmu risināšanā ir partneris. Turklāt, kā to ir parādījuši Krievijas pārstāvju biežā klātbūtne šajā Parlamentā, arī Krievija tagad ir sapratusi, ka vecā pieeja runāt tikai ar atsevišķām valstīm un tad nostādīt tās vienu pret otru vairs vienkārši nedarbojas. Krievija ir sapratusi, ka, ja tā vēlas sasniegt kopīgus risinājumus, piemēram, energoapgādes drošības jautājumā, tad tai ir jārunā ar Eiropas Savienību.

Patiesi, tas atkārtoti tiek minēts arī **Saryusz-Wolski** kunga ziņojumā. Kā mēs varam mēģināt šīs problēmas atrisināt kopā? Kā varam atrisināt, piemēram, energoapgādes drošības problēmu? Es priecājos, ka Augstais pārstāvis un viens no viņa darbiniekiem nākotnē turpinās pastiprināt savus centienus šajā jomā, jo tas mums dos iespēju pilsoņiem parādīt, kā Kopējā ārpolitikā un drošības politikā tiek ņemtas vērā to īpašās intereses un kā mēs plānojam novērst iespēju, ka eiropiešiem nākotnē atkal būtu jādreb no bailēm. Tieši par to ir runa, un tādēļ mēs nacionālistiskas ārpolitikas vietā priekšroku dodam kopējai ārpolitikai un drošības politikai.

Philippe Morillon (ALDE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es apsveicu visus trīs referentus ar šo patiešām ievērojamo informācijas kopsavilkumu, ko viņi ir snieguši par mūsu kopējās ārpolitikas un drošības politikas pašreizējo situāciju.

Solano kungs, jums labāk kā jebkuram citam ir zināms, ka no Eiropas tiek sagaidīts, ka tā ieņems tādu vietu pasaules līmenī, kā to nosaka tās ekonomiskā un demogrāfiskā vara un tās demokrātiskās un humānās vērtības.

Jāsaka, ka neskatoties uz vairāk nekā divu trešdaļu Eiropas pilsoņu regulāri izteikto gribu, kā jūs to norādījāt, desmit gadu laikā ir panākts zināms progress. Es tam piekritīšu, taču jāsaka ir arī tas, ka šī Eiropa vēl aizvien nepastāv.

Ja vajag minēt piemēru, tad tāds varētu būt Eiropas atturīgums attiecībā uz jaunās traģēdijas risināšanu Tuvajos Austrumos. Gazā bija un vēl aizvien ir nepieciešama Eiropas klātbūtne, kas spēlē aktīvu lomu, palīdzot iedzīvotājiem izdzīvot un no jauna uzcelt valsti un palīdzot cīņā pret ieroču kontrabandu, kas šai teritorijai ir ļāvusi izveidoties par bāzi, no kuras tiek izšautas visu izmēru raķetes.

Neskatoties uz vārdiskajiem jūtu izvirdumiem Šarmelšēihā un Jeruzalemē, šajā ziņā nekas vēl nav darīts. Es vēlētos vēlreiz uzdot jautājumu, kurš jau tika uzdots Libānas krīzes laikā: kad mēs, *Solano* kungs, varam sagaidīt Eiropas flotes izvietošanu Vidusjūrā līdzīgi tam, kā jūs to esat darījis ar mērķi cīnīties pret pirātismu? Mums ir tam nepieciešamie resursi. Vai mums kādreiz būs arī griba to darīt?

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, Eiropas Savienībai ir jārikojas visu dalībvalstu pilsoņu drošības interesēs. Vispirmām kārtām, tai ir jāuzņemas daļa atbildības par karu pret terorismu un ir asi jāreaģē uz ikvienu terorisma izpausmi.

Pakistānā par ķīlnieku turētā poļu inženiera slepkavība, ko izdarīja vietējais *Taliban* pārstāvis, nesen radīja plašu rezonansi. Tā saucamā Eiropas diplomātija iepriekš notikušajās sarunās, kuru mērķis bija nodrošināt viņa atbrīvošanu, nepiedalījās. Šim šokējošajam gadījumam, kas ir plašākas drošības problēmas elements, vajadzētu kļūt par atsevišķu tematu Parlamenta debatēs, kuru rezultātā būtu jāveic konkrēti pasākumi, un es uz to aicinu. Šobrīd galvenā prioritāte ir panākt nogalinātā poļa mirstīgo atlieku atdošanu un palīdzēt viņa ģimenei. Šie būtiskie, taču īstermiņa pasākumi tomēr nevar aizstāt visaptverošu pieeju terorismam un diplomātiskā spiediena palielināšanu uz tādām valstīm kā Pakistāna.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Starptautiskajās attiecībās Portugāle ievēro nacionālās neatkarības principu, cilvēktiesību un tautu tiesību ievērošanas principu, vienlīdzību starp valstīm, starptautisko konfliktu mierīgas atrisināšanas principu un principu, kas saistās ar neiejaukšanos citu valstu iekšējās lietās un ar sadarbību ar visām citām tautām, lai radītu emancipāciju un cilvēces progresu.

Portugāle atbalsta imperiālisma, koloniālisma un citu agresijas formu aizliegšanu, kontroles un ekspluatācijas aizliegšanu attiecībās starp tautām un arī visaptverošu, vienlaicīgu un kontrolētu atbruņošanu, politisko un militāro bloku likvidēšanu un kolektīvās drošības sistēmas izveidi, kuras mērķis būtu radīt starptautisko kārtību, kas attiecībās starp tautām spētu nodrošināt mieru un tiesiskumu.

Es vēlētos norādīt uz Portugāles Republikas Konstitūcijas 7. punktu, lai tādējādi parādītu, cik tālu Eiropas Savienība ir no šādu principu ievērošanas. Sadarbībā ar ASV, ņemoties NATO pilāra lomu Eiropā un aizvien vairāk veicinot starptautisko attiecību militarizāciju, bruņošanās sacensību, iejaukšanos un agresiju, kuras mērķis ir nodrošināt, ka lielās varas var kontrolēt un savā starpā sadalīt tirgu un dabas resursus, ES rīkojas tieši pretēji šiem principiem.

Gerard Batten (IND/DEM). – Priekšsēdētājas kundze, šie ir patstāvīgie ziņojumi, tādēļ tos var noraidīt kā absolūtas muļķības. Taču mēs zinām, ka šādi ziņojumi reizēm tiek izmantoti, lai pieteiktu ES politiskos centienus.

Karl von Wogau reiz bija Ekonomikas un monetārās komitejas priekšsēdētājs un palīdzēja ieviest Eiropas vienoto valūtu. Tagad viņš ir Drošības un aizsardzības apakškomitejas priekšsēdētājs, un gatavojot ziņojumu par to, ka Eiropas Savienībai ir vajadzīgi pašai savi bruņotie spēki, viņš var būt pārliecināts, ka tieši to Eiropas Savienība noteiktā laikā plāno īstenot.

Šie ziņojumi ES aicina izveidot pašai savus bruņotos spēkus, izmantojot vienotas ieroču iepirkuma procedūras, vienotu komunikāciju sistēmu un vienotu autonomu kontroles un komandstruktūru. *Karl von Wogau* atbalsta domu, ka ES ir vajadzīga 60 000 kareivju liela regulārā armija, kas gatava izvietošanai. ES vēlas pati savus kareivjus, šaujamieročus, tankus, lidmašīnas un bumbas, lai „pildītu savas saistības pret pasauli”.

Kādas īsti ir šīs saistības? Lai to uzzinātu, jums būs jāpagaida, lai redzētu, vai Lisabonas līgums tiks pilnībā ratificēts un izveidos „kopēju ārpolitiku un drošības politiku, kas nodrošinās kopēju aizsardzību”. Nevienam nevar teikt, ka viņš netika brīdināts par ES militārajiem plāniem.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, lai kādas būtu mūsu draudzības jūtas pret referentiem *Vatanen* kungu un *von Wogau* kungu, mēs tomēr nevaram apstiprināt viņu ziņojumus.

Pirmkārt, tādēļ, ka NATO, Ziemeļatlantijas līguma organizācija, 1949. gadā tika veidota, reaģējot uz briesmīgajiem draudiem, ko Rietumeiropai radīja komunisms. Tā spēlēja svarīgu, pat ļoti būtisku lomu. Taču šodien šī šausmīgā komunisma sistēma ir sabrukusi un Varšavas Pakts ir anulēts.

Tomēr NATO pastāvīgi paplašinās. Tās aktivitātes sniedzas pāri tās ģeogrāfiskajām robežām. Cik man zināms, Afganistānai nav jūras robežas ar Ziemeļatlantijas okeānu. Tāpat tādas nav arī Kosovai, kur NATO palīdzēja serbu etniskajās tīrīšanās netaisnīgā karā, kas pilnīgi neko neatrisināja. Tādējādi NATO pārkāpj Apvienoto Nāciju Organizācijas Hartu.

Dāmas un kungi, jūs esat absolūti nekonsekventi. Jūs vēlaties radīt spēcīgu un neatkarīgu Eiropu, taču Eiropas aizsardzību iekļaujat komandu sistēmā, kurā galvenā loma ir ASV. Kā lai Krievija un citas nācijas tajā saskata ko citu, nevis agresīvu attieksmi?

NATO mūs ir pakļāvusi Amerikas Savienoto Valstu politikai. Mēs esam viņu draugi, taču nevēlamies būt viņu vasaļi un nepavisam ne viņu sulaiņi. Mums tam ir jāpieliek punkts un jāizklūst no šīs situācijas. NATO laiks ir pagājis.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, *Solana* kungs, kā mēs visi zinām, riska scenāriji nepārtraukti mainās. Mainās arī Līgums un līdz ar to arī Eiropas drošības un aizsardzības politikas iespējas. Taču nemainīga vienmēr paliks cilvēku vēlme pēc drošības un stabilitātes, pēc spēcīgas Eiropas Savienības un pēc atbrūņošanās, it īpaši kodolatbrūņošanās.

Ar trim šodien apspriežamajiem ziņojumiem Eiropas Parlaments dod ļoti skaidru signālu par to, kā tas domā sasniegt šos mērķus un garantēt drošību. Pirmais ir ziņojums par Kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kurš koncentrējas uz drošību Balkānos, stabilitāti Āfrikā un mieru palestīniešu teritorijās. Otrs ir ziņojums par sadarbību ar NATO, kurā skaidrs uzsvars ir likts uz ciešāku sadarbību starp ES un NATO un uz labāku saskaņošanu. Trešā ziņojuma būtība ir Eiropas drošības un aizsardzības politikas izveide, kuras mērķis ir panākt lielāku aizsardzības izdevumu efektivitāti un labāku saskaņošanu un visas Eiropas Savienības stratēģisku autonomiju, tādējādi arī samazinot uz dalībvalstu pleciem uzlikto slogu.

Ja paturam prātā visus šos mērķus, tad mums šo ziņojumu prasības ir jāatbalsta: piemēram, prasības pēc kopējas pētniecības un attīstības, pēc kopēju standartu izstrādes un pēc kopējām iepirkumu sistēmām, un visu šo prasību mērķis ir nodrošināt spēju sadarbīties. Tas nozīmēs arī optimālu sadarbību starp dalībvalstu militārpersonām, sadarbību starp policistiem un militārpersonām un arī pastāvīgu militāro struktūru izveidi un militāro operāciju galvenās mītnes un/vai Aizsardzības ministru padomes izveidi.

Es esmu pārliecināts, ka tas mums dod izšķiroši svarīgu iespēju mūsu Eiropas Savienību padarīt par politisku savienību un attīstīt drošības savienību, kas sabiedrībai dod tieši to, ko tā no Eiropas Savienības sagaida: ilgstošu drošību, stabilitāti un mieru.

Priekšsēdētāja. – Dāmas un kungi, līdz šim runātāji ir ievērojuši tiem atvēlēto uzstāšanās laiku. Laika mums tiešām trūkst. Tādēļ es jūs lūdzu ievērot uzstāšanās laikus.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – Priekšsēdētājas kundze, KĀDP ir kļuvusi par gandrīz jebko, tādēļ šādās debatēs var runāt par gandrīz jebko. Iepriekš mēs apspriedām tikai drošības jautājumus, taču tagad mēs apspriežam arī klimata pārmaiņas, enerģētiku, utt. Tādēļ man ir jāizvēlas, par ko runāt, un jāsaka kaut kas par ES-ASV attiecībām un par atbrūņošanās darba kārtību, kuru mēs šogad, manuprāt, varam turpināt virzīt uz priekšu.

Jaunā administrācija darbu ir sākusi ļoti pozitīvi un arī simboliski, paziņojot par Gvantanamo bāzes slēgšanu. Es domāju, ka mums pie šī jautājuma ir jāstrādā un jāmēģina darboties kopā, lai atrisinātu dažas no problēmām, ar kurām saskaras amerikāņi.

Otras galvenās debates šogad būs par ekonomisko drošību: vai Amerikas Savienotās Valstis un Eiropa spēs kopīgi rīkoties, lai risinātu krīzi, vai arī tās mēģinās to darīt katra atsevišķi, kas nozīmēs strauju protekcionisma pasākumu attīstību?

Svarīgs jautājums ir arī Afganistāna. Vai mēs spēsim vai nespēsim pieskaņoties Amerikas pastiprinātajiem centieniem un uz kādiem noteikumiem? Šajā ziņā pozitīva zīme ir tā, ka amerikāņi ir teikuši, ka viņi saprot,

ka ir jāmeklē politisks risinājums, jo šo jautājumu nav iespējams atrisināt militārā ceļā. Līdz ar to uzreiz tiek iesaistīta arī Eiropas Savienība.

Kas attiecas uz atbrūošanās darba kārtību, pagājušajā decembrī jūs, *Solana* kungs, šeit, Parlamentā teicāt ļoti labu runu par savām un Padomes un Eiropas Savienības idejām attiecībā uz pozitīvas darba kārtības īstenošanu, sākot atbalstīt amerikāņus un krievus, lai tie varētu apspriest Stratēģisko bruņojuma samazināšanas līgumu (START), un sākot kopā amerikāņiem strādāt pie Līguma par vispārējo kodolizmēģinājumu aizliegumu ratifikācijas. Mēs atbalstīsim arī Eiropā vēl esošo kodolieroču demontēšanu, kas būtu svarīgi, atbalstot idejas par degvielas cikla nodošanu starptautiskā kontrolē, lai pārliecinātos, ka valstis, kuras vēlas attīstīt atomenerģijas tehnoloģijas, to varēs darīt, taču tām nebūs iespēju šīs tehnoloģijas ļaunprātīgi izmantot militāriem mērķiem.

Mēs vēlētos, lai Eiropas Savienība atbalsta šādu darba kārtību, zinot, ka prezidentam *Obama* ir savi plāni. Savā inaugurācijas runā, runājot par ārpolitiku, vispirms viņš minēja Irāku un Afganistānu, taču pēc tam viņš minēja arī par saviem plāniem kaut ko darīt kodolatbrūošanās labā.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, es runāšu par *Vatanen* kunga ziņojumu un vispirms vēlos viņam pateikties par atklāto veidu, kādā viņš to sagatavoja.

Tomēr es domāju, ka, ja Parlaments ziņojumā ierosinātajā veidā uzstās uz tā militārās organizācijas stiprināšanu un uzsvērs no NATO atkarīgas militārās varas nozīmību, tad tas būs raidījis bīstamu signālu Sadarbība un partnerība, demokrātija un cilvēktiesības kā miera un stabilitātes garantis ir dzīvotspējīgas Eiropas modelis, kas būtu jāizmanto visos pasaules krīžu punktos. Turklāt, mēs saskaramies ar aizvien lielāku ekonomikas krīzi, vides problēmām un izaicinājumiem, ko rada klimata pārmaiņas, un nevienu no šīm problēmām nevar risināt ar militāru spēku.

Manuprāt, svarīgāk būtu uzsvērt ES Kopējās ārpolitikas un drošības politikas nozīmi un koncentrēties uz konfliktu un krīžu iemeslu novēršanu: piemēram, uz nabadzības izskaušanu un demokrātijas, cilvēktiesību un pilsoniskās sabiedrības vērtību veicināšanu.

Visbeidzot, es visiem vēlētos atgādināt, ka Eiropas Savienībā ir arī tādas dalībvalstis, kuras neietilpst NATO un kurām tam ir savi iemesli. Šīm valstīm ir jāļauj pašām izlemt par saviem drošības politikas risinājumiem, neizdarot nekādu ārēju spiedienu. Piemēram, Somija ir labi tikusi galā ar savas aizsardzības jautājumiem un gadu desmitiem ir iesaistījies miera uzturēšanas operācijās dažādās pasaules daļās. Ir bijuši daudzi ziņojuma grozījumi, kas to tiešām uzlabo, taču nemaina tā galveno būtību.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, vai Eiropai ir pašai sava ģeopolitika? Man tā nešķiet! Ja *Karl Haushofer* būtu dzīvs, viņš šai bezmugurkaula Eiropai iemācītu, ka tai ir vajadzīga jūrniecības stratēģija Atlantijas, Klusajā un Indijas okeānā un arī attiecībās ar ziemeļos esošajām valstīm, jo Arktikā atrodas milzīgi un ļoti vērtīgi enerģijas resursi. Šajā teritorijās pašlaik aktīvas ir tādas lielvaras kā Amerikas Savienotās Valstis un Krievija, nevis Eiropa!

Cīņa pret terorismu nozīmē arī cīņu pret tiem, kas izplata terorisma instrumentus – cilvēkus, kurus teroristi varētu izmantot. Kamēr mēs šeit runājam, Lampedūza ir liesmās, jo kāds ir pielaidis uguni nelegālo imigrantu aizturēšanas centriem. Eiropai būtu jāpacenšas atbalstīt Itālijas valdību, kura cenšas novērst nelegālo imigrantu invāziju, kurus var izmantot mafija un teroristi. Tomēr, es neredzu neko, kas liecinātu par nepieciešamo stingro un praktisko pieeju. Eiropai sevi pret šo apdraudējumu ir jāaizsargā nevis ar vārdiem, bet ar rīcību, kā to dara *Maroni* kungs un Itālijas valdība.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, *Solana* kungs! Visi trīs mūsu godājamo kolēģu ziņojumi ir ļoti profesionāli, līdzsvaroti, un, galvenais, sagatavoti īstajā laikā. Bez daudzām precīzām lietām, vērtējumiem, priekšlikumiem, kuri ir ziņojumos, es gribu akcentēt divas lietas. Pirmkārt, ir svarīgi Eiropas drošības stratēģiju pārskatīt ik piecus gadus, jo mēs redzam, ka tieši pēdējos gados ļoti aktuāli kļuvuši tādi drošības jautājumi kā energodrošība, kibernetiskā drošība, klimata drošība, un arī eventālās konflikta zonas pārvietošanās no viena reģiona uz citu. Otrkārt, Eiropas Savienībai ir ievērojami jākāpina darbība preventīvai konflikta novēršanai. Domāju, ka tas bija iespējams arī Dienvidkaukāzā, bet, manuprāt, Eiropas Savienības attieksme pirms bruņotā konflikta bija pārāk rezervēta, bet Eiropas Savienībai ir tiesības un pienākums veikt preventīvas darbības un starpnieka misijas, jo Eiropas Savienība ir miera veidošanas projekts un ir to realizējusi piecdesmit gadu garumā. Varētu reaģēt uz izaicinājumiem un veikt preventīvus mērus, ir nepieciešami, pirmkārt, politiskā griba, otrkārt — kopējās ārējās un drošības politikas un Eiropas drošības un aizsardzības politikas institucionālo instrumentu veidošana un pilnveidošana. Viens no šādiem instrumentiem ir *S. Wolski* kunga ziņojumā minētā austrumu partnerība, tajā skaitā *EURONEST* Apvienotās

parlamentārās asamblejas veidošana. varētu vairot sapratni un arī demokrātijas attīstību aiz mūsu austrumu robežām. Un nobeidzot es gribu izteikt gandarijumu par 33. panta iekļaušanu *K. von Wogau* kunga ziņojumā, jo manā valstī notikumi Kaukāzā un augošais nacionālisms mūsu kaimiņvalstī izraisa nopietnas bažas. Kā vēsta sena manas tautas gudrība: „Vienmēr jācer uz labāko, bet jāgatavojas ļaunākajam, un Dievs sargā tos, kas paši sevi sargā!” Paldies!

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Es vēlētos pateikties referentiem *Ari Vatanen* un *Karl von Wogau* par darbu un pūlēm panākt vienprātību, it īpaši attiecībā uz sarežģīto kodolpolitikas jautājumu, kuru Eiropas Savienībai un NATO steidzami ir jāpārskata šajā laikā, kad prezidents *Obama* atjauno mērķi pasauli atbrīvojot no kodolieročiem un kad divas Eiropas kodolzemūdenes gandrīz izraisīja katastrofu.

Vatanen kunga un *von Wogau* kunga ziņojumos ir uzsvērtā vajadzība pēc politiski, stratēģiski un operatīvi neatkarīgas Eiropas Savienības, ko varētu nodrošināt ambiciozā Eiropas Drošības un aizsardzības politika (EDAP). Lai sasniegtu šos mērķus, mums ir vajadzīgi institucionāli, finansiāli un operatīvi instrumenti. Tādēļ mums ir vajadzīga cieša sadarbība starp NATO un ES, kas balstītos uz katras šīs organizācijas, kuras viena otru papildina, politiskās neatkarības respektēšanu. Tādēļ mēs aicinām Briselē izveidot pastāvīgu ES militāro operāciju galveno mītni, kuras pienākums būtu neatkarīgā veidā plānot un vadīt EDAP militārās operācijas. Tādēļ mēs ES dalībvalstis aicinām pastiprināt centienus valstu aizsardzības budžetus tērēt gudrāk, efektīvāk un eiropeskākā veidā, ko tās nevar pienācīgi paveikt katra atsevišķi.

Vēstījums no Parlamenta ir nepārprotams un kalpo kā brīdinājums. Bez Eiropas līmeņa aizsardzības aizsardzība Eiropā būs apdraudēta. Mūsu aizsardzības ministrijas var tikt apdraudētas. Var tikt apdraudētas spējas, kas Eiropai ir vajadzīgas, lai pildītu savu pienākumu aizsargāt civiliedzīvotājus un novērst masu slaktiņus un genocīdu. Var tikt apdraudēta Eiropas kā globālo procesu dalībnieces loma krīzes risināšanā. Eiropas politiskās integrācijas paplašināšana, iekļaujot arī drošības un aizsardzības jomas, kā to nosaka Lisabonas līgums, ir steidzami jāīsteno un jāpaaugstina. Tas nav tikai Eiropas Savienības interesēs, bet arī NATO interesēs, jo abas šīs organizācijas gūs savu labumu no Eiropas, kas būtu labāk sagatavota stāties pretī aizvien lielākajiem izaicinājumiem eiropiešu drošībai un globālajai drošībai.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, laikā, kad Eiropā valda relatīvs miers, NATO kā starptautiskā drošības organizācija ir izrādījusies noderīga. Skaidrs, ka drošības sajūtu, ko tā mums dod, būtiski ierobežo lēmumu pieņemšanas gaita iestādēs, kas pārvalda Aliansi, un arī paši lēmumi. Neskatoties uz to, NATO rada stabilizējošu ietekmi uz pasaules drošību. Mēģinājumi „mīkstināt” NATO, padarot to vājāku, paplašinot Eiropas Savienības militārās struktūras, ir kļūda. Eiropas Savienībai šodien ir grūti panākt vienošanos par sarežģītiem politiskiem lēmumiem, nemaz nerunājot par militāriem lēmumiem.

ES būtu jākoncentrējas uz iekšējās drošības stiprināšanu un uz dalībvalstu aizsardzības spēju palielināšanu, it īpaši to dalībvalstu, kas robežojas ar valstīm, kurās populāras ir ekstrēmas nacionālistiskas ideoloģijas, un arī to dalībvalstu, kuras ir piesaistījušas teroristu grupu interesi. ES nevajadzētu pārlieku iesaistīties pasākumos, kuru mērķis ir radīt plašus bruņotos spēkus, kas paredzēti operācijām ārpus Eiropas.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Augstais pārstāvis Kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā *Solana* kungs mums pamatoti atgādināja situāciju, kādā atradāmies 1990. gadā. Vēl interesantāk būtu sev pajautāt, kāda veida kopējā politika mums bija pagājušā gadsimta 90.-to gadu sākumā.

Tajā laikā Eiropas Kopiena bija nespēcīga. Pēc tam mēs redzējām, kā vēlmes tika aizstātas ar vīzijām, stratēģijām, politisko gribu un spējām, kas mūs mudināja darboties ne tikai Eiropas līmenī, bet arī globālā līmenī. Šo gadu laikā, it īpaši pēc 2004. gada vēsturiskās paplašināšanās, Kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) konteksts un mērķi būtiski mainījās.

Pirms desmit gadiem mēs lielā mērā vēl bijām iegrīmuši paši savās problēmās. Tomēr, šodien mēs varam atskatīties uz veiksmīgi sasniegto, un bez globālas dimensijas KĀDP vai Eiropas Drošības un aizsardzības politiku (EDAP) vairs nav iespējams izstrādāt. Ņemot to vērā, es nejūtos pārsteigts par to, ka visi trīs ziņojumi un daudzi kolēģi deputāti mūs aicināja pievērst uzmanību jaunajai situācijai, vajadzībai pēc stratēģiskiem grozījumiem, pēc lielākas vienotības un lielākas sadarbības starp iestādēm.

To visu pavadīja konkrēti priekšlikumi mūsu operatīvo iestāžu un politisko lēmumu pieņemšanas procesa uzlabošanai, kam arī es labprāt piekristu. Es piekristu, ka attiecībā uz kopējo politiku mēs esam sasnieguši jaunu pakāpi, un šajā sakarībā es vēlētos norādīt uz diviem jautājumiem.

Pirmkārt, mums detalizēti ir jāizskata tas, kā finanšu jeb ekonomikas krīze var ietekmēt mūsu kopējās politikas kontekstu. Esmu cieši pārliecināts, ka mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem attiecībā uz šīs krīzes iespējamajām politiskajām sekām, it īpaši uz sekām, kas varētu rasties, ja saskarsimies ar vēl dziļāku monetāro krīzi.

Otrkārt, vairāku gadu garumā esmu bijis liecinieks pārsteidzošam faktam, ka daudzi mūsu partneri vēlas, lai Eiropas Savienībai būtu vienota, labāk definēta un spēcīgāka ārpolitika un aizsardzības politika. Citiem vārdiem sakot, vēlamais risinājums ir Eiropas Savienība kā globālo procesu dalībniece. Šajā ziņā man šķiet svarīgi tas, ka mūsu divpusējās partnerības būtu jāskata no globālāka skatu punkta nekā mēs to darām pašlaik un ka būtu arī jāizstrādā inovatīvas pieejas daudzpusējām partnerībām, kurās tiktu ņemtas vērā ne tikai divpusējās intereses, bet kuras kalpotu arī plašāku reģionu stabilizēšanai.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, starptautiskā sistēma atrodas pārejas posmā un mūs visus sagaida milzīgi izaicinājumi. Tādēļ mums ir jāpārvērtē un jāuzlabo attiecības starp Eiropas Savienību un NATO, lai stātos pretī tādiem kopējiem draudiem kā terorisms, masu iznīcināšanas ieroču izplatīšana, starptautiskā pirātisma palielināšanās un jaunās, klimata pārmaiņu radītās problēmas.

Taču tajā pašā laikā es domāju, ka šis ir īstais laiks apstiprināt ANO Drošības padomes kā galvenā starptautiskā miera un drošības garantu lomu. Šobrīd steidzami ir nepieciešams reformēt šo organizāciju, un mēs esam uzņēmušies šo reformu virzīt uz priekšu, lai ANO varētu efektīvāk veikt savu svarīgo uzdevumu.

Mums ir svarīgi arī uzsvērt, ka visām valstīm un starptautiskajām organizācijām vajadzētu atturēties no draudiem un jebkāda veida vardarbības izmantošanas, kas neatbilst ANO dibināšanas hartas mērķiem un principiem. NATO un Eiropas Savienībai ir kopīgas intereses, un to attiecībās nevajadzētu valdīt konkurencei. Mums ir vajadzīga līdzsvarotāka partnerība ar labāku rīcības saskaņošanu un lielāku sadarbību. Tomēr, katrai pusei ir jārespektē otras puses neatkarība attiecībā uz lēmumu pieņemšanu un jānodrošina savstarpējā sapratne situācijās, kad viedokļi militārajā jomā atšķiras.

Visbeidzot, es vēlētos uzsvērt vajadzību respektēt valstu tiesības uz neitralitāti un tieši tagad aicināt svītrot prasību Kipras Republikai pievienoties Partnerībai mieram. Šī lēmuma pieņemšana ir katras valsts suverēnās tiesības, un Kipra ir neatkarīga un suverēna valsts, kas pati spēj lemt par savu nākotni.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Nosvinēsim NATO sešdesmito gadadienu. Drīzumā notiks dažas svarīgas ASV-ES-NATO augstākā līmeņa sanāksmes. Francijas atgriešanās NATO militārajās struktūrās, kā arī enerģija, ko tā velta Eiropas drošības un aizsardzības politikai, sniedz lielisku iespēju saskaņot Eiropas drošības stratēģijas un potenciālās jaunās NATO stratēģijas. Šodien Čehijas Parlamentā notikusī Lisabonas līguma ratifikācija iezīmē būtiskas pārmaiņas Eiropas aizsardzībā un drošībā. Izveidosim vienotu Eiropas vadību. Racionalizēsim Eiropas aizsardzības tirgu. Ieguldīsim resursus zinātnē un pētniecībā, Eiropas Aizsardzības aģentūrā, izveidosim tiesību aktus par Eiropas kareivjiem, novērsīsim divkosību un vārda visticšākajā nozīmē izvairīsimies no Turcijas sindroma. Izmantosim jaunās Amerikas administrācijas piedāvāto iespēju patiesai sadarbībai Afganistānā un pretraķešu aizsardzības sistēmu izveidošanai Eiropā. Mūsu priekšā ir milzīga iespēja Eiropas drošības un aizsardzības politikai kļūt par turpmākas integrācijas un drošības dzinējspēku Eiropā. Nepalaidīsim to garām.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Es vēlētos teikt dažus vārdus par ES un Krievijas attiecībām. Manuprāt, kopējas ārpolitikas un drošības politikas izveidi nevar panākt bez dialoga ar Krieviju. Eiropas Drošības aģentūrā, kurā notiek ASV, NATO un EDSO tikšanās un sarunas par starptautiskajiem atbrūņošanās nolīgumiem, būtu jānotiek arī dialogam ar Krieviju.

Tādēļ es vēlētos gan Padomi, gan Komisiju aicināt pieņemt atklātu un konstruktīvu nostāju attiecībā uz iespējamajām sarunām starp ES, ASV un Krieviju par transatlantiskā dialoga par drošības jautājumiem atjaunošanu saskaņā ar Helsinku procesu.

Es uzskatu, ka šajās sarunās ir jāiekļauj arī diskusijas par pretraķešu aizsardzības jautājumu. ES šajā jautājumā ir jāspēlē daudz lielāka loma nekā līdz šim. Manuprāt, vienošanos nedrīkst atstāt tikai ASV un Krievijas ziņā. Eiropas sabiedrība to no mums sagaida.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, Parlaments ir vienojies par Eiropas Savienības kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Šajā jautājumā starp galvenajiem politiskajiem spēkiem valda vienprātība. Problēma, istā politiskā problēma ir tajā, kā sasniegt šo svarīgo mērķi.

Pirmkārt, Lisabonas līguma ratifikācija ir nepieciešama cik ātri vien iespējams. Politiskie līderi, kuri kavē līguma ratifikācijas procesu, vājina Eiropas Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas attīstību. Bez Lisabonas līguma ir grūti nopietni runāt par Eiropas Savienības kopējo drošības politiku.

Otrkārt, es vēlētos uzsvērt cilvēktiesību jautājumu ES ārpolitikas veidošanā. Šai politikai ir jāatbalsta starptautiskās tiesības – starptautiskās humanitārās tiesības, liberāla demokrātija un tiesiskums.

Treškārt, šī politika prasa nopietnu Eiropas aizsardzības politikas izstrādi, Eiropas Savienības militāro struktūru izveidi un Eiropas aizsardzības rūpniecības attīstību.

Adrian Severin (PSE). – Priekšsēdētājas kundze, vēlos teikt divas lietas. Pirmkārt, par vērtībām. Eiropas Savienība ir vērtību savienība. Šīs vērtības ir iestāšanās kritēriji. Tās nosaka mūsu uzvedību. Tās palīdz izveidot spēju sadarboties ar mūsu ārējiem partneriem. Tomēr, mums nevajadzētu noteikt, ka mūsu ārpolitikas galvenais uzdevums ir eksportēt mūsu vērtības. Tieši pretēji, mums ir jāiemācās darboties dažādā pasaulē un respektēt citu tiesības kļūdoties.

Otrkārt, par iestādēm. Mūsdienu starptautiskās iestādes un starptautiskās tiesības tika veidotas un radītas pilnīgi citādākā pasaulē. Ik dienu mēs saprotam, ka tās nav piemērotas šodienas pasaules jaunajiem izaicinājumiem, jaunajām iespējām un jaunajiem draudiem. Tādēļ es uzskatu, ka, lai izveidotu jaunu drošības, brīvības un sadarbības telpu, Eiropas Savienībai būtu jāatbalsta ideja par jaunu Eiropas drošības un sadarbības konferenci plašākā Eiropā – no Vankūveras līdz Šanhajai, ne tikai līdz Vladivostokai. Es domāju, ka šī varētu būt viena no mūsu galvenajām prioritātēm, un mums nevajadzētu baidīties no tā, ka citu viedoklis par šo jautājumu varētu atšķirties.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, vispirms es vēlētos izteikt savu atbalstu trim ziņojumiem, kurus apspriežam.

Otrkārt, es vēlētos apsveikt *Ferrero-Waldner* kundzi, vispirām kārtām jau par to, ko viņa ir teikusi par ciešo sadarbību starp viņas komandu un *Solana* kunga komandu. Treškārt, es vēlos apsveikt *Solana* kungu, jo bez viņa rakstura un radošuma Kopējā ārpolitika un drošības politika varbūt nemaz nebūtu tāda, kāda tā ir šodien: ar tiesisko un dokumentāro pamatu un pat ar 2003. gada stratēģijas dokumentu nebūtu pieticis, lai dažos pēdējos gados darbā pie šīs Kopējās ārpolitikas un drošības politikas sasniegtu tik lielu progresu. Ceturtkārt, es vēlētos teikt, ka Lisabonas līgums, par kuru, kā šodien tika teikts, ir saņemtas labas ziņas, ka tas drīzumā varētu tikt ratificēts, bez šaubām būs daudz lieliskāks un labāks instruments *Solana* kunga un Eiropas Savienības rokās, lai pārvērstu Eiropas Savienību par to, kam tai jābūt: par globālo procesu dalībnieci šī vārda vispilnīgākajā nozīmē.

Runu es beidzu ar viņa paša izteiktu domu: Eiropai ir jābūt civilai varai ar militāriem līdzekļiem, nevis militārai varai.

Proinsias De Rossa (PSE). – Priekšsēdētājas kundze, pēc tam, kad nedēļas nogalē atgriezies no vizītes Gazā, savas runas 60 sekundes veltīšu problēmai Gazā, ko uzskatu par nopietnu problēmu. Mūsu cilvēku drošības princips mums liek reaģēt uz humānām krīzēm, taču tas mums liek arī reaģēt un teikt Izraēlai, ka nu reiz pietiek un ka Eiropa vairs nevar izlikties neredzam palestīniešu pašnoteikšanās tiesību ignorēšanu.

Visbūtiskākā šo tiesību neievērošana ir Izraēlas īstenotā Rietumkrasta un Austrumu Jeruzalemes nežēlīgā un apzinātā kolonizācija. Teritorijā, kurai būtu jābūt galvenajai neatkarīgās Palestīnas valsts teritorijai, tagad nelikumīgi ir apmetušies 500 000 kolonisti. Ir arvien grūtāk noticēt, ka Izraēla tiešām atbalsta neatkarīgu Palestīnas valsti, tajā pašā laikā turpinot anektēt aizvien vairāk un vairāk Palestīnas teritorijas un darot to līdz pat šodienai.

Deklarācijas, kuras Eiropa un ASV ir apņēmušās īstenot šo divu valstu jautājuma risināšanai, kas paredz suverēnas un dzīvotspējīgas Palestīnas valsts izveidi, nav tā papīra vērtas, uz kā tās ir uzrakstītas, ja vien mēs Izraēlai nepasakām „stop” attiecībā uz kolonizāciju. Šis process nekavējoties ir jāiesaldē un galu galā jāpārtrauc pavisam, citādi, *Solana* kungs, Tuvajos Austrumos nekad nebūs ilgtspējīga miera.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Es vēlos izteikt atzinību trim referentiem. NATO loma Eiropas drošības sistēmā ir izrādījusies būtiska ne tikai līdz šim, bet piedāvā labas iespējas arī visam 21. gadsimtam. Es domāju, ka Eiropas Savienībai un NATO vienai ar otru ir jāsadarbojas, izvairoties no jebkādas iespējamās sāncensības.

Spēcīgas, produktīvas transatlantiskās attiecības var sniegt vislabākās garantijas mieram, drošībai un stabilitātei Eiropā, kā arī demokrātijas, cilvēktiesību, tiesiskuma un labas pārvaldības principu ievērošanai. Mēs piedzīvojam vēsturisku brīdi, kad transatlantiskā sadarbība ir kļuvusi svarīga, lai kopīgi izstrādātu jaunu drošības stratēģiju Eiropas Savienībai un jauno NATO stratēģisko konceptu.

NATO augstākā līmeņa sanāksmē Bukarestē 2008. gada aprīlī sabiedrotie atzinīgi novērtēja politisko lomu, kuru Eiropas Savienība varētu spēlēt, ja tā attīstīs savu rīcības spēju drošības un aizsardzības jomā. NATO Partnerība mieram un Eiropas Savienības Austrumu partnerības projekts ir ļoti svarīgi demokrātijas un tiesiskuma attīstībai, kā arī pārejai uz efektīvu tirgus ekonomiku konkrētās Melnās jūras reģiona valstīs.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) *Solana* kungs, es šeit esmu jau no pulksten 15.00 un tikai tādēļ, lai runātu ar jums par pirātismu jūrā un lai varētu jūs apsveikt ar to, ka ir uzsākta Eiropas jūras spēku operācija pret pirātismu Indijas okeāna ūdeņos. Jūs zināt, ka manas valsts valdība piedalās šajā misijā. Es vēlos atgādināt, ka aprīlī sāksies zvejas sezona, un mūsu zvejnieki interesējas, kā šie spēki Indijas okeānā pašlaik ir izvietoti. Viņi vēlētos, lai aizsardzība būtu nodrošināta tuvāk tai teritorijai, kurā viņi zvejos, t.i. tālāk uz dienvidiem. Es vēlētos dzirdēt jūsu teikto par šo tematu.

Vēlos jums pateikt arī to, ka esmu ieinteresēts šīs operācijas turpināšanā arī pēc noteiktā laika posma. Es domāju, ka tas būtu apkaunojoši, ja pēkšņi, pēc viena gada darbības būtu jāpārtrauc visi centieni, kas vienlaicīgi iesaistīja visus trīs pīlārus, it īpaši ņemot vērā to, ka situācija Somālijā un šajā reģionā īsā vai vidējā termiņā visticamāk nemainīsies un neuzlabosies.

Marios Matsakis (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, NATO ir Eiropas aizsardzības mugurkauls, un Eiropas Savienības drošības jomā mēs paļaujamies uz NATO spēkiem. Taču NATO spēki Kiprā, Turcijas NATO spēki, nav brīvības spēki, bet gan okupācijas spēki: Spēki, kas okupējuši ES teritoriju. Šie Turcijas spēki salā nesa nāvi un iznīcību ne tikai 1974. gadā, kad Turcija tajā iebruka, bet arī šodien turpina šķelt šo ES dalībvalsti, radot bailes un nomāktību gan grieķu tautības, gan turku tautības kipriešu vidū un kavējot pašreizējās sarunas starp diviem salas kopienu līderiem.

Tādēļ, apspriežot NATO svarīgo lomu Eiropas aizsardzībā, ir svarīgi atcerēties, ka ES vēl nav uz Turciju izdarījusi vajadzīgo spiedienu, lai tā bez ierunām un nekavējoties izvestu no Kipras savu NATO okupācijas armiju. Vai jūs man nepiekrītat, *Solana* kungs? Varbūt viņš neklausās. Vai jūs man nepiekrītat, *Solana* kungs, ka Turcijas armijai nekavējoties ir jāatstāj Kipra?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es vēlētos atsaukties uz Grieķijas piemēru, lai jums parādītu, cik tālu, neskatoties uz mūsu Augstā pārstāvja un *Ferrero-Waldner* kundzes centieniem, mēs esam no sava nospraustā mērķa izveidot Kopējo ārpolitiku un drošības politiku.

Tagad jūs, *Solana* kungs, protams, prasāt vairāk iespēju un vairāk palīdzības. Savukārt, es jums vēlētos uzdot šādu jautājumu: vai Eiropas Savienība šobrīd spēj pildīt savas saistības, it īpaši attiecībā uz pamiera līgumu, ko esam piedāvājuši Krievijai?

Skaidrs, ka es saprotu komisāres kundzi. Mēs zinām, cik lielā mērā Eiropas Savienība bija klāt un cik ātri tā iejaucās, taču šodien mums būtu jāapzinās arī tas, ka gruzīni tiek konfrontēti ar Krievijas armiju, kas ir izvietota Abhāzijas un Dienvidosetijas teritorijā. Es nepavisam neapšaubu ievērojamo darbu, ko tur uz vietas veica civilo novērotāju misija. Tomēr, ko gan mūsu novērotāji var darīt, lai civiliedzīvotājus aizsargātu pret ik dienas notiekošo vardarbību? Neko daudz, ja neskaīta to, ka viņi var būt par lieciniekiem.

Turklāt, KĀDP mērķa sasniegšana, šajā gadījumā Gruzijā, tiks vērtēta pēc tā, vai mums beidzot pietiks drosmes nosūtīt miera uzturēšanas spēkus, lai stabilizētu situāciju reģionā, kuru esam iekļāvuši savā kaimiņattiecību politikā.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Visos trīs mūsu šodien apspriestajos ziņojumos, es atradu dažus būtiskus un noderīgus punktus attiecībā uz Eiropas Savienības kā globālo procesu dalībnieces nākotnes politikas definēšanu.

Es vēlētos izteikt trīs novērojumus. Pirmkārt, es vēlētos uzsvērt transatlantiskā aspekta nozīmību ES ārpolitikā. Mums ir jāizmanto pašreizējais klimats attiecībā ar ASV, lai šajā jomā atvērtu jaunu nodaļu, lai palielinātu savu ietekmi globālā līmenī.

Otrkārt, Eiropas Savienības drošības dimensija ir jāsaskaņo ar NATO drošības dimensiju, lai novērstu pasākumu dublēšanos un resursu trūkumu.

Treškārt, es uzskatu, ka ES Eiropas drošības un sadarbības politika ir jāizmanto, lai pēc Kosovas statusa noskaidrošanas, stiprinātu situāciju Rietumbalkānos. Saskaņā ar ES īpašā pārstāvja *Peter Faith* teikto, Kosova pašlaik atrodas „uztraudzītas neatkarības” fāzē. Lai gan *Faith* kungs nesenās Eiropas Parlamenta uzklaušanās laikā noraidīja termina „ES protektorāts” lietošanu attiecībā uz Kosovu, viņš tomēr atzina, ka ceļš uz „pilnīgu

neatkarību" būs tāls un sarežģīts. „Tas būtu brīnums, ja mēs savu misiju pabeigtu divos gados,” saka *Faith kungs*.

Tomēr, es uzskatu, ka mums ir jānosaka skaidrs ES klātbūtnes laiks Kosovā. Tādēļ es atzinīgi vērtēju Komisijas iniciatīvu veikt pētījumu par Kosovu, kamēr vien tas veicina *EULEX* misijas darba izdošanos.

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētājas kundze, ļaujiet man izteikt tikai dažas piezīmes, un šo vienu it īpaši: es domāju, ka šīs debates parāda, ka Eiropas pieeja krīžu pārvaldībai un konfliktu novēršanai tiek aizvien lielākā mērā pieņemta. Minhenes Drošības konference apstiprināja visaptverošo pieeju, jo drošība un attīstība iet roku rokā – jums nevar būt viena no tām, ja nav otras. Es uzskatu, ka šī Eiropas pieeja ir galvenais mūsu stratēģijas elements miera un drošības veicināšanā mūsu kaimiņvalstīs un arī vēl tālāk.

Tā darbojas, taču tai ir nepieciešami atbilstoši resursi, tādēļ mums ir jāstrādā pie savu spēju un iespēju palielināšanas gan civilajā, gan militārajā jomā, un mēs mēģināsim savu lomu spēlēt, cik labi vien iespējams.

Es vēlētos arī atbildēt uz dažiem no jūsu jautājumiem, it īpaši uz Ārlietu komitejas priekšsēdētāja *Saryusz-Wolski* kunga jautājumu par KĀDP budžeta nepietiekamo finansējumu. Tā ir patiesība, ka šogad budžets tika samazināts, taču mēs ceram, ka tam nevajadzētu kļūt par šķērslī EDAP politisko mērķu sasniegšanai civilajā jomā, ar noteikumu, ka šogad netiks organizētas nekādas jaunas, būtiskas misijas. Ir svarīgi atcerēties, ka KĀDP budžetā ir iekļautas tikai ļoti konkrētas izmaksas – aprīkojuma izmaksas, līgumdarbinieki, īpaši pabalsti, piemēram, ES īpašajiem pārstāvjiem, taču arī dalībvalstis sedz savu norīkoto darbinieku izmaksas. Kā jums zināms, budžets nevis šogad, bet gan 2013. gadā tiks palielināts līdz 400 miljoniem EUR.

Kas attiecas uz naudas pārvietošanu starp budžeta pozīcijām, ko minēja Dombrovska kungs, Komisija informāciju par šādu pārvietošanu starp KĀDP budžeta pozīcijām iekļauj savā ceturkšņa ziņojumā budžeta iestādei, un pēdējos gados visas KĀDP budžeta apropriācijas tika izlietotas.

Ļaujiet man izteikt savas domas par diviem īpašiem jautājumiem: pirmkārt, par cilvēku drošību. Cilvēku drošība ir kas tāds, kas man personīgi ļoti patīk, jo tā ir jāveicina: brīvība no nabadzības un brīvība no bailēm kā ārpolitikas un drošības politikas sniegtais labums. Tas ir atzīts arī mūsu abu iepriekš minētajā 2008. gada ziņojumā par Eiropas Drošības stratēģiju (EDS). Turklāt, EDS ziņojumā ir atzīts, ka bez attīstības un nabadzības izskaušanas nebūs ilgtspējīga miera. Tādēļ tas ir ļoti svarīgi, un cilvēktiesību ievērošanas veicināšana arī ietilpst šajā vienādojumā.

Visbeidzot, ļaujiet man ko teikt par agrinās brīdināšanas sistēmu un konfliktu novēršanu, par ko runāja Pīka kungs. Kopumā es piekritu, ka mums kā Eiropas Savienībai ir vairāk jāstrādā pie konfliktu cikla sākuma posmiem, kas nozīmē agrinās brīdināšanas sistēmu, konfliktu novēršanu un preventīvo diplomātiju. No Komisijas puses viena iniciatīva, ko šajā jomā īstenojam, ir saiknes stiprināšana ar NVO kā miera veidošanas partnerības daļu, un arī informācijas avotu izmantošanas uzlabošana. Tomēr, nākotnē mēs mēģināsim pastiprināt agrīno profilaksi. Mēs zinām, ka tā ir ļoti svarīga.

Javier Solana, *Augstais pārstāvis KĀDP jomā*. – Priekšsēdētājas kundze, es runāšu īsi. Es vēlētos pateikties tiem Parlamenta deputātiem, kuri iebilda, un es viņu piezīmes un jautājumus esmu ņēmis vērā. Es noteikti ar jums sazināšos, lai atbildētu tiem, kuriem noteikti ir jāatbild.

Es vēlētos teikt, ka šī ir otrā reize, kad mums Eiropas Parlamentā ir šāda veida debates, gandrīz trīs stundas gara diskusija par Eiropas drošību. Domāju, ka tas ir ļoti svarīgi, un ļoti ceru, ka tas atkārtosies arī nākotnē. Visiem trim referentiem es vēlos pateikt lielu paldies par darbu, un varat būt pārliecināti, ka nākotnē mēs turpināsim ar jums sadarboties.

Jacek Saryusz-Wolski, *referents*. – Priekšsēdētājas kundze, šīs ir ļoti plašas un, manuprāt, apmierinošas debates par veiksmēm, trūkumiem un pašlaik veiktajiem pasākumiem. Kopumā, es teiktu, ka tas ir pustukšās/puspilnās glāzes sindroms, kas atkarīgs no tā, kā uz šo glāzi paskatās.

Uz dažiem jautājumiem atbildēja vairums runātāju. Vai šajā jomā ir panākts progress? Jā. Vai tas ir pietiekams? Nē. Vai starp tādām iestādēm kā Parlaments, Padome, Komisija un dalībvalstis pastāv lielāka konverģence? Jā, ir panākts lielāks progress, lai gan šī Eiropas Savienības plašā ārpolitika tomēr nav pietiekami plaša, un šeit es, komisāre *Ferrero-Waldner* kundze, atsaucos uz jūsu teikto par naudu. Ja mums būtu vairāk naudas vai vismaz tik daudz, cik Komisija ir apsolījusi platjoslas pakalpojumiem lauku apvidos – 1,5 miljardi EUR – varbūt tad dalībvalstis, kurām nekas nebūtu jāmaksā, labprātāk iesaistītos KĀDP darbībā. Jūs labi zināt, ka šis Parlaments aicina, lai par to tiktu maksāts no Eiropas Savienības budžeta.

Vai pilsoņi novērtē šo ārpolitiku? Atbilde atkal ir „jā”. Vai mēs pietiekamā apmērā izmantojam ārpolitiku, lai Eiropas Savienību padarītu likumīgu? Atbilde ir „nē”. Spējas: plašākā šī vārda nozīmē, mums ir viss, ko varam dabūt, un pat vairāk attiecībā uz visu, kas saistīts ar krīzes novēršanas pārvaldību un ātru reaģēšanu, un es sagaidu, ka *Solana* kungs mās ar galvu, man piekristot. Es jau īsi pieskāros finanšu jautājumam. Kas attiecas uz tiesiskajiem un institucionālajiem instrumentiem, ikviens piekritīs, ka mums ir vajadzīgi vairāk un labāki instrumenti, kas atbilstu Lisabonas līguma noteikumiem.

Šī konverģence tiek veidota piesardzīgā veidā, un es vēlētos apliecināt cieņu Augstā pārstāvja diskrētajai rīcībai un diplomātijai ne tikai ārpus ES, bet arī tās teritorijā. Kā gan šī vienprātība radās? Kad jūs, *Solana* kungs, runājat visas Eiropas Savienības vārdā, tad vispirmām kārtām jums ir jārikojas, lai visus pārliecinātu un iesaistītu.

Tika pieminēts jautājums par vērtībām. Vai par vērtībām esam vienisprātis? Jā, esam, taču mūsu prakse ir dažāda, un pastāv arī vērtību pretstatījums interesēm, un vislabāk to pierāda jautājums par to, kā šīs vērtības ieviest Vidusāzijā: tas parādījās debatēs par Vidusāzijas stratēģiju.

Nobeigumā, es vēlētos teikt, ka mani aizkustināja *Solana* kunga teiktais par to, ka ar ārpolitikas palīdzību ES identificē pati sevi. Tā vairāk apzinās savu identitāti. Savā Parlamenta darbā mēs vēl pievienojam arī vairāk leģitimitātes, kas nozīmē, ka sniedzam arī lielāku varu. Šī iemesla dēļ tā var būt Eiropas integrācijas neatņemama sastāvdaļa. Debates ir parādījušas, ka ārpolitikai ir vajadzīgs vairāk Eiropas un ka ir vajadzīga lielāka Eiropas politiskā un materiālā kapitāla apvienošana.

Priekšsēdētāja. – Referentiem mēs ļaujam runāt mazliet ilgāku laiku, taču tagad mums laika trūkst un mēs nevaram turpināt to darīt.

Karl von Wogau, referents. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Es vēlētos izteikt savas domas par dažiem jautājumiem.

Pirmkārt, es vēlētos paskaidrot, kādēļ savā ziņojumā neiekļāvu „cilvēku drošības” un „atbildības par aizsargāšanu” principus. Šeit bija ļoti lielas pretrunas. Mans personīgais viedoklis ir tāds, ka šie mūsu izstrādātie koncepti, lai arī tie ir ļoti svarīgi, tomēr nav piemēroti drošības politikai, jo tos var ļaunprātīgi izmantot, lai attaisnotu militāru iejaukšanos visā pasaulē. Šis ir ļoti reāls, paredzams risks. Tādēļ es šos divus konceptus tiešām atbalstu, taču ne drošības politikas kontekstā.

Tika arī teikts, ka es pašlaik esmu Eiropas armijas radīšanas procesā un ka es savā ziņojumā uz to aicinu. Es jūs lūdzu vēlreiz izlasīt visu ziņojumu – jūs tajā noteikti neatradīsiet vārdus „Eiropas armija”. Ziņojumā ir teikts vien tas, ka nodokļu maksātāju nauda šajā jomā ir jātērē labākā veidā, nekā tas ir bijis līdz šim.

Tad vēl ir arī Eiropas Drošības stratēģija, kas tagad ir guvusi ikviena atbalstu. Darbs, kas bija jāpaveic, prasīja vairākus gadus un bija ļoti veiksmīgs. Manuprāt, nākamajam solim ir jābūt darbam pie drošības politikas, baltās grāmatas par drošības politiku īstenošanas. Tas būs nākamā Parlamenta sasaukuma uzdevums.

Un visbeidzot, taču ne mazāk svarīgi, es uzskatu, ka nākamajās sarunās par šo tematu ir jāiekļauj EUBAM Rafa jautājums: kā atjaunot šo misiju un kā to būtu iespējams pagarināt.

Ari Vatanen, referents. – Priekšsēdētājas kundze, es vēlreiz atkārtosu prezidenta Vilsona 1917. gadā teikto un, piemēram, mūsu godājamā kolēģa *Swoboda* kunga pirms pusstundas teikto: valsts viena pati problēmas atrisināt nevar. To pierāda šis Parlaments un ES. Mums ir jāmacās no savām kļūdām. Lai kā ievirzītos mūsu turpmākais ceļš, mums ir jāstrādā kopā: reālajā pasaulē nepastāv iespējas izvēlēties visizdevīgāko variantu un kļūt par liekēdi. Mēs nevaram visu slogu uzkraut tikai uz dažu pleciem: mums tas ir savā starpā jāsadala, jo esam demokrātiskas nācijas. Tas ir cildens uzdevums.

Reizēm man ir grūti saprast, kādēļ tiklīdz kā tiek pieminēts vārds NATO, cilvēki ir pret to – varbūt viņu antiamerikāniskā noskaņojuma dēļ vai varbūt tādēļ, ka viņi tiecas nostāties pret militarismu. Jā, mēs esam pacifisti. Kurš gan nav pacifists? Ikviens, kam piemīt veselais saprāts, ir pacifists. Kurš gan vēlas ciešanas, kurš gan vēlas karu? Taču mums ir vajadzīgi līdzekļi, kā to novērst. Mums ir jābūt aktīviem. Ar pašreizējo attieksmi kari nāk un iet, taču mums miers ir jāveido aktīvi.

Es tiešām vēlētos uzslavēt vairumu šī Parlamenta deputātu, kuri šovakar atkal pierādīja, ka konstruktīvs un atbildīgs veselais saprāts gūs virsroku, ka šis Parlaments tiešām ir tas, kam tam jābūt: Parlaments, kas skatās uz priekšu, jo, ja mēs nestrādāsim kopā, tad miers kļūs par upuri.

Ļaujiet izteikt vēl pēdējo piebildi. Futbola maestro *Platini* kungs šajā pašā brīdī uzstājas citā zālē. Laikā, kad Ruandā notika masu slaktiņi, es biju Francijā. Šis komentārs nav vērstš pret Franciju, bet gan parāda, kā plašsaziņas līdzekļi pasniedz informāciju – fakts, ka futbola zvaigznei *Zidane* kungam uz ceļgala ir kārpiņa, vārda vistiešākajā nozīmē piesaistīja vairāk uzmanības, nekā masu slaktiņi Ruandā. Nē, mēs nedrīkstam klusēt: mums ir jābūt aktīviem, citādi mēs piedodam šāda veida notikumus pasaulē.

Priekšsēdētāja. - Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Alexandra Dobolyi (PSE), rakstiski. – (HU) Kā Eiropai būtu jāreaģē uz faktu, ka pie tās austrumu robežām aizvien spēcīgāka kļūst Šanhajas sadarbības organizācija, reģionāla organizācija, kas apvieno vairākas jaunās lielvaras un valstis, kas bagātas ar energoresursiem? Tā kā Krievija ir ŠSO dalībvalsts, tā robežojas ar ES, un tādēļ šī organizācija noteikti ir pelnījusi pastāvīgu ES uzmanību. Novērtējot ŠSO dalībvalstis un tās noteikumu pildītājus, mēs droši varam secināt, ka šīm valstīm pieder būtiska pasaules naftas un gāzes rezervju daļa.

Nemot to vērā, neizbēgami ir jārisina jautājums par jaunu stratēģiju attiecībā uz Krieviju un Vidusāziju, kurā ir jāiekļaujas arī katras valsts politiskā riska novērtējums.

Ļaujiet arī vērst uzmanību uz to, ka, kā to parādīja Krievijas un Ukrainas gāzes strīds, ES pašreizējā ievainojamība un ievērojamā atkarība energoresursu jomā kavē īstas, efektīvas un konsekventas kopējās ārpolitikas un drošības politikas attīstību.

Turklāt, valstis atbilstoši savai vēsturiskajai pieredzei un finansiālajām interesēm reaģē dažādi. Vairāk kā jebkad agrāk šodien īpaši svarīgi ir veikt kopīgus politiskus pasākumus un saskaņot valstu atšķirīgās intereses un nostājas.

Eiropai sava rīcība globālā mērogā obligāti ir jāpadara efektīvāka un konsekventāka. Šī mērķa sasniegšanā lielā mērā var palīdzēt Lisabonas līguma ratificēšana un tajā izklāstītie ārpolitikas instrumenti.

Aizvien pieaugošā vajadzība pēc efektīvas un tūlītējas ES rīcības un notikumi, kas steidzami prasa racionālas atbildes, liek pārskatīt organizatoriskos un lēmumu pieņemšanas mehānismus mūsu ārpolitikas pārvaldīšanai un atbilstošu strukturālo atbilstību sniegšanai.

Glyn Ford (PSE), rakstiski. – Es apsveicu *Vatanen* kungu ar ziņojumu, kuru pilnībā atbalstu. Īpaši es atbalstu domu par ES militāro operāciju galvenās mītnes izveidi. Protams, NATO ir jābūt un tā arī ir pirmā vieta, kur griezties, ja tiks apdraudēta drošība. Tomēr, *Bush* un *Gore* kungu debatēs pirms nedaudz vairāk kā desmit gadiem, *George Bush* teica, ka, ja viņš būtu prezidents, viņš Kosovā neiejauktos.

Neskatoties uz manām antipātijām pret prezidenta *Bush* kunga administrācijas ārpolitiku, man šķiet, ka šī ir ļoti saprātīga nostāja, ko *Bush* kungam ieņem, pamatojoties uz ASV egoismu. Taču tā nav nostāja, kurai Eiropa varētu vai kurai tai vajadzētu sekot. Nemaz jau nerunājot par spēcīgo morālo argumentu, ka mēs bijām atbildīgi par to cilvēku aizsargāšanu, kuri saskārās ar serbu genocīdu, mēs saskārāmies arī ar sekām, ko radīja desmitiem/simtiem tūkstoši bēgļu. Mūsu pašu un viņu interesēs, mums ir jāspēj rīkoties bez amerikāņu līdzdalības. Lai to izdarītu, izveidot pastāvīgo ES militāro operāciju galveno mītni, kas būtu gatava šādai nākotnes iespējamībai, nebūs par daudz prasīts.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētājas kundze, Somijai nav jākaunas par saviem drošības politikas risinājumiem. Somija, būdama ārpus NATO, atrodas jaukā kompānijā kopā ar Zviedriju, Austriju un Šveici. Ir viegli ar tām identificēties. Nepievienošanās NATO ir moderna alternatīva nobriedušai valstij.

Tā kā „kareivīgo” prezidentu Amerikas Savienotajās Valstīs ir nomainījis „miermīlīgais” prezidents, mēs esam sākuši runāt par maigāku NATO. Jādomā, ka ekstāzes pilnās runas par maigāku NATO *Obama* un valsts sekretāres *Hillary Clinton* vadībā kļūs aizvien biežākas. Tomēr, ļausim pāriet kādam laikam un vienkārši paskatīsimies, kā NATO attīstīsies.

Mans viedoklis ir tāds, ka NATO pamatbūtība it nemaz nav mainījusies kopš tā laika, kad sabruka bipolārā drošības sistēma. No otras puses, propaganda par maigāku NATO ir bijusi veiksmīga.

Vienkārši skatoties Krievijas (Krievija, Krievija, Krievija) virzienā un gaidot jaunu auksto karu, mēs nekur nenonāksim. Tāpat NATO nav atbilstoša atbilde uz lielākām problēmām, ar kurām Somija saskarsies tuvākajā nākotnē un kuras galvenokārt ir ekonomiska rakstura problēmas.

Adrian Manole (PPE-DE), rakstiski. – (RO) NATO-ES alianses lomas izvērtēšana ir jāsāk ar to, ka ir jāatzīst, ka politiskā situācija gan Eiropā, gan ASV pēdējā laikā ir ļoti mainījusies, jo Eiropas Savienībai tagad ir likumīgas tiesības iesaistīties globālās drošības jautājumu risināšanā.

Šī situācija aliansei liek kļūt „nepolitizētai”, lai tā varētu kļūt par forumu atklātam dialogam, kurā tiktu apspriesti svarīgākie jautājumi, kuru risināšanā tai ir jāiesaistās. Godīgs transatlantiskais dialogs, piemēram, par nepieciešamo pieeju terorisma problēmas risināšanai ir absolūti obligāts tieši tādēļ, ka sabiedrotajiem ir dažādi skatījumi uz to, kā tiem būtu jāreaģē, sastopoties ar šo kopējo problēmu.

Pašreizējā situācijā, kad dalībvalstis saskaras ar aizvien dažādākiem izaicinājumiem globālajai drošībai, sākot ar etniskajiem konfliktiem sabiedroto teritorijas vistuvākajā apkārtnē un beidzot ar globālajiem terorisma tīkliem un masu iznīcināšanas ieroču izplatīšanu, tām īpaša nozīme ir jāpiešķir pārdomu procesam un dialogam par šo jautājumu un ir jāatbalsta alianses reformu procesi. Īpaši es šeit domāju drošības problēmas aliansei vistuvākajās teritorijās, kur alianse varētu spēlēt galveno lomu demokrātisku aizsardzības un drošības iestāžu izveidē, piemēram, Balkānos un plašajā Melnās jūras reģionā.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Mums ir vajadzīga kopēja, saskaņota un moderna Eiropas Drošības politika, kas palīdzēs stiprināt mūsu Eiropas identitāti un ļaus ES paust vienotu, ticamu viedokli starptautiskajā arēnā.

Pašreizējā realitātē, ar ko saskaramies un kas ir tādu lielu izaicinājumu pilna kā ekonomiskā krīze, energoapgādes drošība, klimata pārmaiņas un migrācijas pārvaldība, no dalībvalstīm prasa sadarbību un atbildību, lai varētu aizsargāt to kopējās intereses un veicināt mieru, drošību un teritoriālās integrācijas ievērošanu.

ES kaut ko var ietekmēt tikai tad, ja tā pauž vienotu nostāju un ja tai ir pieejami un ja tā efektīvi izmanto vajadzīgos instrumentus, palīdzot stiprināt sadarbību ar kaimiņvalstīm.

Mums ir jādomā stratēģiski, aktīvi jāiesaistās un konsekventi jārikojas globālā līmenī. Mums ir vajadzīga arī reģionālā drošība un cieša saikne ar attiecīgo reģionu pārstāvjiem.

Ir vajadzīgas stratēģiskas partnerības ar kaimiņvalstīm, kas atrodas uz austrumiem no ES, un mums ir jāinvestē attiecībās ar Krieviju, īstenojot kopēju stratēģiju ar kopīgām, abpusēji izdevīgām saistībām.

Mums ir jāinvestē kaimiņvalstīs, it īpaši tajās, kas atrodas uz austrumiem no ES, un jādod tām vajadzīgie stimuli, lai tās turpinātu savas reformas un spētu stiprināt ES klātbūtni šajā teritorijā. Mums ir pieejami tādi jauni instrumenti kā Austrumu partnerība, kas mums palīdzēs izveidot jaunu, konsolidētu, augstāka līmeņa pieeju sadarbībai ar mūsu partneriem šajā reģionā.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), rakstiski. – (PL) Starptautiskā drošība ir viena no lielākajām vērtībām visās starptautisko attiecību jomās. Mūsdienās mēs esam liecinieki šī koncepta definēšanai no jauna un uzsvāra pārvietošanai uz nemilitāriem faktoriem, kuri apdraud stabilitāti un starptautisko drošību. Šādu draudu piemēri ir organizētā noziedzība, terorisms internetā, pirātisms (to mēs varam vērot pie Somālijas krastiem), klimata pārmaiņas un briesmas, ko rada pasaules ekonomiskā krīze. Vēršot uzmanību uz tādu kopīgu militāro instrumentu veidošanu kā *Eurocorps*, Eiropas gaisa transporta flote un pastāvīgā ES militāro operāciju galvenā mītne, Eiropas Savienība tomēr nedrīkst aizmirst par draudiem, kas ir ne mazāk svarīgi. Lielāka uzmanība būtu jāvelta tādu dienestu un iestāžu veidošanai, kas mums ļautu pārvarēt slikto finansiālo situāciju, ko radījusi pasaules ekonomiskā krīze, un aizsargāt vidi un bioloģisko daudzveidību. Nedrīkst aizmirst arī tādus iekšējos draudus kā narkotikas, sabiedrības nabadzība un noziegumi internetā.

Visi šie elementi ir nozīmīgi faktori, kas ietekmē starptautisko drošību, Eiropas Savienības drošību un katras nācijas drošību. Neatrodot atbildes uz šiem būtiskajiem jautājumiem, stabilas Eiropas drošības politikas izveide nav iespējama.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Kopējā drošības politika ir temats, par kuru daudzas reizes ir debatēts un par kuru daudz ir arī rakstīts. Eiropas Savienība ir aizvien svarīgāks koordinators reģionālā un globālā līmenī. Tieši šī iemesla dēļ man šķiet, ka Eiropas Savienībai ir jābūt acīmredzami aktīvai savā teritorijā un ļoti aktīvai jebkurā vietā pasaulē.

Es uzskatu, ka pēc tam, kad šodien esam izskatījuši trīs ziņojumus – 2007. gada ziņojumu par KĀDP svarīgajiem aspektiem un pamatvirzieniem, ziņojumu par Eiropas Drošības stratēģiju un EDAP un ziņojumu par NATO lomu ES drošības sistēmā, mēs varam secināt trīs lietas:

1. Eiropas Savienībai ir jābūt tādai kopējai drošības politikai, kas spētu atbalstīt demokrātijas ES teritorijā un partnerattiecības ar kaimiņvalstīm.
2. Eiropas Savienībai ir jādemonstrē savs vienotības tēls un tai ir nepieciešami ātrās reaģēšanas spēki, kas jebkurā laikā spētu iejaukties, lai atbalstītu mieru, demokrātiju un cilvēktiesības.
3. Eiropas Savienībai ir jāaskaņo sava globālā līmenī paustā nostāja un jāturpina strādāt kā koordinatoram stabilitātes un līdzsvara nodrošināšanai starp pasaules lielvarām.

Katrin Saks (PSE), rakstiski. – (ET) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos pateikties kolēģim *Vatanen* kungam par viņa labo ziņojumu par sinerģiju starp ES un NATO. Vispusīgā sadarbības un partnerības intensifikācija, resursu saprātīga izmantošana un dublēšanās novēršana, aicinājums abu organizāciju dalībniekiem būt elastīgākiem, mērķtiecīgākiem un pragmatiskākiem – šis ziņojums ietver visu, ko mēs Eiropā un arī Eiropas Parlamentā paustajās nostājās vienmēr esam uzsvēruši.

Līdz ar citiem svarīgiem ziņojuma aspektiem, es tajā atradu arī ieteikumu, ka tām ES kandidātvalstīm, kuras ir arī NATO dalībvalstis, Eiropas Aizsardzības aģentūrā (EAA) ir jāpiešķir īpašs pagaidu statuss. No NATO viedokļa tas noteikti būtu Turcijas jautājuma atrisinājums.

Mūsu kolēģa *von Wogau* kunga ziņojums par EDAP un EDS kopumā ir trāpījis mērķī. EDS ziņojums, kuru decembrī apstiprināja Padome, atbildēja uz lielāko daļu uzdoto jautājumu. Ziņojumā izklāstītie jaunie aspekti un nostājas, kas virza ES ar drošību saistītās aktivitātes, ES ļaus efektīvāk iestāties par savām drošības interesēm, kā to iesaka *von Wogau* kunga ziņojums. Ziņojuma orientēšanās uz tādu ES, kas tiecas uz sadarbību ar citiem partneriem, ir slavējama.

Paldies!

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Es vēlos izteikt savu atbalstu *Saryusz-Wolski* kunga ziņojumam, kurā pareizi ir uzsvērts, ka Eiropas pilsoņu energoapgādes drošības garantēšanai ir jākļūst par ES kopējās ārpolitikas un drošības politikas galveno prioritāti.

Es vēlētos pateikt skaļi un skaidri: ja neuzbūvēsim *Nabucco* cauruļvadu, tad energoapgādes drošība un īpaši gāzes piegādes avotu dažādošana paliks vien skaists sapnis.

Visai ES *Nabucco* projekts ir jāpieņem kā stratēģiskais mērķis. Tas prasa gan nopietnu finanšu investīciju apjomu, gan arī, un jo īpaši, efektīvu Eiropas ārpolitiku un drošības politiku. Efektīva politika sniedz garantijas, ka reģionos, caur kuriem stiepsies šis gāzes cauruļvads, valdīs stabilitāte. Ar šādu mērķi mums ir jādara viss iespējamais, lai mūsu Kopējai ārpolitikai un drošības politikai nodrošinātu saskaņotu un efektīvu struktūru, kas tai tik ļoti ir vajadzīga, lai sasniegtu taustāmus rezultātus.

Es domāju, ka ES ir vajadzīga, piemēram, augstākā amatpersona ārējās enerģētikas politikas jautājumos, kas baudītu stingru politisko atbalstu un kam būtu pieejami visi aktīvai rīcībai nepieciešamie instrumenti.

Es saprotu, ka ES Kopējai ārpolitikai un drošības politikai ir jāpiešķir pietiekami finanšu un cilvēku resursi, lai sasniegtu tos konkrētos rezultātus, kurus Eiropas pilsoņi no mums sagaida.

Daniel Stroj (GUE/NGL), rakstiski. – (CS) Es pilnībā noraidu ziņojumu par Eiropas drošības stratēģiju un Eiropas drošības un aizsardzības politiku (A6-0032/2009) tā pašreizējā formā. Šis ziņojums ir tipisks ES militarizācijas piemērs un pierādījums faktam, ka ES drošības jomā militāriem resursiem un pasākumiem ir jāaizstāj nepieciešamie politiska rakstura pasākumi. Daudzi no ziņojumā esošajiem secinājumiem un ieteikumiem ir pilnīgā pretrunā tam, ka ES bija paredzēts veidot kā miera projektu. Nav nekāds brīnums, ka ES pilsoņi, kad vien tiem rodas iespēja izteikt savu viedokli, iestājas pret Lisabonas līgumu, jo cita starpā iebilst arī pret veidu, kādā tas veido militāru ES. Ziņojumā ir iekļauta ļoti tālu no pareizā ceļa novirzījies un bīstama nostāja, kas no vienas puses runā par ES drošības interesēm, bet no otras puses, kritizē Krieviju par to, ka tā aizsargā savas absolūti likumīgās drošības intereses Kaukāzā.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), rakstiski. – (BG) Dāmas un kungi, tas, ka mēs šajā Parlamentā apspriežam trīs ar drošību un aizsardzību saistītus ziņojumus, parāda mūsu lielo politisko atbildību pret Eiropas pilsoņiem NATO augstākā līmeņa sanāksmes priekšvakarā. Iedibinātā prakse pieņemt rezolūcijas par Padomes ziņojuma

par kopējo ārpolitiku un drošības politiku galvenajiem aspektiem un lēmumiem ir lieliska iespēja griezties pie dalībvalstīm, lai tās šo praksi ieviestu arī valstu līmenī.

Īpaši svarīgi ir nodrošināt neatkarīgu akadēmisko spēju analizēt un novērtēt Eiropas drošības un aizsardzības politiku tandēmā ar valstu drošības politikām. Tas būs par pamatu EDAP sabiedriskajai apspriešanai dalībvalstīs izvietotajā analīzes centru tīklā.

Nav iespējams strādāt pie ES drošības un aizsardzības baltās grāmatas, ja dalībvalstis šo dokumentu netransponē savās nacionālajās stratēģijās. Tas ietver valstu analizēšanas spēju stiprināšanu un spēju nodrošināt datorizētas apmācības, lai pārbaudītu un izprastu jaunus konceptus civilās un militārās sadarbības jomā.

Mums dalībvalstīs ir jānodrošina veikt kopēju stratēģisko drošības jomas pārskatīšanu, lai tādējādi radītu stabilu pamatu sadarbībai starp ES un NATO, izstrādājot jaunu NATO stratēģisko konceptu EDAP kontekstā.

20. Barselonas Process: Vidusjūras reģiona valstu savienība (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais darba kārtības punkts ir *Napoletano* kundzes Ārlietu komitejas vārdā sagatavotais ziņojums „Barselonas Process: Vidusjūras reģiona valstu savienība” (A6-0502/2008) (2008/2231 (INI)).

Pasqualina Napoletano, referente. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, *FerreroWaldner* kundze, *Vondra* kungs, dāmas un kungi, ar šo ziņojumu Parlaments ierosina sniegt konstruktīvu atbalstu Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu partnerības stiprināšanai.

Pagājušā gada 14. jūlijā Parīzes augstākā līmeņa sanāksmē izstrādātie ierosinājumi ietvēra divus mērķus, kas ir pelnījuši mūsu atbalstu. Pirmais no tiem ir ekonomikas, reģionālos un vides integrācijas projektus padarīt praktiskākus un efektīvākus, izveidojot sekretariātu, kam šis uzdevums tiktu uzticēts un kas saņemtu valsts un privāto finansējumu. Otrais mērķis ir stiprināt politisko dialogu visa procesa laikā ar tādu jaunu instrumentu palīdzību kā līdzprezidentūra, valstu valdību vadītāju augstākā līmeņa sanāksme un regulāras ārlietu ministru sanāksmes. Šajā kontekstā es vēlētos uzsvērt Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu Parlamentārās asamblejas lomu, kas tika atzīta Parīzē izstrādātajā dokumentā un pēc tam arī Marseļas dokumentā.

Parlaments vēlas palīdzēt atrast izeju no strupceļa, kas sekoja pēc traģiskajiem notikumiem Gazā. Tomēr, daudz kas ir atkarīgs no politikas, kādu pieņems pēc vēlēšanām izveidotā jaunā Izraēlas valdība. Tomēr, es vēlētos norādīt, ka tuvākajā laikā sanāks Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu Parlamentārā asambleja un parādīs, kādu lomu šajā sarežģītajā situācijā parlamentiem ir jāuzņemas.

Mēs vēlamies uzsvērt to iestāžu nozīmību, kuras apvieno gan Eiropas Savienību, gan valstis, kuras atrodas uz dienvidiem un austrumiem no Vidusjūras, tajā pašā laikā norādot, ka ir svarīgi visu šo procesu nesamazināt tikai līdz starpvaldību pieejai. Mēs ceram uz plašu pilsoniskās sabiedrības un sociālo partneru līdzdalību, vēl jo vairāk tādēļ, ka ekonomiskā krīze var vēl vairāk pasliktināt jau tā endēmiskās un briesmīgās problēmas, tādas kā bezdarbs un pieaugošais migrācijas radītais spiediens, padarot krīzi vēl grūtāk pārvaldāmu. Mēs aicinām lielāku uzmanību pievērst cilvēktiesību jautājumiem, kas lielākā vai mazākā mērā ietekmē visu partnervalstu uzvedību.

Kas attiecas uz iestādēm, atcerēsimies, ka līdz ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā, Eiropas Savienībai ar jaunā Padomes priekšsēdētāja un Eiropas ārlietu ministra palīdzību būs nodrošināta saskaņota un strukturēta pārstāvība. Pagaidām būtu labi nodrošināt Eiropas klātbūtnes kontinuitāti, vismaz līdzprezidentūras ietvaros. Mēs zinām, ka Čehijas prezidentūra pret to ir bijusi ļoti jūtīga, un ceram, ka arī Zviedrijas prezidentūra vēlēties sadzirdēt šo vēsti.

Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es vēlētos pateikties visiem saviem kolēģiem deputātiem un dažādu politisko grupu un komiteju amatpersonām, kas ir izteikušas savu viedokli. Viņi visi ir palīdzējuši izstrādāt šo ziņojumu, kurš, manuprāt, bauda plašu atbalstu.

Alexandr Vondra, Padomes priekšsēdētājs. – Priekšsēdētājas kundze, esmu pateicīgs par šo iespēju izteikt savu viedokli šīs dienas diskusijā par Barselonas Procesu: Vidusjūras reģiona valstu savienību. Zinu, ka Parlaments šim jautājumam seko līdzī ar īpašu interesi. Īpaši ir jāpaslavē *Pasqualina Napoletano*. Līdz ar to, rezolūcijas priekšlikums, par kuru vēlāk balsosiet, ir vērtīgs ieguldījums mūsu kopējā darbā.

Augstākā līmeņa sanāksme Parīzē pagājušajā jūlijā izveidoja Vidusjūras reģiona valstu savienību un partnerību, kuras pamatā ir pašreizējais Barselonas Process. Pašreizējā rotējošā prezidentūra par prioritāti ir noteikusi šīs partnerības stiprināšanu. Lai gan Lisabonas līgums vēl nav stājies spēkā, es jums varu apliecināt, ka saskaņā

ar līdzdalības principu, mēs īpaši koncentrēsimies uz šīs iniciatīvas un it īpaši uz reģionālo projektu attīstīšanu. Tie ir svarīgi. Tie reģiona iedzīvotājiem konkrētā veidā parāda, ka partnerība strādā to interesēs.

Vidusjūras reģiona valstu savienība nav tikai sadarbības mehānisms. Saskaņā ar Eiropas Kaimiņattiecību politiku turpinās arī divpusējā dimensija, kuru dažos gadījumos papildina pirmspievienošanās sistēma, kā arī ĀKK sistēma, kā tas ir Mauritanijas gadījumā.

Šīs pieejas visas kopā veicina reformas atsevišķās valstīs un pastiprina reģionālo sadarbību. Kaimiņattiecību politikai, protams, arī ir būtiska austrumu dimensija, un mēs ļoti atzinīgi vērtējam šīs politikas paralēlu izstrādi.

Augstākā līmeņa sanāksme Parīzē vienojās turpināt darbu četrās galvenajās jomās: Vidusjūras attīrīšana, jūras un sauszemes ceļi, civilā aizsardzība un alternatīvu enerģijas avotu attīstīšana, piemēram, izmantojot Saules enerģijas izmantošanas plānu Vidusjūras reģionam.

Īpašs uzsvars tiek likts arī uz augstāko izglītību un pētniecību, kā arī uz atbalstu uzņēmējdarbībai, izmantojot Vidusjūras reģiona uzņēmējdarbības attīstības iniciatīvu. Saskaņā ar pagājušajā gadā Marseļā panākto vienošanos, šajā jomā iesniegto projektu pieteikumu tehniskos aspektus regulēs sekretariāts, kas tiks izveidots Barselonā.

Papildus šīm īpašajām projektu jomām, Vidusjūras reģiona valstu savienības ministru konferences risinās arī vairākas globālas problēmas, kas skar mūs visus. Tās ietver miera un drošības panākšanu reģionā, ekonomiskās krīzes sociālo un ģeopolitisko ietekmi, vides problēmas, migrācijas plūsmu pārvaldību un sieviešu lomu mūsu sabiedrībā.

Ir divas īpašas sadarbības jomas, kuras, kā man zināms, šim Parlamentam ir svarīgas un kuras mēs pilnībā atbalstām. Pirmā ir starpparlamentārā sadarbība, izveidojot Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu Parlamentāro asambleju un tās komitejas. Šī iniciatīva ir ļoti svarīga, lai Vidusjūras reģiona valstu savienībā attīstītu spēcīgu parlamentāro dimensiju. Kā norādīts jūsu rezolūcijā, tā kalpos savienības demokrātiskās likumības pastiprināšanai. Tā arī palīdzēs veicināt pamatvērtības, kas ir Eiropas Savienības pamatā. Mēs ļoti atzinīgi vērtējam to, kā jūs un jūsu priekšsēdētājs esat pieņēmuši šo iniciatīvu, un sniedzam jums pilnīgu atbalstu.

Otra joma, kurai, manuprāt, būtu jābūt īpašai prioritātei, ir starpkultūru attiecību attīstība. Tas ir ļoti būtiski, ja vēlamies veicināt lielāku sapratni starp Vidusjūras reģiona kultūrām. Ir jāiesaista gan pilsoniskā sabiedrība, gan vietējie sociālie un reģionālie partneri. Šajā jomā īpaša loma ir jāspēlē Annas Lindas (*Anna Lindh*) vārdā nosauktajam fondam.

Vidusjūras reģiona valstu savienība mums piedāvā iespēju attīstīt labākas attiecības starp tās dalībvalstīm. Nesenie notikumi ir parādījuši, ka tas nav viegls uzdevums, taču tie ir arī pasvītājuši, cik svarīgi ir turpināt darbu šī mērķa sasniegšanai. Mēs apzināmies grūtības, ar kādām Gazā radušās krīzes dēļ saskaras reģiona iedzīvotāji. Kā jums zināms, tā ir novedusi pie Vidusjūras reģiona valstu savienības sanāksmju atlikšanas, taču prezidentūra uzskata, ka reģionālā sadarbība un dialogs ir īstais ceļš, kā panākt mieru, atjaunot uzticību un radīt labklājību, un mēs noteikti sagaidām pēc iespējas drīzāku darba atsākšanos Vidusjūras reģiona valstu savienībā.

Tādēļ Vidusjūras reģiona valstu savienībā ietilpstošo ES dalībvalstu vārdā un, iespējams, sadarbībā ar Ēģiptes līdzprezidentūru tiek gatavots mūsu arābu partneriem adresēts demaršs no Čehijas prezidentūras un no Vidusjūras reģiona valstu savienībā prezidējošās valsts Francijas puses. Tā mērķis ir aicināt uz automātisku visu Vidusjūras reģiona valstu savienības aktivitāšu atsākšanu bez jebkādiem nosacījumiem uzreiz pēc Arābu valstu līgas augstākā līmeņa sanāksmes Dohā, kas notiks marta beigās. Mēs plānojam izmantot iespēju, ko sniegs Līdzekļu devēju konference par Gazas jautājumu, kas 2. martā notiks Šarmelšeihā, Ēģiptē un kurā šo jautājumu varēs apsvērt trīs ārlietu ministri: Čehijas ārlietu ministrs *Karel Schwarzenberg*, Francijas ārlietu ministrs *Bernard Kouchner* un Ēģiptes ārlietu ministrs.

SĒDI VADA: M. SIWIEC

Priekšsēdētāja vietnieks

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, *P. Napolitano*, vispirms ļaujiet man apsveikt jūs par paveikto darbu, jo tas ir ļāvis sagatavot ziņojumu, kas ir patiesi nozīmīgs vairākos līmeņos.

Pirmām kārtām tādēļ, ka tas ir patiešām pozitīvs un konstruktīvs Eiropas Parlamenta ieguldījums saskaņotas Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu politikas definēšanā, kas ir uzdevums, pie kā mēs nopietni strādājam.

Turklāt, kā jūs pareizi norādāt, ir jāpapildina Vidusjūras reģiona valstu savienība. Tai nav jābūt tikai valdību savienībai, bet tā pienācīgi jāpapildina, padarot to pieejamo citiem dalībniekiem, piemēram, vietējām un reģionālām iestādēm. Ir svarīgi aktivizēt parlamentāro dimensiju, nostiprinot parlamentārās asamblejas nozīmi, un arī veidot pilsoniskās sabiedrības ilgstošu līdzdalību.

Tiesa, ka Vidusjūras reģiona valstu savienības uzdevums ir iestāžu un politiskā līmenī attīstīt atjaunojamo reģionālas partnerības kopīgo būtību. Tomēr ir arī tiesa, ka to var vienīgi izdarīt, pamatojoties uz Barselonas *acquis*, kas ir jāpaplašina un jānostiprina.

Komisijas finansētā reģionālā sadarbība ir šī *acquis* daļa. Tādēļ nav pamata to šodien apšaubīt. Gluži pretēji, tas atbalsta un garantē Eiropas Savienības darbības saskaņotību šajā reģionā, īpaši tāpēc, ka tā mērķi ir ideāli saderīgi ar Eiropas kaimiņattiecību politikas uzdevumiem, kas ir galvenais pamats mūsu divpusējam attiecībām ar šī reģiona valstīm.

Tas pats attiecas uz atbilstību Kopienas metodēm, ko izmanto lēmumu pieņemšanas un prioritāšu noteikšanas mehānismos Eiropas Savienībā, jo Vidusjūras reģiona valstu savienība ir iniciatīva, kas veido Eiropas sistēmas būtisku daļu.

Priekšsēdētāja kungs, kā zināt, Vidusjūras reģiona valstu savienības dibināšanas augstākā līmeņa sanāksmei bija trīs mērķi: atjaunot politisko stingrību Eiropas un Vidusjūras valstu attiecībās, mainīt šo attiecību institucionālo pārvaldību par labu iniciatīvas kopīgai vadībai un visbeidzot — izkristalizēt daudzpusēju sadarbību starp Eiropas Savienību un tās Vidusjūras reģiona partneriem saistībā ar strukturāliem projektiem, kas veicinās reģionu integrāciju un, iespējams, samazinās attīstības atšķirības starp valstīm abpus Vidusjūrai.

Mums patiešām ir jāsamazina šīs atšķirības ar sociāli ekonomisko attīstību, plašāku tirdzniecību un lielākiem ieguldījumiem. Ar dialogu un politiskiem konfliktu risinājumiem mums ir jāpretojas ideoloģiskajam radikālismam, kam attīstības trūkums un netaisnīgums rada auglīgu pamatu. Kā jūs esat norādījusi, mums ir jāiesteno atbildīga un saskaņota politika, lai gūtu labumu no demogrāfiskās stabilizācijas Eiropā un demogrāfiskās izaugsmes Vidusjūras reģiona valstīs. Jūs esat minējusi vairāku problēmu piemērus, kas mums jārisina kopīgi ar mūsu partneriem Vidusjūras reģiona valstu savienībā.

Patiesi, mēs zinām, ka nevaram sasniegt šos mērķus bez parlamentu atbalsta — gan Eiropas Parlamenta, gan *Euromed* Parlamentārās asamblejas. Tas ir gars, kādā strādājam — ar stingru pārliecību, ka visos šajos jautājumos Eiropas Komisija varēs palauties uz jūsu sadarbību, un es vēlētos jums par to jau iepriekš pateikties.

Tomēr mēs, protams, arī zinām, ka, saskaroties ar ļoti uztraucošo stāvokli Tuvajos austrumos pēc kara Gazā — mēs to šodien apspriedām — mums patiešām ir problēma: mēs nevaram atstāt Vidusjūras reģiona valstu savienību politiskā vakuumā. Mēs to vienmēr esam teikuši. Patiesi, tas ir fakts.

Tas ir izraisījis pašreizējo darba apstāšanos, par ko es personīgi paužu lielu nožēlu, bet, protams, mēs ceram, ka kādā brīdī atkal ķersimies pie darba. Sanāksme, kura notiks Šarmelšeihā un kurā Komisijai, protams, būs liela nozīme kā vienam no sponsoriem, būs ļoti svarīga. Es ceru, ka pēc tam tiks organizētas vairākas citas sanāksmes. Patiesībā jau ir izdarīts ļoti daudz, un, kad Komisija strādā, tā darbu uztver ļoti nopietni.

Turklāt daudz ir paveikts saistībā ar jau ieviestiem noteikumiem, kas reglamentē sekretariāta darbību un kam vajadzēt ļaut Barselonai sākt savu darbu.

Vural Öger, *Starptautiskās tirdzniecības komitejas atzinuma sagatavotājs*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, P. Napoletano, dāmas un kungi, Vidusjūras reģiona valstu savienībai vajadzētu atjaunot Barselonas procesu, kas tika uzsākts 1995. gadā. Diemžēl pašlaik mums ir jāņem vērā tas, ka nesenā krīze Tuvajos Austrumos ir noteikusi to, ka projekts nav ticis īstenots pilnībā. Sekretariāta atvēršana Barselonā ir tikusi nebeidzami atlikta, un solīto naudu nevar ieskaitīt.

Tādēļ līdz šim reālu rezultātu nav bijis, par ko es paužu dziļu nožēlu. Jāpauž, vai pārāk lielu uzmanību esam pievēršusi iestādēm un vai tas ir pašreizējā strupceļa iemesls? Vai mēs esam par zemu novērtējuši politisko krīžu ietekmi uz Vidusjūras reģiona valstu savienību?

Kā mēs varam nodrošināt projektu turpināšanu? Eiropas integrācijas vēsturē mēs esam bijuši ļoti veiksmīgi ekonomikas un tirdzniecības jomās. Tieši šī iemesla dēļ mēs Starptautiskās tirdzniecības komitejā esam apsvēruši, kā mūsu veiksmīgos mehānismus varētu piemērot mūsu kaimiņiem Eiropas dienvidos. Viens

mērķis ir līdz 2010. gadam izveidot brīvās tirdzniecības zonu, bet arī tas ir apstājies. Tieši tāpēc, ka politiskie konflikti bloķē šo procesu, mums ir jānostiprina ekonomikas joma.

Starptautiskajai tirdzniecības varētu būt labvēlīga ietekme ne vien uz ekonomiku, bet arī īpaši uz politisko un sociālo situāciju reģionā. Šajā saistībā būtiska ir reģionu ekonomiska integrācija. Mūsu dienviņu kaimiņiem ir arī ciešāk jāsadarbojas savā starpā.

Vienlaikus valstis, kuras jau ir attīstījušas divpusēju tirdzniecības attiecību tīklu, ir jāpārliecina par daudzpusējas dimensijas pievienoto vērtību. Te liela nozīme būs vietējo iedzīvotāju informēšanai par ekonomikas integrācijas priekšrocībām. Tas būs viens solis ceļā uz situācijas stabilizēšanu Vidusjūras reģiona dienvidos. Es vēlos, lai tas notiktu mūsu visu un jo īpaši šī reģiona iedzīvotāju labad.

Íñigo Méndez de Vigo, *Konstitucionālo lietu komitejas atzinuma sagatavotājs*. – (ES) “Dzejolis nekad nav pabeigts, tikai pamests”, teicis kāds Vidusjūras reģiona dzejnieks, kurš dzimis Setē. Es uzskatu, ka ar Barselonas procesu ir noticis kaut kas līdzīgs: tas netika pabeigts, bet gan pamests — vismaz daļēji.

Tādēļ Parlaments uzskata, ka Francijas prezidentūras centieni atjaunot Barselonas procesu ir svarīgi. Tādēļ arī Konstitucionālo lietu komitejā mēs esam aktīvi strādājuši pie *P. Napoletano* ziņojuma, kurai es vēlētos pateikties par pacietību un sapratni.

Kāpēc Konstitucionālo lietu komiteja bija saistīta ar šo jautājumu, priekšsēdētāja kungs? Vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, lai garantētu Barselonas procesa un Vidusjūras reģiona valstu savienības nepārtrauktību. Otrkārt, lai novērstu struktūru dublēšanos un iekļautu šo procesu Savienības iestāžu sistēmā. Treškārt, kā jau norādīja *B. Ferrero-Waldner*, teikt, ka tas ir nevis vienkārši starpvaldību process, bet uzsvērt parlamentāro dimensiju.

Tādēļ Konstitucionālo lietu komitejā mēs esam uzstājuši uz jautājumiem, ko priekšsēdētājs *H.-G. Pöttering* jau izvirzīja 2008. gada 13. jūlijā. Tie attiecas uz to, ka parlamentārajai asamblejas sanāksmei jānotiek vienreiz gadā, tā jāorganizē grupās, pamatojoties uz politisko piederību, un tajā jāsaņem konsultatīvi ziņojumi.

Mēs arī mēģinājam palīdzēt Padomei saistībā ar svarīgajiem lēmumiem, kas tai bija jāpieņem. *A. Vondra*, šis Parlaments vēlas sadarboties ar Padomi, un mēs noteicām kritērijus, kuriem jāatbilst šīs jaunās Vidusjūras reģiona valstu savienības galvenajai mītnei. Gadījuma pēc šie kritēriji atbilda pilsētai valstī, ko ļoti labi pazīstu; patiesībā Konstitucionālo lietu komiteja nolēma, ka Barselona varētu būt laba mītnes vieta. Turklāt īsi pēc tam to atzina ministri, kas, priekšsēdētāja kungs, vēlreiz atspoguļo šo vēlmi sadarboties ar Padomi.

Iesākumā es citēju *Paul Valéry*; ļaujiet nobeigumā citēt vēl vienu *Paul Valéry* dzejoli: “*Tu n’as que moi pour contenir tes craintes!*”.

Es uzskatu, ka, lai mazinātu bailes, kas varētu būt abos Vidusjūras krastos, nekas nevar būt labāks par šīs Vidusjūras reģiona valstu savienības panākumu. Cerēsim, ka tā, priekšsēdētāja kungs, un vēlreiz paldies *P. Napoletano* par jūsu izpratni un palīdzību.

Vito Bonsignore, *PPE-DE grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es apsveicu *P. Napoletano* par pūlēm un līdzsvaru, ko viņa panākusi šajā jautājumā, un pateicos *B. Ferrero-Waldner*, kura vienmēr ir ļoti rūpīga attiecībā uz mūsu darbu, par svarīgo uzdevumu, ko viņa veic visā pasaulē.

Mums visiem ir jāparāda liela vienotība, jo problēmas un sarežģījumi, ar kuriem mums jāsaņem Vidusjūras reģionā, ir īpaši sarežģīti. Mums ir jāmēģina panākt stiprāka un ietekmīgāka Eiropas loma, ņemot vērā, ka stratēģiski mēs esam līdzās ASV.

Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupa gadu gaitā ir nogājusi garu ceļu, lai izveidotu vēl stiprāku un aktīvāku lomu Eiropai. Ar finansēšanu nepietiek; ar finansēšanu vien vairs nav pietiekami; ir vajadzīga būtiska atjaunota politiskā darbība. Viena no daudzajām kopīgajām problēmām ir Eiropas imigrācijas jautājuma risināšana. Šo problēmu nevar risināt, sadarbojoties ar politiskajiem pretiniekiem, un to arī nevar novērst ar populisma palīdzību; drīzāk tai vajadzīgi stingrāki kontroles pasākumi, lai nodrošinātu atbilstību tiesību aktiem un Cilvēktiesību konvencijai.

Vidusjūras reģiona valstu savienība, Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu Parlamentārās asambleja un kopējā ārpolitika attiecībā uz dienvidiem ir teicami un likumīgi instrumenti, ko var izmantot lai Eiropai panāktu stiprāku, nozīmīgāku un ticamāku lomu.

Tādēļ mana politiskā grupa balsos pret galēji kreiso iesniegtajiem grozījumiem; mēs uzskatām, ka tie ir pārāk pretrunīgi un ne pārāk konstruktīvi. Mana politiskā grupa mēģina atjaunot šīs vērtīgās darbības gaitu, kura

kļūs būtiska tuvā nākotnē, un tādēļ mēs atbalstām Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentārās asamblejas (EMPA) atsākšanu — nevis tikai kā diskusiju forumu, bet kā vietu, kurā var pieņemt svarīgus kopīgus lēmumus par mūsu un to cilvēku nākotni, kuri dzīvo Vidusjūras krastos.

Carlos Carnero González, PSE grupas vārdā. – (ES) Sociālistu grupas vārdā vispirms es vēlētos apsveikt *P. Napoletano* par teicamo ziņojumu, ar kuru viņa mūs iepazīstina šajā pēcpusdienā, bet jo īpaši, un kas ir pats svarīgākais, tāpēc, ka viņa ir bijusi Eiropas un Vidusjūras reģiona *da prima ora*. Bez viņas darba un stimula mēs nebūtu spējuši iztēloties sākotnējo Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentāro forumu vai vēlāko Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentāro asambleju, un mēs tagad nevarētu pieprasīt pilnvaras, kādām būtu jābūt pilsoņu pārstāvjiem tajā, ko mēs mēģinām izveidot.

Es vēlētos turpināt sava kolēģa *I. Méndez de Vigo* teikto, kurš vienmēr citē izcilus literātus, atsaucoties uz frāzi no Šekspīra darba “Karalis Līrs”, kurā ir sacīts, ka “vēl nav tas jaunākais, kamēr vien varam teikt: “Tas ir pats jaunākais!”” Mēs esam centušies rīkoties pretēji, jo laikā, kad situācija Tuvajos Austrumos ir sliktāka, nekā jebkad, mēs esam izveidojuši instrumentu, kura mērķis ir reģionā kopumā veicināt politisko, ekonomisko un sociālo attīstību kā konfliktu risināšanas pamatstruktūru. Galu galā tāds ir Vidusjūras reģiona valstu savienības mērķis. Vidusjūras reģiona valstu savienība nav veidota *ex novo*, bet gan radusies no Barselonas procesa dziļajām saknēm, radot tādas jaunas iestādes kā pastāvīgo sekretariātu, kas atradīsies Barselonā. Mēs to atzinīgi vērtējam kā eiropieši, kā Vidusjūras reģiona iedzīvotāji, kā spāņi un kā parlamentu pārstāvji, kuri tajā laikā to pieprasīja. Tā ir arī tādas Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentārās asamblejas pieņemšana, kādai tai vajadzētu būt — iespējai parlamentāriešiem un pilsoņiem paust viedokli šajā savienībā.

EMPA ir jāpiešķir, ko tā ir pelnījusi: apspriežu, uztraudzības un priekšlikumu gatavošanas uzdevumus. Vidusjūras reģiona valstu savienības pamatā ir jābūt kopīgai pārvaldībai, tai jābūt ar pietiekamu finansējumu un vērstai uz reģionālo integrāciju, kā arī tai jānodrošina pilsoņu vajadzības. Šādi mēs spēsim veidot Vidusjūras reģionu, kurā valda miers, solidaritāti un arī civilizācijas aliansi.

Marios Matsakis, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es arī vēlos apsveikt *P. Napoletano* ne vien par lielisko ziņojumu, ko viņa sagatavojusi, bet arī par viņas vērtīgo sadarbību ar ēnu referentiem. Ziņojuma temats ir ārkārtīgi svarīgs, jo tas attiecas uz Eiropas un Vidusjūras reģiona savienības perspektīvu, kurā valstis saista draudzība un sadarbība un kuras kopējais mērķis ir miera, stabilitātes un pilsoņu labklājības sasniegšana.

Tas nav vienkāršs uzdevums ne vien tādēļ, ka nav viegli atrisināt vai pat dažkārt tikt galā ar reģionālajiem konfliktiem, piemēram, Izraēlas un Palestīnas problēmu. Tomēr nekad nedrīkst atmet cerības, un Vidusjūras reģiona valstu savienība var tikai palīdzēt, lai saglabātu šādas cerības. Un kas zina? Varbūt tā palīdzēs pārvērst cerību par realitāti, radot ilgtermiņa stabilitāti un ilgstošus risinājumus reģionālajām problēmām.

Šajās debatēs ir svarīgi atzīmēt vērtīgo ieguldījumu, ko devusi Francijas valdības ierosinātā projekta uzsākšana, un ir arī svarīgi atkārtot, ka Vidusjūras reģiona valstu savienības izveide netiek piedāvāta kā alternatīva plānotajam Turcijas pievienošanās procesam ES. Mums ir jānodrošina, lai Turcijas iedzīvotāji zina un saprot, ka nav šāda slēpta mērķa vai viltības.

Visbeidzot, attiecībā uz apspriežamajiem grozījumiem ALDE grupa ar PSE grupu ir piekritušas pieciem kompromisa grozījumiem, kuru mērķis ir vēl vairāk uzlabot ziņojumu. GUE/NGL grupas iesniegtie pieci papildu grozījumi netiek uzskatīti par ļoti noderīgiem, un mana grupa tos neatbalstīs.

Vēlreiz apsveicu referenti!

Salvatore Tatarella, UEN grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es no visas sirds atbalstu visas iniciatīvas, kuru mērķis ir attīstīt Eiropas reģiona valstu savienību.

No šīs perspektīvas es ceru sagaidīt, ka tiek nostiprināta Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentārās asamblejas parlamentārā nozīme, paplašinot asamblejas attiecības ar Vidusjūras reģiona partneriem un ļaujot tai sagatavot ieteikumus ārlietu ministru sanāksmēm, un kā novērotājam piedalīties valstu vadītāju sanāksmēs, ministru sanāksmēs un augstākā līmeņa ierēdņu sagatavošanās sanāksmēs.

Es vēlētos uzsvērt, ka ir jāstiprina Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu ieguldījumu un partnerības instrumenta nozīme un iniciatīvas, un ir jāizveido Eiropas un Vidusjūras reģiona ieguldījumu banka, par kuru tika paziņots pirms kāda laika, bet kura vēl nav izveidota.

Es atbalstu priekšlikumu izveidot Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu reģionālo un vietējo asambleju saskaņā līdzīgu Eiropas iestāžu struktūru, lai vairāk iesaistītu reģionus un pilsētas, kā arī izveidot Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu ekonomikas un sociālo lietu komiteju, lai iesaistītu sociālos partnerus un pilsonisko sabiedrību.

Es arī atzinīgi vērtēju priekšlikumu izveidot Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu enerģētikas kopienu saskaņā ar politiku, kuras mērķis ir īstenot liela apjoma projektus atjaunojamo enerģiju un enerģētikas infrastruktūras jomās.

Turklāt es ceru, ka savienībai būs arvien lielāka nozīme miera veidošanā, demokrātijas nostiprināšanā, reliģijas brīvību aizstāvēšanā un cīņā pret terorismu, narkotiku kontrabandu, organizēto noziedzību un cilvēku tirdzniecību.

Visbeidzot, šī savienība nevar izvairīties no uzdevuma saskaņoti sadarboties ar iesaistītajām valstīm, lai pārvaldītu migrācijas politiku un plūsmas Vidusjūras reģionā. Galvenā uzmanība vairs nevar būt vērsta vienīgi uz drošību, tiesiskumu un nelegālās imigrācijas apspiešanu, bet tai arī un jo īpaši ir jāvērs uzmanība uz aktīvas politikas jomām, kopīgu noteikumu avotiem un mērķtiecīgu un ilgtspējīgu nodarbinātību.

David Hammerstein, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (ES) Paldies, *P. Napoletano*, par šo lielisko ziņojumu! Dažas dienas pirms kara sākuma Gazā es pārstāvēju Parlamentu un EMPA Jordānā pēdējā ministru konferencē, pirms darbība atkal tika apturēta vardarbības dēļ Tuvajos Austrumos. Tā bija konference par ūdens jautājumiem. Tā bija ministru konference par vienu no svarīgākajiem jautājumiem, saistībā ar kuru ir jābūt sadarbībai Vidusjūras reģionā, kas radīs konfliktus, kas ir izdzīvošanas jautājums un kas ir arī mērķis vairākiem lieliem iespējamiem projektiem Vidusjūras reģionā, ietverot saules enerģiju, ūdens pārvadi un daudzas citas lietas.

Tik ļoti svarīgi tas ir. Šī darbība ir apturēta, un es ceru, ka drīz Vidusjūras reģiona valstu savienības darbība tiks atsākta un ka Tuvajos Austrumos tiks panākts progress.

Vidusjūras reģionā mums ir bijuši daži ļoti augsti mērķi. Rezultāti ir bijuši daudz pieticīgāki, sevišķi cilvēktiesību, demokrātijas un vides jomās.

Mums ir arī jāveicina dienvidu — dienvidu tirgus un nevis tikai jābūt pārņemtiem ar domu par lielu brīvo tirgu Vidusjūras reģionā, pirms kura nav radīta sadarbība starp valstīm ar dziļiem konfliktiem, kas rodas cits pēc cita.

Vienlaikus mums ir jārisina enerģētikas krīze. Enerģētikas krīze un pašreizējā ekonomiskā krīze varētu būt iespēja attīstīt gan Eiropai, gan mūsu dienvidu kaimiņiem ļoti svarīgus projektus, piemēram, plānus par saules termiskajām stacijām (augstas temperatūras saules enerģija) un inteligentu, precīzu tīklu izveidi, lai apvienotu Ziemeļāfriku, Tuvos Austrumus un Eiropu plašā, skaidrā plānā cīņai pret klimata pārmaiņām un ekonomisko krīzi.

Willy Meyer Pleite, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, iesākumā es vēlētos pateikties *P. Napoletano* par viņas darbu. Turklāt es arī gribētu pateikt, ka es kā ēnu referents esmu lūdzis savai grupai nebalsot par šo ziņojumu divu būtisku iemeslu dēļ.

Pirmkārt, tādēļ, ka pašu nesenāko notikumu, paša nesenākā Izraēlas uzbrukuma Gazai apmērs ir tik liels, ka to nevar atstāt nesodītu. Visam ir robeža, šī nav pirmā reize, bet šis uzbrukums palestīniešu suverenitātei ir tik nozīmīgs, ka tas patiesi neļauj Anapoies līgumam kļūt par realitāti, un aptur Palestīnas valsts izveides perspektīvu, kas ir vienīgā iespēja, lai Vidusjūras reģiona valstu savienībā būtu miers un solidaritāte.

Otrais iemesls, kāpēc esmu ieteicis nebalsot par to, ir tas, ka attiecībā uz brīvās tirdzniecības zonu nav ņemtas vērā reģionālās atšķirības. Mēs uzskatām, ka ir svarīgi, lai tirdzniecības jautājumi tiktu skatīti saskaņā ar vienlīdzīgu attieksmi pret visiem, ņemot vērā reģionālās atšķirības un katras valsts īpatnības.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es domāju, ka tomēr balsošu par *P. Napoletano* rezolūcijas priekšlikumu, jo, manuprāt, tas neapšaubāmi ir stratēģisks, lai noteiktu galvenos īstenojamos projektus, un vienlīdz noderīgs, lai uzsvērtu nepieciešamību ieņemt "programmu nolīgumu" pieeju, lai to darītu. Tomēr šo nolīgumu pamatā — un es uzskatu, ka ir ļoti svarīgi to uzsvērt — ir jābūt subsidiaritātes principam.

Atklāti runājot, mani mazliet mulsina aicinājums dot jaunu stimulu kopējās migrācijas politikas pārvaldībai, kaut arī es atzīstu dalībvalstu sadarbības nozīmi un ne tikai to; sadarbība ar Vidusjūras dienvidu krastu valstīm noteikti ir svarīga un ir jāīsteno.

Godīgi sakot, man ir arī šaubas par ekonomikas un tirdzniecības iniciatīvām, ar kurām paredzēts bruģēt ceļu uz Eiropas un Vidusjūras reģiona brīvās tirdzniecības zonas izveidi. Tas ir nevis tāpēc, ka man būtu

aizspriedumi, bet gan tāpēc, ka es labprāt dzirdētu kādus skaidrojumus par to, kā tas varētu būt savstarpēji izdevīgi.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlētos apsveikt *P. Napoletano* par viņas ziņojumu. Vidusjūras reģiona valstu savienība noteikti ir būtisks solis uz priekšu centienos izveidot Eiropas un Vidusjūras valstu partnerību. Viens no šīs partnerības kavēkļiem līdz šim ir bijusi pārredzamība — partnervalstu iedzīvotāju spēja atzīt Barselonas procesa un mūsu Vidusjūras reģiona valstu savienības ietekmi.

Ļaujiet man minēt kādu piemēru. Kad man lūdza sagavot ziņojumu par Vidusjūras attīrīšanu, ar to saistītās programmas bija šādas: Vidusjūra reģiona stratēģisko punktu ieguldījumu programma, ES jūras stratēģija, ANO vides programma/Vidusjūras Rīcības plāns (*UNEP/MAP*), Vidusjūras Ilgtspējīgas attīstības stratēģija, Vidusjūras Vides tehniskā atbalsta programma, Vidusjūras ES Ūdens iniciatīva un *MYIS*, kas darbojas saskaņā ar programmu *Horizon 2020*. Sadrumstalotība pasliktina pārredzamību.

Otrs kavēlis ir Tuvo Austrumu problēma. Es apsveicu *J. Solana* par nostāju, ka šoreiz Četrinieks darbosies citādi, nekā iepriekš. Tas nav Eiropas Savienības gribas trūkuma dēļ, bet gan ASV administrācijas iepriekšējās politikas dēļ. Es ceru, ka šoreiz, nosūtot uz šo teritoriju *G. Mitchell*, tiks panākts politisks progress. Mēs esam daudz paveikuši šajā jautājumā. Pavisam nesen es apmeklēju Libānu un redzēju, ka *UNIFIL*, klātesot Eiropas kontingentam, vardarbības atkārtošanos Libānas dienvidos un Izraēlā padara par neiespējamu.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Es pateicos savai kolēģei *Pasqualina Napoletano* par lielisko ziņojumu. Četrpadsmit gadus pēc Barselonas un piecus gadus pēc pirmās Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu parlamentārās asamblejas mums ir Vidusjūras reģiona valstu savienība ar ekonomiskām un parlamentārām pilnvarām, kurā lēmumus kopīgi pieņem pilsoniskā sabiedrība un valdību vadītāji. Visi grib darīt vairāk un labāk šajā teritorijā, kur 720 miljoni iedzīvotāju ir reāls potenciāls attīstībai un mieram pasaulē. Aprobežošanās tikai ar ekonomikas un uzņēmējdarbības dimensijām ir acīmredzama kļūda. Protams, lai reaģētu uz izaugsmes krīzēm, vajadzīga politiska reakcija, bet ir ļoti svarīgi reaģēt arī uz humanitārajām krīzēm, ārkārtas situācijām un militārajām krīzēm, piemēram, tām, kuras tika pieredzētas 2008. gada beigās un 2008. gada sākumā.

Politikā un pilsoņiem ir jāreaģē uz pasaules problēmām. Pasaule tiem lūdza atbildes, un tomēr pēc vairākiem mēnešiem mēs, pilsoņi un politiķi, jo sevišķi tādā platformā kā Vidusjūras reģiona valstu savienība, joprojām vilcināmies reaģēt. Es ceru, ka šīs krīzes laiks vismaz liks mums mācīties un panākt progresu. Kaut arī mēs varam mācīties tikai no savām kļūdām, ir ārkārtīgi svarīgi panākt progresu, ātrāk reaģējot.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Savā runā komisāre *B. Ferrero-Waldner* apkopoja jaunās savienības uzdevumus. Patiesībā šī savienība tika izveidota Francijas prezidentūras laikā un tās izveidē bija daudz kļūdu. Pirmā kļūda bija no darba kārtības izņemt konfliktus šajā reģionā, īpaši Izraēlas un Palestīnas konfliktu un Rietumsahāras konfliktu. Otrā kļūda savienībai bija censties sevi apliecināt, veidojot kopīgus ekonomiskus un vides projektus, neiedziļinoties brīvās tirdzniecības kontekstā. Trešā kļūda bija netieši norādīt, ka pastāv iespēja uz šo savienību attiecināt Turcijas pieteikumu par pievienošanos Eiropas Savienībai.

P. Napoletano ziņojumā nav apskatīta pirmā kļūda, un tas ierobežo ziņojuma darbības jomu. Ekonomiska un reģionāla integrācija nenotiks, ja savienībai nebūs drosmes risināt pašreizējos konfliktus un darīt to, pamatojoties uz starptautiskajiem tiesību aktiem. Tomēr ziņojumā ir ietverti skaidri ieteikumi saistībā ar otro un trešo kļūdu, un tie visi norāda pareizajā virzienā.

Vidusjūras reģiona valstu savienība nevar būt par uzgaidāmo telpu vai sētas durvīm Turcijai, ja tā izpildīs pievienošanās kritērijus, un Vidusjūras reģiona valstu savienība nevar būt par Eiropas brīvās tirdzniecības stratēģijas papildinājumu bez jebkādas sociālās integrācijas politikas.

Ziņojumā ir svarīgi ieteikumi: savienība ar pilsoņu un pārstāvju dimensiju, ietverot Arābu valstu līgu; reģionāli projekti ar sociālu dimensiju, kā arī projektu paplašināšana cilvēku dzīvei būtiskās jomās, proti, ūdens, lauksaimniecība un izglītība. Ziņojumā ir arī skaidri noteikumi programmu nolīgumiem un Eiropas un Vidusjūras reģiona investīciju bankai.

Savienība tika izveidota, pieļaujot kļūdas, bet tā vismaz pastāv. Es atbalstu šo ziņojumu, jo uzskatu, ka šīs savienības būs tāda, kādu mums to izdosies radīt. Tādēļ es to atbalstu.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Daudzi Eiropai politiski ļoti svarīgi jautājumi ietver Vidusjūras baseinu. Tādēļ "Vidusjūras reģiona valstu savienības" iniciatīva ir pelnījusi mūsu atbalstu, jo tā var dot jaunu stimulu procesam, kas ir nepieciešams un noderīgs, bet kam nav bijusi vajadzīgā veiksmē vai pārredzamība. Jautājums ir par to, kā mēs varam īstenot šo stratēģiju. Barselonas modelim nav bijuši cerētie rezultāti. Vai šī jaunā partnerība var būt veiksmīga?

P. Napoletano ziņojums ir pretrunā šādai izpratnei. Tomēr mēs nevēlamies, lai šīs savienība ciestu no tās pašas problēmas, kāda bija Barselonas procesam. Tā acīmredzami ietver daudzus projektus un daudzas rīcības jomas, bet prioritāšu secība nav pareiza. Pēc tam, kad tik daudz ir runāts par citām nozarēm un citiem jautājumiem, pazeminot jautājumu par starpkultūru un sabiedrību izpratni starp tautām abos krastos uz 26. punktu, un atstājot jautājumu par demokrātijas veidošanu un cilvēktiesību veicināšanu 27. punktā, kā arī migrācijas plūsmas 28. punktā, tiek radīts kļūdainais iespaids par to, kādas ir vai kādām jābūt šīs partnerības prioritātēm.

Ir jābūt skaidrai stratēģijai. Mūsaprāt, šajā stratēģijā ir jāietver ne vien lielāku priekšrocību un plašākas sadarbības piedāvājumi mūsu kaimiņiem, bet arī jāprasa no tiem lielāki rezultāti ekonomikas, sociālajā un demokrātijas līmenī, un jāpievērš uzmanība pareizi definētām un, iespējams, ne tik daudzām nozarēm, lai novērstu to, ka visas jomas būs vienlīdz prioritāras, tādējādi riskējot, ka beigās nekam nebūs piešķirta prioritāte. Protams, to var panākt tikai ar pienācīgu atbalstu un finansējumu. Beidzot ir labvēlīgi jāpieņem un jāatzīst tas, ka ir vajadzīga Vidusjūras reģiona investīciju banka. Ir svarīgi būt ambicioziem, un tas nozīmē pienācīgi darīt visu, kas ir mūsu spēkos.

Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, man jāpiemin Tuvo Austrumu konflikts. Šis process, kaut arī tā nav alternatīva miera sarunām, var veicināt un tam jāveicina labāka sapratne, savstarpēja saikne un cieņa starp karojošajām pusēm. Tie ir trīs būtiski faktori — kā mēs visi labi zinām —, lai nostiprinātu mieru šajā reģionā.

Priekšsēdētājs. — Ir izteikušies visi runātāji, kas bija pieteikušies debatēm. No sēžu zāles ir četri lūgumi uzstāties saskaņā ar nepieteiktas uzstāšanās procedūru.

Christopher Beazley (PPE-DE). — Priekšsēdētāja kungs, vai komisāre savā atbildē Parlamentam varētu precīzi paskaidrot, kādā veidā no jauna nodēvētā “Vidusjūras reģiona valstu savienība” — pretstatā “Vidusjūras savienībai” — paliek ES politikas joma? Es uzskatu, ka ir ļoti svarīgi, lai viņa arī ņem vērā divas pārējās ES jūras: Melno jūru un tās sinerģiju, un Baltijas jūru un tās stratēģiju.

Manu valsti interesē Vidusjūras reģions. Šķiet, mums ir arī novērotāja statuss. Dalībvalstis ir Sadraudzības dalībvalstis un — kaut arī es nevēlos aizkaitināt savus spāņu kolēģus — ciktāl man zināms, Gibraltārs tehniski joprojām ir Viņas Augstības valdījuma daļa.

Ir ļoti svarīgi, lai tas nav tikai kaut kāds reģionāls atzars, kurā nav pilnībā iesaistīta pārējā ES, jo es ceru, ka tā būs pilnībā iesaistīta attiecībā uz Baltijas jūru un Melno jūru.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). — (RO) Vidusjūras reģiona valstu savienības pilsoņu ekonomiskajai un sociālajai attīstībai un labklājībai ir jābūt ilgtspējīgai. Es uzskatu, ka jaunizveidotajai Vidusjūras reģiona valstu savienībai ir arī jārisina klimata pārmaiņu jautājums.

Eiropas un Vidusjūras reģionā dzīvo aptuveni miljards cilvēku, kas veido trešo daļu no pasaules IKP. Reģionālā sadarbība visvairāk ir vajadzīga klimata draudu novēršanas jomā.

Iedzīvotāju skaita palielināšanās un nokrišņu daudzuma samazināšanās šajā reģionā klimata pārmaiņu dēļ kā vienu no galvenajiem resursiem apdraud dzeramo ūdeni šajā teritorijā. Vidusjūras reģiona partnerības darbības lokā ir jāietver ūdens trūkums, ūdens piesārņojums, notekūdeņu attīrīšanas iekārtu trūkums, jūras negadījumu izraisītas naftas noplūdes, mežu izciršana un augsnes erozija.

Es uzskatu, ka vienai no Vidusjūras reģiona valstu savienības veicinātajām pamatvērtībām ir jābūt vides aizsardzībai un cīņai pret klimata pārmaiņām gan attiecībā uz pielāgošanos tām, gan pārmaiņu veicinošo cēloņu samazināšanu.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). — (FR) Priekšsēdētāja kungs, ministr, komisāre, es arī vēlētos pateikties *P. Napoletano*, jo pirmās diskusijas laikā par Vidusjūras reģiona valstu savienību es biju diezgan skeptiski noskaņota un, lai gan noskaņojums, iespējams, nav mainījies, es ticu, ka ir cerība.

Problēmas ir ārkārtīgi milzīgas. Vai mums ir resursu, lai stātos tām pretī? Mēs zinām, ka mums to nav. Protams, mērķi ir cēli: vide, enerģētika, cīņa pret pārtuksnešošanos, imigrācija utt. Tomēr mēs nedrīkstam tikai izveidot nesaistītu sarakstu, kas vienīgi radītu vilšanos Vidusjūras otrajā krastā.

Tomēr, komisāre, ja atļausiet, es vēlētos pieminēt konkrētu valsti, kas nav Vidusjūras piekrastes valsts, bet ir iekļauta savienībā; tā ir ĀKK valsts un arī Vidusjūras reģiona valstu savienības dalībvalstis. Šī valsts, Mauritanija, pašlaik piedzīvo ļoti nopietnu politisko krīzi. Es domāju, ka šī valsts kā Vidusjūras reģiona valstu

savienības partnere un ĀKK valsts kaimiņattiecību politikas vārdā ir pelnījusi mūsu atbalstu, lai palīdzētu tai izkļūt no šīs krīzes.

Es uzskatu, ka tieši to mums lūdz darīt abas konfliktā iesaistītās puses, un mūsu pienākums ir apņemties palīdzēt valstij tikt laukā no šīs lielās politiskās krīzes.

Avril Doyle (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, ūdens ir galvenais jautājums sadarbībai Vidusjūras reģionā. Es ceru, ka tikpat svarīgs ir jautājums par Eiropas supertīklu jeb HVDC starpsavienojumu, ietverot savienotājlīniju starp Spāniju un Āfrikas ziemeļrietumu krastu.

Ir ārkārtīgi svarīgi ieviest vispārējā aprītē atjaunojamās enerģijas veidus, tostarp vēju, hidroenerģiju, dažādas saules tehnoloģijas un citus enerģijas veidus. Spēja uz tiem paļauties vislielākā pieprasījuma brīžos ir pilnībā atkarīga no ievades jaudas mūsu tīklos no pēc iespējas vairākiem avotiem, lai izejošā jauda vienmēr varētu apmierināt pieprasījumu. Ja vējš nepūš Īrijas ziemeļrietumu piekrastē — un attiecībā uz vēja enerģiju Īrija ir aprakstīta kā Eiropas Saūda Arābija — tas pūtīs Āfrikas ziemeļrietumu piekrastē, vai arī saules siltumenerģijas ražošana Vidusjūras reģionā, īpaši Spānijā, uzturēs tīkla darbību, vai arī padevi visā reģionā nodrošinās fotoelementu iekārtas.

Šis scenārijs ir abpusēji izdevīgs Vidusjūras reģionam, lai garantētu energodrošību, enerģētikas politiku un jo īpaši — lai reģionā ievērojami samazinātu oglekļa dioksīda emisijas, ko rada mūsu pašreizējā atkarība no fosilajām degvielām rūpniecībai, transportam, apkurei un dzesēšanai.

Priekšsēdētājs. – Mums ir piebiedrojusies *I. Figueiredo* un saskaņā ar nepieteiktas uzstāšanās procedūru iepazīstinās ar Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumu.

Ilda Figueiredo, Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinuma sagatavotāja. – (PT) Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumā ir uzsvērts, ka visām dalībvalstīm lielāka uzmanība ir jāpievērš Konvencijas par jebkādas sieviešu diskriminācijas izskaušanu un visu pārējo Apvienoto Nāciju Organizācijas un Starptautiskās Darba organizācijas cilvēktiesību instrumentu ratificēšanai. Tajā arī ir pievērsta uzmanība sieviešu stāvoklim, paužot nožēlu, ka Komisijas paziņojumā šis jautājums nav atsevišķi apskatīts, jo īpaši „projektu” dimensijā, kurā būtu jāiekļauj ģeogrāfiskā, ekonomiskā un sociālā kohēzija un kurā vienmēr būtu jāņem vērā jautājums par sieviešu un vīriešu vienlīdzīgām iespējām un dzimumu perspektīvu.

Visbeidzot, es vienkārši vēlos uzsvērt bažas par nabadzību un sociālo atstumtību, kas nopietni ietekmē sievietes. Nobeigumā es gribētu norādīt uz Palestīnas un Rietumsahāras nopietnajiem gadījumiem, kur sievietes un bērni ir kara un ekspluatācijas galvenie upuri, īsi sakot, uz visu diskriminācijas procesu, kas ietekmē šos cilvēkus un kas nopietni ietekmē sievietes un bērnus.

Alexandr Vondra, Padomes priekšsēdētājs. – Priekšsēdētāja kungs, iesākumā liels paldies jums par šīm noderīgajām debatēm, kurās ir izvirzītas vairākas idejas. Jūs patiešām esat sagatavojis ļoti interesantu dokumentu.

Kur esam tagad? Mēs zinām, kāpēc mēs to darām — Vidusjūras reģions ir mūsu civilizācijas šūpulis, un tāpēc ir loģiski, ka mēs Eiropas Savienībā vēlamies tam pievērst īpašu uzmanību. Pagājušajā gadā bija Francijas iniciatīva, un mums ir jāturpina šī procesa virzība un jāizmanto tā pilnībā.

Tātad mēs zinām, kādēļ to darām un ko mēs vēlamie sasniegt. Daudzi no jums ir uzsvēruši, cik svarīgi ir tas, lai Vidusjūras reģions kļūtu par miera, stabilitātes un drošības telpu, kurā tiek aizstāvēti un pilnībā ievēroti demokrātijas principi, cilvēktiesības un pamatbrīvības, tostarp dzimumu līdztiesība un sieviešu loma sabiedrībā.

Mēs arī zinām, kādā veidā to gribam panākt, lai mums būtu Vidusjūras reģiona valstu savienība un plašs pasākumu spektrs. Jūs ļoti labi zināt, kādas ir svarīgākās jomas, uzsverot atjaunojamās enerģijas avotus, saules enerģijas programmu un ūdens pārvaldības programmu. Tikai pirms nedēļas es biju Portugālē, un šī valsts varētu būt par piemēru, kā attīstīt ilgtspējīgu, dinamisku programmu atjaunojamam enerģijas avotam, kas ir ļoti svarīgi Vidusjūras reģionam.

Mums tikai jāvirzās uz priekšu. Kad mēs pagājušajā gadā tikāmies gan Parīzē, gan Marseļā, mēs nevarējām paredzēt Gazā radušos situāciju, bet prezidentūra kopā ar Komisiju dara pietiekami daudz, lai varētu sākt īstenot visas vienošanās, kuras panācām pagājušajā gadā. Tāpēc es domāju, ka mēs varam saprātīgi cerēt, k, sākot ar aprīli, kā jau jūs informēju, mēs varēsim turpināt prezidentūras jaunāko pasākumu.

Mūsu pasākumu programmā 2009. gadam ir iepļānotas aptuveni deviņas nozaru ministru konferences. Ciktāl man zināms, ir pieejami resursi, kas pārsniedz 1 miljardu eiro. Tādēļ es domāju, ka esam gatavi. Saistībā ar stāvokli Gazā ir radušās noteiktas situācijas, kas radījušas dažus aizkavējumus, bet es uzskatu, ka mēs to spēsim pārvarēt.

Liels paldies par noderīgajām debatēm. Mēs noteikti esam gatavi turpmāk jums palīdzēt.

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, protams, daudz kas ir palicis nepateikts, bet iesākumā es uzdošu šādu jautājumu: kāda šajā visā ir Kopienas dimensija?

Pirmkārt, varu jums teikt, ka Kopienas dimensija šajā jautājumā ir svarīga tādēļ, ka Vidusjūras reģiona valstu savienības projekta pamatā ir Barselonas process, un tas ir arī mantojis Barselonas procesa *acquis*. Tātad tajā ir viss *acquis*. Mēs pie tā esam daudz strādājuši.

Otrkārt, Vidusjūras reģiona valstu savienība ir daļa no mūsu kaimiņattiecību politikas. Kaimiņattiecību politika ir divpusējas politikas un Barselonas procesa daļa, savukārt Vidusjūras reģiona valstu savienība veido daudzpusējo daļu. Protams, es varu arī jums teikt, ka Melnā jūra un Baltijas jūra ir daļa no tās pašas sistēmas, kaut arī tās atrodas ziemeļos. Tādā gadījumā neuztraucieties. Par laimi tur ir viss. Patiesībā, tieši to vēlējas Francijas prezidentūra, citiem vārdiem sakot, kā jau iepriekš teicu, — iesaistīt līdzprezidentūrā Vidusjūras reģiona valstis un strādāt kopā.

Tagad mēs, Komisija, arī pārvaldām visus turpmākos Kopienas projektus tāpēc, ka tas ir nepieciešams un tāpēc, ka mūs kontrolē arī Parlaments. Tikai tos projektus, kam var būt privāts finansējums, pārvalda citādi.

Sekretariāts, kas atradīsies Barselonā, veicinās šos projektus. Tāds ir mūsu priekšstats par veicināšanu, un pēc tam mēs izmēģināsim veicināšanu ar privāta finansējuma palīdzību, jo attiecībā uz pārējo tas paliks Komisijas kontrolē. Šo lēmumu iesākumā kā parasti pieņems 27 dalībvalstis, un pēc tam vēlreiz līdzprezidentūra varēs strādāt kopā ar 143 valstīm, dienvidiem un ziemeļiem.

Attiecībā uz Mauritāniju, M. A. Isler Béguin, tā piedalās tikai daudzpusējās attiecībās, proti, Vidusjūras reģiona valstu savienībā, bet nav iesaistīta kaimiņattiecību politikā. Tā ir vienīgā atšķirība.

Ņemot vērā iepriekš minēto, neskatoties uz šo pagaidu pārtraukumu, mēs Komisijā, protams, konstruktīvi strādājam, lai īstenot četrus no sešiem projektiem, kuri ir izvirzīti kā prioritātes. Tās ir civilā aizsardzība, Vidusjūras attīrīšana, jūras maģistrāles un arī saules enerģijas plāns, saskaņā ar kuru mēs daudz strādājam atjaunojamo enerģiju jomā, īpaši saistībā ar saules enerģiju, jo tā līdz ar vēja enerģiju un citiem enerģijas avotiem ir ļoti svarīga.

Kopumā Vidusjūras reģiona valstu savienība tagad var gūt labumu no 60 miljonus eiro vērtā finanšu atbalsta 2008.-2009. gada budžetā, īpaši, izmantojot reģionālās programmas. Turklāt jau ir piešķirti 50 miljoni eiro Kaimiņattiecību ieguldījumu fondam, lai atbalstītu ieguldījumu projektus šajā reģionā.

Mēs arī gribējam atbalstīt apmaiņu veicināšanu starp universitātēm un tieši tādēļ, piemēram, es nolēmu izvērst *Erasmus Mundus* programmu Vidusjūras reģiona dienvidu valstīs, lai piedāvātu tām papildu universitātes stipendijas.

Attiecībā uz sieviešu jautājumu, M. A. Isler Béguin, mēs, protams, arī esam iesaistīti, kā tas minēts Barselonas *acquis*. Es piedalījos pirmajā Vidusjūras reģiona sieviešu konferencē, kas notika 2007. gadā Stambulā. Mēs, protams, turpinām risināt šo jautājumu.

Tomēr, kā jūs zināt, no vienas puses ir divpusējais aspekts saistībā ar attiecībām ar katru valsti, un no otras puses ir daudzpusējais aspekts, kas pašlaik ir viens no Vidusjūras reģiona valstu savienības pamatvirzieniem.

Es tikai vēlētos pateikt dažus vārdus par sekretariātu — mēs esam paredzējuši izveidot likumdošanas komiteju, kurai drīz tiks piešķirts uzdevums jo īpaši sagatavot sekretariāta juridiskos statūtus. Komisija sagatavošanās darbos jau ir panākusi lielu progresu. Šie statūti sekretariātam piešķirs juridiskas personas statusu; pēc tam tie būs oficiāli jāapstiprina Vidusjūras reģiona valstu savienības augstākā līmeņa ierēdņiem.

Nobeigumā es vēlētos jums vēlreiz pateikt, ka Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu Parlamentārās asamblejas līdzdalība kā novērotājam visās Vidusjūras reģiona valstu savienības sanāksmēs ir ļoti svarīga, un mēs atbalstām šīs lomas nostiprināšanu Vidusjūras reģiona valstu savienībā. Turklāt, kad R. Kratsa-Tsagaropoulou devās uz Marseļu, mēs viņai sniedzām lielu atbalstu šajā jautājumā.

Es uzskatu, ka esmu apskatījusi galvenos jautājumus. Protams, par šo tematu vēl var runāt daudz.

Pasqualina Napoletano, referente. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, B. Ferrero-Waldner, A. Vondra, dāmas un kungi, es domāju, ka šīs debates ir bijušas ļoti noderīgas un ir precizējušas noteiktus aspektus mūsu samērā sarežģītajā instrumentu sistēmā divpusējās un daudzpusējās partnerībās ar dienvidu valstīm.

Es atbalstu B. Ferrero-Waldner sniegto skaidrojumu, norādot, ka tiek saglabāts Barselonas *acquis* un ka tieši šī iemesla dēļ mēs Parlamentā, iespējams, labāk būtu izvēlējušies pirmo definīciju, kas bija šāda: "Barselonas process — Vidusjūras reģiona valstu savienība". Varbūt tad būtu bijis skaidrāks, ka mēs nostiprinājam sistēmu, kurai jau bija izveidots pamats.

Tāpat es ceru, un es to saku diezgan atklāti, jo vairs nebūšu referente, bet es ceru, ka Eiropas iestāžu sistēma var attīstīties pati. Kāpēc? Tāpēc, ka, tiklīdz mums būs Eiropas ārlietu ministrs, kurš daļēji pārstāvēs Komisiju un Padomi, es ceru, ka šis ministrs nebūs 28. ministrs, ko pieskaitīt pārējiem, bet ka vismaz Eiropas pusē dalībvalstis jutīs, ka šis cilvēks tās pārstāv. Varbūt tad nebūs vajadzīgs savienībai pievienot vairāk valstu, bet, ja mums būs augstākā līmeņa pārstāvis ārlietu ministra amatā, mēs, iespējams, varēsim nostiprināt Eiropas Savienības nozīmi. Mēs visi esam strādājuši, lai to panāktu, un tādēļ mēs no visas sirds atbalstām ne vien to, ka jāturpina reģionālās programmas, bet, kā zina komisāre, to, ka Parlaments piešķir lielu nozīmi šīm programmām, kuras neapstrīdami ir radījušas labākus rezultātus.

Pateicos jums visiem par šīm debatēm.

Priekšsēdētājs. - Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks trešdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), rakstiski. – (PL) Eiropas Savienības un Vidusjūras baseina valstu ciešu partnerattiecību pamatā pirmkārt un galvenokārt ir jābūt cilvēktiesību un tiesiskuma ievērošanai. Priekšlikums ar nosaukumu "Barselonas process — Vidusjūras reģiona valstu savienība", ko pieņēma 2008. gada 13. jūlijā Parīzē, veicina mieru un labklājību, un tas var būt svarīgs solis ceļā uz ekonomisku un teritoriālu integrāciju, kā arī sadarbību ekoloģijas un klimata jomās.

Žēl, ka kopš Barselonas procesa uzsākšanas dažās dalībvalstīs nav panākts būtisks progress attiecībā uz dažu kopēju vērtību un principu ievērošanu, kas uzsvērti 1995. gada Barselonas deklarācijā, kuru tās parakstīja (sevišķi attiecībā uz demokrātiju, cilvēktiesībām un tiesiskumu).

Nabadzības un sociālās atstumtības, kas nopietni ietekmē sievietes un bērnus, izplatība Vidusjūras baseina valstīs ir satraucoša. Ir ļoti svarīgi, lai Barselonas procesā iesaistītās dalībvalstis un partneri uzsvērtu dzimumu perspektīvas iekļaušanu visās politikas jomās un konkrētos pasākumus, kas veicina sieviešu un vīriešu vienlīdzīgas iespējas. Visām valstīm, kuras piedalās Barselonas procesā — Vidusjūras reģiona valstu savienībā, pēc iespējas ātrāk ir jāratificē gan Konvencija par jebkādas sieviešu diskriminācijas izskaušanu (CEDAW), gan visi pārējie Apvienoto Nāciju Organizācijas un Starptautiskās Darba organizācijas cilvēktiesību instrumenti.

Tunne Kelam (PPE-DE), rakstiski. – Es atzinīgi vērtēju centienus turpināt ES attiecību attīstību *Euromed* reģionā, bet es arī vēlētos uzsvērt, ka ES nedrīkst atstāt novārtā tās divas pārējās jūras: Baltijas jūru un Melno jūru. Zviedrijas prezidentūras laikā viena no prioritātēm būs Baltijas jūras stratēģija. Stratēģiska nozīme ir arī Melnās jūras reģiona sinerģijai. ES ir jāmēģina atrast kopēja nostāja, lai līdzsvarotā veidā attīstītu visus šos reģionus. ES ir integrēta kopiena, un vienlīdz svarīga ir visu tās reģionu ilgtermiņa stratēģiska attīstība.

Ir skaidri vajadzīgas cieša partnerība ar Vidusjūras reģiona valstīm, kas nav ES dalībvalstis, pamatojoties uz cilvēktiesību un tiesiskuma ievērošanu. Diemžēl joprojām ir vairākas valstis, kurām šajā jomā ir nopietnas problēmas. Es mudinu ES dalībvalstis ar vislielāko nopietnību risināt šos jautājumus.

Arābu līgas iesaistīšana ir ievērojama iespēja apvienot visas valstis, lai kopīgi atrastu risinājumus konfliktiem šajā reģionā. Es aicinu ES dalībvalstis ieņemt līdzsvarotu nostāju un būt par starpnieku, nevis dažādās konfliktu situācijās pieslēgties vienai no pusēm. Tikai ar līdzsvarotu pieeju mēs varam veicināt ilglaicīgu mieru Tuvajos Austrumos.

21. Vienas minūtes runas par politiski svarīgiem jautājumiem

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir vienas minūtes runas par politiski svarīgiem jautājumiem.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Rumānijā *Székel* autonomā apgabala vēsture sniedzas vairāku gadsimtu senā pagātnē. Mūsdienā Rumānijas valsts dibināšanas dokumenti garantēja *Székel* apgabala reģionālo autonomiju, kas pastāvēja pat komunistiskā režīma laikā.

Ņemot vērā ES valstīs garantētos dažādos autonomijas veidus, 2009. gada 8. februārī *Sepsiszentgyörgy* (*Sfântu Gheorghe*) pilsētā vairākus tūkstošus liels cilvēku pūlis pieprasīja, lai prezidents atsauc savus apvainojošos paziņojumus par ungāriem Transilvānijā, garantē etniskajām kopienām proporcionālu pārstāvību valsts iestādēs, pārtrauc pārvietošanu šajā teritorijā, aptur *Székel* apgabala ekonomikas apzinātu kropļošanu, paātrina baznīcas un valsts īpašuma atdošanu, aptur militāro vienību izvietošanu, izveido valsts finansētas neatkarīgas ungāru universitātes, atzīst ungāru valodu par šī reģiona oficiālo valodu un atzīst *Székel* apgabala kolektīvās tiesības un reģionālo autonomiju.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Mums ir jāapsveic Čehijas Parlamenta apakšpalāta par Lisabonas līguma ratificēšanu. Tā ir vēl viena Eiropas idejas uzvara un vēl viens pierādījums, ka arvien vairāk cilvēku tic Eiropas vērtībām. Un šī iemesla dēļ es aicinu mūs norobežoties no tiem, kuri aizskar šīs vērtības un iznīcina mūsu ticību tām.

Kā mēs varam ar zelta burtiem hartā ierakstīt mūsu pamattiesības, vienlaikus paciešot, ka tās tiek vienlaikus nicinātas un peltas? Mēs runājam par reliģisko un etnisko toleranci, un gados vecu cilvēku tiesībām uz cienīgu un aktīvu dzīvi, kamēr vienlaikus Bulgārijas politiskās partijas vadītājs, Eiropas Tautas partijas pilntiesīgs biedrs, norobežo vairākas etniskās un vecuma grupas un uzspiež ideju par dažādām cilvēku šķirām. Kā mums jārikojas attiecībā uz šādiem vadītājiem? Mans jautājums ir adresēts šī parlamenta labējiem spēkiem, jo *EPP* priekšsēdētājs *M. Martens* ir ieteicis to pašu cilvēku manas valsts nākamā premjerministra amatam. Noraidīsim dubultstandartus un ievērosim mūsu pašu darbus un vārdus, un atcerēsimies, ka vairāk kā pirms 50 gadiem mūs šeit apvienoja tieši cilvēktiesības.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Tagad ir pieņemts Eiropas Ekonomikas atveseļošanas plāns. Krīze ir vispārēja problēma, bet pašlaik parādās protekcionisms un valsts nozaru un nodarbinātības veicināšana. Tiek pārbaudītas darba ņēmēju brīvas pārvietošanās un brīvas tirdzniecības pamatbrīvības. Dažādās valstīs krīzes gaita ir dažāda. Eiropas Savienībā nesen attīstījušās „tīgerekonomikas” valstīs, tostarp Bulgārijā, banku sistēma ir relatīvi stabila, bezdarba līmenis nav liels, ir augsti kvalificēts darbaspēks un stabilas valūtas. Ņemot vērā krīzes dinamiku, es aicinu precizēt atveseļošanas plānu, lai tas labāk atbilstu reālajai ekonomikai. Krīzes laikā kapitāls meklē zema riska zonas, un pastāv iespēja ieguldīt jaunās neapgūtās tehnoloģijas, nevis neizdevīgās nozarēs. Vismazāk attīstīto ekonomiku recesijas potenciāls ir jāizmanto, lai tās vispirms atveseļotu un ar šī finansējumu un zinātības palīdzību tās varētu kļūt par stabilitātes centriem, ap kuriem var ātrāk atveseļoties Eiropas Savienības ekonomikas un finanšu sistēma.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, laikā, kad krīze arvien izplatās, es vēlētos apsvēkt Eiropas Komisiju ar Polijas kuģu būvētavu iznīcināšanu. Eiropas elites egoistiskā pieeja, viņu prieks par to, ka vairāk kā 100 000 cilvēku ir zaudējuši darbavietas kuģu būvētavās un to partneruzņēmumos, noteikti tuvākajā laikā liks lielai daļai šo darba ņēmēju nonākt Austrumeiropas darba tirgū. Šis lēmums ir tikai padziļinājis Eiropas krīzi.

Es labprāt uzzināt, kāda būs Eiropas elites rīcība; vai tie izrādīs solidaritāti ar dalībvalstīm, kurās krīze ir sasniegusi milzīgus apmērus, vai arī tie ievēros tikai savas intereses? Tieši krīzes laikā Eiropas sabiedrība redzēs, vai Eiropas Savienības pamatā esošās deklarācijas un principi ir patiesi, vai arī tā ir tikai dažu valstu spēle pret citiem iestādē, kura tika dibināta, pamatojoties uz cēliem principiem. Šajā saistībā es esmu pārsteigts, ka Komisija nav reaģējusi uz pasākumiem, ko pašlaik veic daudzas ES dalībvalstis un kas pārkāpj pastāvošos principus, kamēr Polija vienmēr ir tikusi sodīta par līdzīgiem pasākumiem.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – Priekšsēdētāja kungs, pagājušajā nedēļā es saņēmu dažas dīvainas ziņas no Ziemeļīrijas. Tās bija saistītas ar to, ka reģionālās valdības vides ministrs *Sammy Wilson* aizliedza Apvienotās Karalistes valdības organizētu informācijas kampaņu par energoefektivitāti. Es nevaru noticēt, ka dalībvalsts reģionālā valdība nepieņem mūsu kopējo klimata un enerģētikas mērķu — par 20 % mazāk CO₂, 20 % atjaunojamie energoresursi un par 20 % lielāka energoefektivitāte — labos nolūkus.

Tādēļ es aicinu Komisiju noskaidrot, kādi ir šī dīvainā un diezgan nesaprotamā aizlieguma iemesli Ziemeļīrijā. Es uzskatu, ka pat tādām skeptiķim attiecībā uz klimatu kā *S. Wilson* būtu jā rūpējas par iedzīvotājiem un jāatbalsta energoefektivitāte un centieni samazināt rēķinu par enerģijas patēriņu.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Šodien es vēlētos apskatīt skandalozu situāciju Portugālē saistībā ar uzņēmumu *Corticeira Amorim*. Šī uzņēmuma peļņa pēdējos divos gados kopā pārsniedza 30 miljonus eiro,

un vairāk kā 6 miljoni eiro tika reģistrēti 2008. gadā. Tomēr šomēnes *Corticeira Amorim* ir paziņojis, ka tiks atlaisti vairāk kā 200 darbinieki. Uzņēmums ir vainojis krīzes sekas. Tomēr uzņēmums aizmirst, ka tieši šie darbinieki palīdzēja izveidot vairākus miljonus vērtu uzņēmuma grupu, kas ir saņēmusi valsts atbalstu, tostarp Kopienas finansējumu, lai gūtu miljonus mērāmo peļņu, ko tā joprojām gūst. Tādēļ es vēlos protestēt šajā Parlamentā un paust sašutumu par šo paziņojumu; tas ir skandāls, un es ceru, ka visi apvienosies lai nosodītu uzņēmumus, kas izmanto šo krīzi, lai atlaistu darbiniekus, pat ja tie joprojām gūst lielu peļņu.

SĒDI VADA: E. McMILLAN-SCOTT

Priekšsēdētāja vietnieks

Priekšsēdētājs. – Pirms es aicinu uzstāties nākamo runātāju, tikai ļaujiet man ar prieku paziņot, ka šodien ir atbrīvots Ēģiptes parlamenta deputāts *Ayman Nour*, kurš tika ieslodzīts pirms vairākiem gadiem par iemesliem, kuri pēc ES Padomes teiktā nebija nopietni. Eiropas Parlamentā viņam ir veltītas vairākas rezolūcijas, tāpēc man ir ļoti liels prieks paziņot, ka viņš tagad ir atbrīvots.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Polijai ir deputāti Eiropas Parlamentā, bet to spēja rīkoties pašiem savā valstī ir ierobežota. Polijas tiesību akti neparedz Eiropas Parlamenta deputātiem nekādus juridiskus instrumentus, kas nodrošinātu to pilnvaru efektīvu īstenošanu. Tas attiecas uz tādiem svarīgiem jautājumiem kā efektīvu ietekmi uz centrālās valdības un pašvaldību administratīvajām iestādēm.

Senatoriem un valsts parlamenta deputātiem ir virkne tiesību: tiesības saņemt informāciju no valsts iestādēm, tiesības pieprasīt informāciju no centrālās valdības un pašvaldību administratīvām iestādēm, kā arī likumā noteikts 40 dienu periods, kurā ir jāsniedz atbilde. Polijā gandrīz neviens augstu nevērtē Eiropas Parlamenta deputātus, izņemot plašsaziņas līdzekļus, kad tie meklē lētu sensāciju. Mūsu tīmekļa vietnē esmu informējis vēlētājus par to, ka Eiropas Parlamenta deputātiem trūkst likumā noteiktu rīcības veidu. Šajā saistībā ir labi zināma vairāku secīgu likumdevēju grupu lēnā likumu pieņemšana. Es uzskatu, ka Eiropas Parlamentam ir jāpieprasa lielākas iespējas tā pārstāvjiem rīkoties pašiem savā valstī.

Jim Allister (NI). – Priekšsēdētāja kungs, ir nepareizi sadalīt ES fondus saskaņā ar lotērijas principu “kas pirmais brauc, tas pirmais maļ”. Tomēr tieši to mēs pieredzējam šonedēļ Ziemeļīrijā. Tāda ministre, kura saskaņā ar šādu principu ir pieņēmusi lēmumu patvaļīgi sadalīt lauku attīstības fondus, radot pazemojošu un dīvainu izrādi ar lauksaimniekiem, kuriem divas dienas jāgaida rindā, lai atgūtu daļu no pašu modulētās naudas, nav piemērota ministra amatam. Tas tāpēc, ka viņa vienlaikus pazemoja smagi strādājošos lauksaimniekus un parādīja pilnīgu nezināšanu par ES līdzekļu sadales pamatprasībām.

Šīs apkaunojošās situācijas iemesls ir ministres nepamatotais atteikums piešķirt pietiekamus līdzekļus lauku attīstībai. Niecīgie 50 miljoni GBP, kurus viņa piešķīra 1. ass pasākumiem — un tikai 15 miljoni GBP no tā modernizācijas fondam — ir tas, kas otrdien radīja šo izrādi.

Runājot par citu tematu, Ziemeļīrijas vides ministra *S. Wilson* aizstāvībai ļaujiet pateikt, ka man ir prieks, ka viņš neatbilst tam stereotipam, ko šajā Parlamentā sagaida nedomājoši klimata pārmaiņu histēriķi.

Colm Burke (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, nesena aptauja pirmdienas laikrakstā *Irish Times* parādīja, ka Īrijā palielinās atbalsts Lisabonas līgumam, un tagad 51 % balsotāju norāda, ka viņi balsotu “par”, īpaši šajā Īrijas ekonomiskā trausluma brīdī. Kopš pēdējās aptaujas, ko *Irish Times* veica pagājušā gada novembrī, atbalstītāju skaits ir palielinājies par 8 procentiem. „Nē” balsojuma attiecība arī ir samazinājusies par sešiem procentiem līdz 33 %.

Saistībā ar pašreizējām saspīlētajām attiecībām ar Eiropas Savienību, kad pašreizējā valdībā trūkst vadības spēju, attiecībā uz ES ir jācenšas risināt Īrijas vēlētāju periodiskās vilšanās pamatiemesli. Īrijas iedzīvotāji ir jēgpilnā veidā jāiesaista, lai no jauna veidotu izpratni par Eiropas procesu un tā atbalstu. Šo saziņas trūkumu var novērst, brīvi piedāvājot vairāk pozitīvas informācijas par ES dalības priekšrocībām.

Es uzskatu, ka ir svarīgi, lai Eiropas pozitīvo nozīmi uzsver mūsu izglītības sistēmās. Tam nav jāattiecas tikai uz Īriju, bet arī visām dalībvalstīm. Es vēlētos mudināt pēc iespējas ātrāk risināt šo nepietiekamo saziņu.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Es vēlētos pievērst jūsu uzmanību šķelšanās problēmai, kas no jauna radusies Bulgārijas pareizticīgajā baznīcā. Šī šķelšanās radās laikā, kad valsts bija ļoti politizēta, laikā, kad Bulgārijas pareizticīgajai baznīcai tāpat kā daudzām citām struktūrām bija jānotur savas pozīcijas Bulgārijas demokrātiskajā veidolā. Diemžēl, neskatoties uz Bulgārijas likumu par reliģiskajām konfesijām, Bulgārijas pareizticīgajā baznīcā tas radīja tā saucamo „otro sinodi”. Šis likums ir ļoti liberāls, un tas ļauj

Bulgārijā reģistrēt jebkādu reliģiju, ja vien tai nav antihumāni mērķi. Tomēr tā saucamā "otrā sinode" vēlas reģistrēties kā "Bulgārijas pareizticīgās baznīcas Svētā sinode". Likumā ir noteikts, ka Bulgārijas pareizticīgo baznīca ir tradicionāla Bulgārijā un tā nav jāreģistrē. Likumdošana neattiecas uz svētās sinodes patriarha un locekļu ievēlēšanu. Es aicinu visus tos, kuri augstu vērtē brīvību pielūgt saskaņā ar personiskajām garīgajām vajadzībām, nepakļauties tā dēvētās „Otrās sinodes” manipulatīvajām definīcijām. Šo sinodi nevar reģistrēt un tai nav juridiska pamata.

Toomas Savi (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, pagājušās nedēļas vēlēšanas Izraēlā parādīja, ka iedzīvotāju lielākā daļa atbalsta tās partijas, kas uzskata karaspēka pastiprināšanu par valsts aizsardzības labāko veidu. Kaut arī centristu partija *Kadima* saņēma vislielāko balsu skaitu, tas, ka labējām partijām Knesetā tagad ir 65 vietas, salīdzinot ar 50 vietām iepriekšējās vēlēšanās, atspoguļo Izraēlas iedzīvotāju viedokļa maiņu par Izraēlas un Palestīnas konfliktu. Šīs partijas labāk ieņem stingru nostāju, nevis paļaujas uz šķietami nebeidzamām un neefektīvām miera sarunām.

Tuvajiem Austrumiem ir jābūt vienai no galvenajām Eiropas Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas prioritātēm, un visa reģiona stabilitāte lielā mērā ir atkarīga no Izraēlas un Palestīnas attiecībām. Tādēļ ir ārkārtīgi būtiski, lai Eiropas Savienība turpinātu miera sarunas un atjaunotu Izraēlas un Palestīnas iedzīvotāju cerības, ka ir iespējama mierīga līdzāspastāvēšana.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, rīt Čehijas prezidents *Vaclav Klaus* apmeklēs Eiropas Parlamentu. Ņemot vērā skandālu Prāgā, mēs, ceram, ka Eiropas Savienības prezidējošais valsts prezidents tiks atbilstīgi uzņemts un viņam tiks izrādīta pienācīga cieņa. Attiecībā uz prezidenta *Vaclav Klaus* paustajiem pamatotajiem viedokļiem par Lisabonas līgumu ir bijuši mēģinājumi radīt no tiem sensāciju, lai noslēptu to, ka galvenais pretestības avots līguma ieviešanai varētu izrādīties Vācija. Galvenais būs Karlsrūes Konstitucionālās tiesas lēmums. Saskaņā ar ziņām plašsaziņas līdzekļos, daļai tiesnešu ir nopietnas šaubas, un tie uzskata, ka līgums varētu pārkāpt valsts konstitūciju. Tas parāda, ka neviens nedrīkst steigties, kad runa ir par tik svarīgu lēmumu, un to saprot ne tikai Čehijas prezidents, kurš apmeklēs šo Parlamentu.

László Tókécs (Verts/ALE). – (RO) Pēc rudens vēlēšanām Rumānijā un jaunās valdības izveides gluži kā Slovākijā mēs esam pieredzējuši pret ungāriem vērstas atbēgšanas kūdīšanas atgriešanos politiskajā dzīvē Rumānijā.

Ungāru baznīcu organizētā demonstrācija 9. februārī *Sfântu Gheorghe* pilsētā bija tieši kā protests pret šo kūdīšanu. Demonstrācijas laikā sagatavotajā petīcijā tūkstošiem *Szekély* apgabala vietējo iedzīvotāju protestēja pret etniskās attiecības izmaiņām šajā reģionā, panākot, ka tajā tiešā veidā iebrauc rumāņu grupas no citām teritorijām.

Prezidents *Traian Băsescu* ir absurdā veidā apsūdzējis šī reģiona ungārus par etnisko tīrīšanu. Vienlaicīgi šiem notikumiem pašvaldību vēlēšanās Klužā demokrātu skrejlapās tika kūdīts uz naidu pret ungāru kandidātiem, ceļot tādu pašu neslavu. Pēc gadu desmitiem ilgas diskriminācijas un tiesību noliegšanas kurš kuru apsūdz?

Es vēlētos pievērst Parlamenta uzmanību tam, ka Rumānijā pat pašlaik, izmantojot slēptas metodes, notiek homogenizācijas process un Transilvānija tiek padarīta par rumāņu reģionu, mākslīgi mainot etniskās proporcijas.

Gerard Batten (IND/DEM). – Priekšsēdētāja kungs, 2009. gada 12. februārī dāņu Parlamenta deputātam *Geert Wilders* ar iekšlietu ministra rīkojumu tika liegts iebraukt Apvienotajā Karalistē. Nekad iepriekš nav liegts iebraukt demokrātiski ievēlētām politiķim, kurš pārstāv demokrātiskas Eiropas valsts demokrātisku partiju.

Šķiet dīvaini, ka Apvienotās Karalistes valdība var atrast juridiskus līdzekļus, lai aizliegtu valstī iebraukt *G. Wilders*, bet nespēj nepieļaut dažādu teroristu, politisko un reliģiozo ekstrēmistu, gangsteru, noziedznieku, izvarotāju un pedofilu iebraukšanu no Eiropas Savienības un, patiesi, no visas pasaules.

Varbūt *G. Wilders* aizliegums ir kaut kādā veidā saistīts ar Apvienotās Karalistes kolēģa lorda *N. Ahmed* draudiem, ka gadījumā, ja *G. Wilders* ieradīsies Lordu palātā, ārpusē gaidīs 10 000 islāmistu demonstrantu. Tas bija kā viduslaiku ideoloģijas samierināšanas akts, un šķiet, ka mums nav gluži brīva ideju pārvietošanās pāri Eiropas Savienības robežām.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, par Lisabonas līguma tematu — mans kolēģis runāja par lielāku Īrijas vēlēšanu atbalstu līgumam, bet es vēlētos brīdināt, ka viena bezdelīga pavasari nenes. Es domāju, ka tas ir jāskata nesenais Eiropas aptaujas kontekstā, kurā parādīts, ka atbalsts Īrijas dalībai

Eiropas Savienībā ir samazinājies par desmit procentiem no 77 % 2006. gada pavasarī līdz 67 % 2008. gada rudenī. Jā, ir jāstrādā, lai pārliecinātu Īrijas vēlētājus par Eiropas Savienības priekšrocībām.

Tādēļ es uztraucos par tiem, kuri vēlas, lai otrais referendums Īrijā notiek ātrāk. Es uzskatu, ka mums ir jābūt piesardzīgiem, mums ir jādod laiks ja jautājumu skaidrojumiem, kas uztrauc Īrijas balsotājus, un mums ir vajadzīgs laiks, lai pilnīgi un publiski debatētu par šiem jautājumiem un savlaicīgi ļautu vēlētājiem paust savu viedokli.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE). – (RO) Pašreizējā ekonomiskā un finanšu krīze ir nopietna pārbaude Eiropai, kurai tagad vairāk kā jebkad ir jāparāda vienotība, pieņemot pasākumus, kas veicinās ekonomikas atveseļošanas īsākajā iespējamajā laika posmā.

Dalībvalstu budžeti ir pakļauti liela spiedienam, lai risinātu šīs problēmas, un tādēļ ir jāatrod labāki instrumenti un pasākumi, lai novērstu, ka tie ievērojami pārsniedz Komisijas paredzētās budžeta deficīta robežas, un nepieļautu, ka dažas dalībvalstis pieņem protekcionistiskus pasākumus vai tādus pasākumus, kas ir par labu privātiem ražotājiem.

Šādi lēmumi ir jāpieņem ļoti ātri, lai novērstu krīzes paildzināšanu un jo īpaši lai varētu atjaunot uzticību finanšu tirgiem un novērstu krīzes paildzināšanu arī no politiskā viedokļa, paturot prātā arī gaidāmās Eiropas Parlamenta vēlēšanas.

Viens iespējams valsts izdevumu finansēšanas risinājums varētu būt eiro parādzīmju izdošana. Tomēr mums ir jāņem vērā risks, ka ar veiktajiem pasākumiem mēs paši pilnībā ieslīgstam parādos, un mums ir grūti izvairīties no tādas situācijas, kurā mēs uz turpmāko paaudžu pleciem atstājam šo parādu atmaksu.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, pirms pusotra gada mēs pieņemām direktīvu par audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumiem. Šī dokumenta pamatā bija izcelsmes valsts principa ievērošana, kuru mēs noteicām par galveno, lai nodrošinātu audiovizuālās informācijas brīvu apriti Eiropas Savienībā.

Tomēr šo direktīvu nevar piemērot manā valstī Spānijā, jo aprīte notiek dalībvalsts iekšienē. Valensijas kopienā piemēro tieši pretēju principu un politisku iemeslu dēļ tajā piespiež slēgt retranslācijas, kas līdz šim ļāva tās iedzīvotājiem uztvert valsts televīzijas signālus no Katalonijas.

Citiem vārdiem sakot, starp Eiropas Savienības dalībvalstīm ir pilnīgi audiovizuālās informācijas aprites brīvība, bet vienlaikus ir jāziņo, ka Spānijā ir iestādes, kuras biedē šī pati kultūras brīvība, kas ir tik svarīga. Ir arī būtiski, ka tā ir ieviesta visā Eiropā, un tomēr Spānijas iekšienē dažiem neļauj uztvert citu raidītās televīzijas programmas. Tas ir paradokss, par kuru vēlējos jums pastāstīt.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) *(iesākumā bija izslēgts mikrofons)* traģiski periodi cilvēces vēsturē. Tā laikā desmit miljoni cilvēku zaudēja dzīvību. Daudzu šo upuru dzīvības tika atņemts kādā no vairāk kā divpadsmit tūkstošiem Vācijas nāves nometņu un koncentrācijas nometņu, kas darbojās Trešā Reiha teritorijā un okupētajās teritorijās. Mūsdienās tiek mēģināts grozīt patiesību par šiem traģiskajiem gadiem un tiek izplatīta informācija, ka šīs nometnes bija Polijas vai Latvijas, nevis Vācijas nometnes. Šis rīcības vadošais spēks ir Vācijas prese. Nesen laikrakstā *Die Welt* bija rakstīts, ka Majdaneka bija Polijas koncentrācijas nometne.

Šajā saistībā es esmu sagatavojis rezolūcijas projektu, kura mērķis ir standartizēt koncentrācijas nometņu nomenklatūru, to nosaukumus papildinot ar vārdiem "Vācijas" vai „nacistu” koncentrācijas nometne. Manu iniciatīvu ir pārņēmusi Nāciju Eiropas grupa, bet diemžēl esmu saņēmis informāciju, ka to ir apturējusi priekšsēdētāju konference.

Dāmas un kungi, Eiropas Savienība var turpināt pastāvēt un attīstīties tikai tad, ja to vada vēsturiska patiesība un cilvēktiesību ievērošana. Tādēļ es pie saviem kolēģiem deputātiem vēršos ar lūgumu atbalstīt UEN iniciatīvu, lai neviens vairs nekad nekropļo vēsturi un nepadara bēdas par upuriem un upurus par bēdēm.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Tā kā daži mani ungāru kolēģi nesēn ir sūdzējušies, ka Rumānijā neievēro viņu tiesības, es vēlētos izklāstīt dažus faktus.

Gaidāmajai vēlēšanu kampaņai nevajadzētu izraisīt uzbrukumus un apvainojumus, kas vērsti pret likumīgu valsti, kura savos tiesību aktos ir piedāvājusi etnisko kopienu attiecību modeli. Minoritāšu tiesību ievērošana ir garantēta Rumānijas konstitūcijā.

Ungāru izcelsmes pilsoņi ir proporcionāli pārstāvēti vietējās administratīvajās struktūrās. Piemēram, ungāru minoritātes partijām ir 195 mēri un četri apgabalu padomju priekšsēdētāji, 2 684 pašvaldību padomju locekļi un 108 apgabalu padomju locekļi. Tā kā viņi iepriekš minētajās pašvaldību un apgabalu padomēs ir vairākumā, viņi pārvalda vietējos budžetus pēc saviem ieskatiem. To arī nozīmē vietēja autonomija.

Parlamenta līmenī ungāru minoritātei ir trīs Eiropas Parlamenta deputātu vietas, 22 parlamenta deputāti un deviņi senatori valsts parlamentā, un viņi ir piedalījušies Rumānijas pārvaldē pēdējos 12 gadus. Dzirdētās sūdzības ir atklāta politiska vēlēšanu kampaņa.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, referendums Venecuēlā ir beidzies ar “jā” kampaņas uzvaru, ko laipni ir atzinusi demokrātiskā opozīcija.

Ir arī tiesa, ka šīs kampaņas laikā nav bijušas vienādas iespējas un ka valdošajā partijā ir saņēmusi milzīgu atbalstu no visas valsts aparāta, kamēr opozīcija ir cietusi no pastāvīgas nomelnošanas un apspiešanas.

Pat šādos apstākļos valsts bija praktiski sadalīta divās vienādās daļās, un būs ļoti grūti veidot nākotni tikai ar vienu no šīm grupām. Eiropas Savienībai ir jāveicina dialogs, iekļaušana un saskaņa starp Venecuēlas politiskajiem un sociālajiem vadītājiem valsts labad.

Rupja attieksme, nosodījums un apvainojumi nebūs veids, kā palīdzēt Venecuēlai atrast ceļu uz demokrātisku, plurālistisku un brīvu attīstību.

Tāpēc mēs kritizējam Venecuēlas valdības lēmumu izraidīt Spāniju pārstāvošu deputātu un sevišķi veidu, kādā tas izdarīts. Tomēr mēs mudinām šo Parlamentu nepieļaut, ka mūsu pārstāvji, apmeklējot trešās valstis, izsaka paziņojums, kas pārkāpj pašreizējos vietējos tiesību aktus un jo īpaši kas apvaino valsts vadītāju, lai cik kritizējams viņš būtu. Šāda attieksme kompromitē turpmākās Eiropas Parlamenta misijas citās valstīs.

Marian Harkin (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pievērsties jautājumam par pārredzamu un precīzu pārtikas marķēšanu un jo sevišķi es runāju par mājputnu gaļu un cūkgaļu.

Tieši šobrīd Eiropas Savienībā var ievest gaļu no valstīm, kas ir ārpus ES, būtiski pārstrādāt — ar to es domāju iestrādāt maizē vai mīklā — un pēc tam marķēt un pārdot kā ES produkciju. Tās ir pilnīgi absurdi, un marķēšana ir paredzēta patērētāju krāpšanai. Mums ir vajadzīgs izcelsmes valsts marķējums, lai patērētāji izvēloties būtu informēti.

Mums ir arī situācija, kad cūkgaļa un mājputnu gaļa, kas bijusi sasaldēta, pēc tam tiek atkausēta, marķēta un pārdota kā svaiga. Tas ir ne vien nepareizas marķēšanas piemērs, bet arī iespējami bīstami cilvēka veselībai.

Jāatzīmē, ka Apvienotās Karalistes vides sekretārs *Hilary Benn* un ēnu sekretārs ir aicinājuši nodrošināt saprotamāku marķēšanu. Esmu pārliecināts, ka to atbalstītu daudzi visā Eiropas Savienībā, jo neviens nevēlētos krāpt patērētājus. Es gribētu lūgt Komisijai steidzami risināt šo jautājumu.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, šodienas sanāksmē Nāciju Eiropas grupa vienprātīgi pieņēma rezolūcijas projektu, kurā aicināts noteikt 25. maiju par cīņas pret totalitārismu varoņu piemiņas dienu. Projekta teksts drīz tiks nosūtīts ES augstāko iestāžu pārstāvjiem, arī *H.-G. Pöttering*. 25. maija izvēle nav nejauša — tieši šajā datumā 1948. gadā Padomju iestādes nogalināja kavalērijas kapteini *Witold Pilecki*, poļu karavīru, kurš brīvprātīgi kļuva par Aušvices nāves nometnes ieslodzīto, lai tajā veidotu pretestības kustību. Vēlāk viņš izbēga un līdz kara beigām cīnījās pret nacistiem, un pēc tam, kad Padomju armija ienāca Polijā, viņš uzsāka pagrīdes cīņu pret nākamajiem okupantiem. *W. Pilecki* bija viens no daudzajiem eiropiešiem, kurš zaudēja dzīvību cīņā pret brutālām totalitārām sistēmām. Daudzi palikuši nezināmi, bet viņu visu drosme un ziedošanās ir pelnījušas atceri. Tādēļ es aicinu jūs, priekšsēdētāja kungs, atbalstīt mūsu grupas iniciatīvu.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Eiropas Savienības nesenā vēsture ir kā liecība par veiksmes stāstiem attiecībā uz minoritāšu tiesību aizsardzību. Tas arī attiecas uz ungāru minoritāti Rumānijā. Šai minoritātei ir daudz tiesību, tostarp administratīvi amati, un šīs tiesības vienmēr ir atbalstījis Rumānijas prezidents *Traian Băsescu*.

Tomēr citās jomās mums joprojām ir daudz darāmā, un es vēlētos tagad parunāt par romu kopienas problēmu. Tā ir pārbaude Eiropas Savienības spējai integrēt grupas, kuras pakļautas lielam atstumtības riskam.

Gadījums ar rumāņu rokasbumbas spēlētāju *Marian Cozma*, ko brutāli noslepkavoja divi Ungārijas romu kopienas pārstāvji, vēlreiz parāda, ka noziedzība nepazīst robežu un ka šīs kopienas problēmu ignorēšana ir neproduktīva.

Šīs pēc būtības starptautiskās minoritātes, kura ir pakļauta liela atstumtības riskam, stāvokli var uzlabot, tikai pieņemot saskaņotu politiku Eiropas līmenī. Paturot to prātā, kopā ar savu kolēģi *Rareș Niculescu* esmu iesniedzis rezolūciju par Eiropas romu aģentūras izveidi. Eiropas Savienībai ir stratēģija romu minoritātei, bet tai nav aģentūras, kas to saskaņoti un efektīvi īstenotu.

Lai Eiropas Savienība paliktu svarīgs spēks starptautiskajā līmenī, vienlaikus saglabājot iekšēju kohēziju, tai ir jāspēj izveidot visas Eiropas tolerances vide.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es tikko esmu atgriezies no Venecuēlas, kur mani kā starptautiskās vēlēšanu atbalsta grupas locekli uz 15. februāra referendumu bija ielūgusi tās vēlēšanu iestāde.

Grupas Eiropas locekļi ir iesnieguši ziņojumu Valsts vēlēšanu padomei, kurā šis process kopumā novērtēts pozitīvi attiecībā uz tā organizāciju, pārredzamību, līdzdalību, balsošanas brīvību un slepenību un drošību visos tā posmos.

Saistībā ar *L. Herrero* paziņojumiem Venecuēlas televīzijā varu teikt, ka tie veicināja vēlēšanu procesa deleģitimizāciju, izvirzīja nopietnas apsūdzības demokrātiskām iestādēm šajā valstī un robežojās ar iejaukšanos suverēnas valsts iekšpolitikā.

Parlaments nedrīkst veicināt nekāda veida konfrontāciju ar demokrātiskām iestādēm Venecuēlā. Tomēr pašam *L. Herrero* ir jāsniedz paskaidrojumi Parlamentam par rīcību, kas ietekmē mūs visus.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Es noraidu manu kolēģu deputātu *Csaba Sógor* un *László Tóké*s izvirzītās apsūdzības pret Rumāniju.

Rumānija ir Eiropas Savienības, NATO, Eiropas Padomes, Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas dalībvalsts un saskaņā ar Eiropas standartiem ievēro cilvēktiesības un personu, kas pieder mazākumtautībām, tiesības. Rumānija šajā jomā pēc burta un gara ievēro visus attiecīgos starptautiskos līgumus.

Saskaņā ar likumu ungāru valodu administratīvos jautājumos lieto jebkurā vietā un apgabalā, kur ungāru minoritāte veido vairāk par 20 % iedzīvotāju. Tā ir *de facto* un *de jure* situācija. Rumānija ungāriem piedāvā plašas izglītības iespējas savā dzimtajā valodā bērnudārzos, pamatskolās, vidusskolās, arodskolās, universitāšu fakultātēs līdz pat maģistra un doktora līmenim. Teritorijās, kur etniskie ungāri dzīvo līdzās rumāņiem, tiek pienācīgi ievērots noteikums, ka skolās darbojas nodaļas, kurās mācības notiek ungāru valodā visiem ungāru izcelsmes bērniem. Tikai gadījumā, ja deputāti to ir kaut kā aizmirsuši, *Cluj-Napoca* pilsētas *Babeș-Bolyai* universitātē ir trīs nodaļas, kas piedāvā mācības attiecīgi rumāņu, ungāru un vācu valodās, kā arī plaukstošas ebreju valodas studijas, kā arī īpašas vietas romiem.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos apsveikt Eiropas Parlamenta oficiālās tīmekļa vietnes veidotājus, Eiropas Parlamenta preses dienestu, par daudzvalodības ievērošanu un par ģeogrāfisko vietu nosaukumu norādīšanu valsts valodā katrā tīmekļa lapā. Tas ļauj ES pilsoņiem savā dzimtajā valodā iegūt informāciju par pārējām 26 valstīm. Čehu valodas lapā par Vāciju Ķelne tiek parādīta kā *Kolín*, bet franču valodas lapā redzams *Cologne*. Slovāku valodas lapās par Ungāriju pilsētu nosaukumi ir norādīti Slovāku valodā, kā tam arī jābūt. Ungāriem, kuri dzīvo Slovākijā, būtu jāspēj tikpat dabiski norādīt uz savu dzimto ciematu vai pilsētu savā dzimtajā ungāru valodā.

Tāpēc es atzinīgi vērtēju to, ka Slovākijas parlaments ir pieņēmis likumu par valsts izglītību, paredzot, ka minoritāšu valodu mācību grāmatās ģeogrāfiskie nosaukumi ir jāattēlo minoritātes valodā. Tādējādi, ja likums tiks īstenots, varēs atjaunot iepriekšējo stāvokli, un ungāri atkal varēs izmantot ģeogrāfisko vietu nosaukumus ungāru valodā.

James Nicholson (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos pievērst jūsu uzmanību situācijai, kāda vakar radās manā vēlēšanu apgabalā, kad lauksaimnieki bija spiesti stāvēt rindā pie valdības biroju durvīm, dažos gadījumos pat divas diennaktis, lai pieteiktos Eiropas Savienības zemnieku saimniecību modernizācijas dotāciju shēmai.

Mūsu vietējā lauksaimniecības ministre bija nolēmusi piešķirt šīs dotācijas, pamatojoties uz principu "kas pirmais brauc, tas pirmais maļ". To var vienīgi dēvēt par neatbilstošu veidu, kā organizēt ES lauku attīstības naudas sadali. Tādēļ man ir prieks dzirdēt, ka vakar Komisijas ierēdnis apšaubīja šīs budžeta sadales procedūras pamatotību.

Mēs zinām, ka ne katrs lauksaimnieks var gūt labumu no šīs konkrētās finansējuma paketes. Tomēr es domāju, ka šī situācija skaidri parāda lauksaimniecības nozares milzu grūtības, īpaši manā reģionā, ja lauksaimniekiem dienām ilgi ziemas mēnešos laukā ir jāstāv rindā, cenšoties sev nodrošināt ES finansējuma pieticīgās summās.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Energētikas un klimata pārmaiņu paketes īstenošana paredz būtiskus ieguldījumus pasākumos, kuru mērķis ir samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas.

Ēkas veido 40 % primārās enerģijas patēriņa. Ēku energoefektivitātes palielināšana palīdz samazināt primārās enerģijas patēriņu un oglekļa dioksīda emisijas.

Nākamgad, 2007.—2013. gada perioda vidū, Komisija kopā ar dalībvalstīm izvērtēs darbības programmas un struktūrfondu līdzekļu apguves apjomu. Es aicinu dalībvalstis pārskatīt struktūrfondu izmantošanas metodes, periodā no 2010. līdz 2013. gadam piešķirot prioritāti ēku energoefektivitātei un pilsētu mobilitātei.

Es mudinu Eiropas Komisiju un dalībvalstis no 3 % līdz 15 % palielināt to summu, ko katrai dalībvalstij piešķir no ERAF par izmaksām, kas saistītas ar ēku energoefektivitātes palielināšanu un atjaunojamo enerģijas veidu izmantošanu. Šis palielinājums dalībvalstīm nodrošinās lielāku elastību, izmantojot struktūrfondus, un tādējādi paātrinās līdzekļu apguvi, īpaši pašreizējās ekonomiskās krīzes laikā.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es ar lielām skumjām un dusmām vēlos paziņot, ka nesen Pakistānā ir nomiris mans tautietis, poļu inženieris, bet viņš bija vēl viens ES valsts pilsonis, kuram bija jāiet bojā šajā reģionā. Tā ir vēl viena nāve, kura parāda, ka pastāv antivērtību pasaule, kurā cilvēki neatzīst kaut ko, kas citās civilizācijās tiek uzskatīts par svētumu — cilvēka dzīvību.

Es domāju, ka šim dramatiskajam notikumam un, patiesi, šim kārtējam notikumam mums ir jābūt par vēl vienu būtisku signālu un pamudinājumu apvienoties cīņā pret antivērtību pasauli, un arī apvienoties politiskajā cīņā un šajā saistībā — un tas ir jāsaka tieši — kopējā frontē pret terorismu. Es uzskatu, ka tie politiķi Eiropas Savienībā, kuri domā, ka pret teroru var cīnīties bez vardarbības, kļūdās.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Augošā ekonomiskā krīze ietekmē visas valstis Eiropas Savienībā. Tomēr arvien lielākais bezdarbs nav iemesls, lai mēs sāktu pārkāpt kopējā tirgus pamatprincipus. Es vēlētos šeit, šajā Parlamentā, paust protestu pret Francijas prezidenta *Nicolas Sarkozy* paziņojumiem, kuros viņš aicina Francijas uzņēmumu *Peugeot* pārcelt ražotni Čehijas pilsētā Kolinā atpakaļ uz Franciju. Šādi paziņojumi, ko paudis politiķis, kas krīzes laikā vēlas aizsargāt un ierobežot uzņēmumus, ir pilnīgi neattaisnoti. Protekcionisma centieni un valsts noslēgšanās ir nevēlami un apdraud Eiropas Savienības jēgu.

Federālo Rezervju Bankas Dalasas filiāles vadītājs *Richard Fisher* ir teicis:

“Protekcionisms ekonomikai ir kā kokaīna deva. Tas var uzmundrināt, bet rada atkarību un noved pie ekonomiskas nāves.” Paturēsim to prātā, pretosimies populistu spiedienam un nezaudēsim aukstasinību, saskaroties ar krīzi. Pievērsīsim uzmanību Čehijas prezidentūras prioritātēm un veicināsim ideju par atvērtu Eiropu bez šķēršļiem.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, pēc pagājušā gada novembra vēlēšanām Rumānijā tika izveidota lielas koalīcijas valdība, veidojot 73 % no vietu skaita abās Rumānijas parlamenta palātās.

Viens no šīs koalīcijas pirmajiem pasākumiem bija tādas sistēmas izstrāde, kas koalīcijas starpā sadala valsts kontrolētu iestāžu un Rumānijas valsts administrācijas vadošos amatus.

Tā ir nepieņemama situācija divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tā no jauna rada partijas lobēšanu valsts administrācijā, kas ir pretrunā likumam par valsts ierēdņa statusu. Otrkārt, reģionos, kur ungāru iedzīvotāji veido lielu vairākumu, šim pasākumam ir arī pret minoritāti vērstas aspekts — ierēdņus, kas ir etniskie ungāri, aizstāj etniskie rumāņi. 8. februārī *Sfântu Gheorghe/Sepsiszentgyörgy* pilsētā Rumānijā notika publiska sanāksme, kurā vairāk kā 3 000 cilvēku protestēja pret rumāņu partiju politiskajām spēlēm un pieprasīja ievērot ungāru kopienas tiesības.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, saistībā ar ziņojumu par pacientu tiesībām pārrobežu veselības aprūpē es vēlētos uzsvērt jautājumu par pacientu tiesībām saņemt informāciju par pieejamajiem medikamentiem un ārstēšanas iespējām. Eiropas pacientiem ir jāvar piekļūt kvalitatīvai veselības informācijai saistībā ar jaunākajiem pieejamajiem medikamentiem, ārstēšanas iespējām uz vietas un ārvalstīs, citā dalībvalstī veiktas ārstēšanas juridiskajām un finansiālajām sekām, ārstēšanas izdevumu atlīdzināšanu un daudzām citām jomām. Pašlaik mums nav šāda veida kvalitatīvas informācijas. Mums var būt dažas valsts iniciatīvas, bet nekas efektīvs Eiropas līmenī.

Problēmas, ar kurām saskaramies, ir Eiropas mēroga. Tāpēc es atbalstu ideju par Eiropas veselības izglītības tīkla izveidi. Šādu tīklu būtu jāveido pacientu organizācijām no visas Eiropas Savienības, un tām būtu cieši jāsadarbojas ar veselības nozari un politikas veidotājiem. Cerot, ka Komisija sapratīs, ka ir nepieciešams labāk informēt 150 miljonus Eiropas pacientu, es esmu ierosinājis rakstisku deklarāciju par veselības izglītību. Kādā brīdī mēs visi esam bijuši pacienti un nekad nezinām, kad tas vēlreiz atkārtosies.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Šodien un rīt mūsu ēkā jūs sastapsit dažus jaunus studentus no Moldovas. Viņi ir ieradušies Eiropas Parlamentā, jo savā valstī viņi nevar izteikties vai, ja to darītu, viņi var sagaidīt atriebību.

Visos Eiropas Komisijas ziņojumos, Cilvēktiesību komisijas uzklaušanās un Moldovas pilsoniskās sabiedrības ziņojumos ir norādīts, ka šajā valstī bieži tiek pārkāpta vārda brīvība un ka plašsaziņas līdzekļi nevar būt neatkarīgi. 2008. gadā desmitiem jauniešu, kuri izmantoja interneta forumus, lai paustu savus viedokļus, tika pakļauti izmeklēšanai un viņiem tika draudēts ar sodu.

Lūdzu, izrādiet par viņiem interesi, aiciniet viņus savos birojos, uzklausiet viņus un parakstiet rakstisko deklarāciju Nr. 13/2009, kura viņiem bija izveidota, lai šie jaunieši varētu brīvi paust savu viedokli, šī paaudze aiz mūsu apvienotās Eiropas austrumu robežas.

Avril Doyle (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, saskaņā ar Direktīvu 2000/84/EK vasaras laiks sākas marta pēdējā svētdienā un beidzas oktobra pēdējā svētdienā. Es vēlētos ierosināt paildzināt šo periodu, lai palielinātu daudzas ekonomiskas, drošības un vides priekšrocības, kas ir saistītas ar vasaras laika periodu.

2005. gadā ASV īstenoja programmu, saskaņā ar kuru vasaras laiks tika pagarināts par četrām nedēļām — papildu trīs nedēļas pavasarī un viena papildu nedēļa rudenī. Jau ir skaidri pierādījumi, ka tas ir palīdzējis samazināt gan enerģijas patēriņu, gan oglekļa dioksīda emisijas. Patiesībā ASV Enerģētikas departamenta ziņojumā ir atklāts, ka vasaras laika paildzināšana par četrām nedēļām ir ietaupījusi tik daudz elektrības, lai gadā nodrošinātu ar enerģiju aptuveni 100 000 māju. Tāpat nesenā Kembridžas Universitātes pētījumā ir arī norādīts, ka ilgāks vasaras laiks ļautu samazināt gan enerģijas patēriņu, gan oglekļa dioksīda emisijas, jo vislielākā pieprasījuma periodā katru dienu no 16.00 līdz 21.00 darbojas daudzas no dārgākajām elektroenerģijas ražošanas palīgstacijām, kuru darbība rada oglekļa emisiju.

Tāpat kā referente ES emisiju tirdzniecības sistēmas (ETS) pārskatam, kas bija pamats ES klimata un enerģētikas paketei, ko pagājušā gada decembrī pieņēma šis Parlaments, es mudinu jūs apsvērt šo priekšlikumu kā ieguldījumu 2 C mērķa sasniegšanai. Tātad es, lūdzu, vēlētos, lai tiek pārskatīta direktīva par noteikumiem attiecībā uz vasaras laiku.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos izvirzīt divus ierosinājumus. Šodien vairākkārt ir pieminēts Lisabonas līgums. Mums vajadzētu sagaidīt, ka šis Parlaments, mazākais, ir spējīgs atšķirt Lisabonas līguma pretinieku no Eiropas Savienības pretinieka. Turklāt, ja īriem būtu jābalso vēlreiz, ir vēlams, lai viņiem tiktu dota godīga iespēja, nevis notiktu manevrēšana, lai apdraudētu līdz šim piemērotos noteikumus, saskaņā ar kuriem ir vienādas iespējas publiski paust gan „jā”, gan „nē”, un tas tad tiek dēvēts par demokrātijas triumfu — vai arī par kā cita triumfu?

Otra lieta ir tas, ka, protams, saistībā ar gaidāmajām vēlēšanām šis Parlaments ir manāmi plātīgs. Es ierosinātu veikt izpēti par šī Parlamenta konkrēto pieeju gadu gaitā saistībā ar globālās finanšu krīzes problēmām un par deputātu balsojumiem, jo tad mēs atklātu, ka lielākā daļa to, kuri tagad rīkojas kā ugunsdzēsēji, patiesībā palīdzēja sākties ugunsgrēkam.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Šī gada janvārī Eiropas Komisija sagatavoja paketi ar papildu priekšlikumiem par enerģētikas un platjoslas tīklu projektiem, kas noteikti Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānā. Šiem projektiem tiek ierosināts piešķirt 5 miljardus eiro, izmantojot 3,5 miljardus eiro no 2008. gada lauksaimniecības budžeta. Tomēr pagājušajā nedēļā 6 valstis bloķēja Komisijas priekšlikumu. Acīmredzot tās ir tās pašas valstis, kuras veido pašreizējo finanšu perspektīvu un kuras ir pieprasījušas samazināt iemaksas ES budžetā līdz 1 % no IKP. Mēs atgriežamies pie nacionālisma un protekcionisma, kas ir pastāvīgi noraidīts 50 gadus — kopš Kopienas dibināšanas. Deputāti, tikai valstu solidaritāte var mums palīdzēt risināt finanšu un ekonomiskās krīzes problēmas un nodrošināt ES nākotni.

Priekšsēdētājs. – Tas noslēdz šo punktu.

22. Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumenta pārskatīšana (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir ziņojums (A6-0037/2009), ko Ārlietu komitejas vārdā ir sagatavojis *Konrad Szymański*, par Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumenta pārskatīšanu (2008/2236(INI)).

Konrad Szymański, referents. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es ļoti vēlētos pats vērsties arī pie kāda Padomes pārstāvja, bet Padome izlēma nevienam nesūtīt uz šīm debatēm. Man žēl, ka tā, un domāju, ka tas ir slikts paradums. Un es uzskatu, ka priekšsēdētājam būtu jāreaģē uz šo situāciju.

Atgriežoties pie kaimiņattiecību temata, mums ir jāatzīst, mums jāapzinās, ka valstis ap Eiropas Savienību mainās ļoti dinamiski. Tāpēc mums ir jāmaina kaimiņattiecību politika. Vidusjūras reģiona valstu savienība ir mūsu atbilde dienvidu vajadzībām, un Melnās jūras sinerģija ir reakcija uz problēmu, kas pastiprinājās līdz ar Eiropas Savienības pēdējo paplašināšanos. Austrumu partnerība ir savlaicīga atbilde uz mūsu Eiropas austrumu kaimiņu cerībām.

Lai sasniegtu mērķus, ko pēdējos gados esam noteikuši kaimiņattiecību politikai, kaimiņvalstu iedzīvotājiem ir jāsaņem reāla politiska un ekonomiska tuvināšanās Eiropas Savienībai. Tādēļ tik liela nozīme ir piešķirta plašas brīvās tirdzniecības zonai un ātrai rīcībai, lai samazinātu vīzu nodevas, ar priekšlikumu par vīzu liberalizāciju kā galīgo mērķi lielā daļā šo valstu. Enerģētikas iekļaušanai kaimiņattiecību politikas svarīgākajos uzdevumos ir jābūt mūsu kopējam mērķim, mūsu savstarpējai interesei, un tas ietver mūsu naudas iesaistīšanu neatkarīgu enerģijas pārvades tīklu modernizācijā, jo īpaši austrumos un dienvidos. Tikai šādi mēs panāksim politisku tuvināšanos ar Ukrainu, Gruziju, Moldovu, Armēniju un galu galā Azerbaidžānu, un nākotnē — arī saglabājot pienācīgu līdzsvaru — ar Vidusāzijas piecām republikām.

Kad mēs runājam par kaimiņattiecību austrumu aspektu, mēs neizbēgami nonākam līdz Krievijas problēmai un mūsu partnerattiecībām ar šo valsti. Pašlaik, kad mēs gatavojamies sākt sarunas par jaunu nolīgumu, mēs tomēr varam pateikt vienu — Krievija ir izaicinājums drošībai mūsu kopējās kaimiņattiecībās. Ir ļoti grūti uztvert Krieviju par partneri šajā jomā. Šeit mēs nonākam līdz ES austrumu paplašināšanas galvenajai politiskajai problēmai. Kaimiņattiecību process, protams, neaizstāj pievienošanos, bet to var nošķirt no dalības perspektīvas Eiropas valstu gadījumā. Bez šīs perspektīvas mūsu centieni būs ievērojami vājināti.

Izmantojot šo iespēju, es vēlētos no sirds pateikties visiem politisko grupu ārlietu koordinatoriem, līdzreferentiem un arī Ārlietu komitejas sekretariātam, bez kuru palīdzības nebūtu bijis iespējams sagatavot ziņojumu, kuru pašlaik atbalsta daudzi, par ko liecina pavisam nedaudzie grozījumi, kas tika iesniegti plenārsēdē. Tas ievērojami atvieglos rītdienas balsojumu.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, pirms divarpus gadiem Parlaments un Padome pieņēma Komisijas priekšlikumu par ārējo finanšu instrumentu vienkāršošanu. Mēs pilnveidojām daudzus dažādus instrumentus, un viens no tiem bija Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instruments (EKPI). Tas ir ļoti svarīgs instruments, jo tas nostiprina mūsu ārējo sadarbību, padara to “politiski motivētu”, kā arī mērķtiecīgāk piešķir mūsu finansējumu, atbalstot svarīgākās nozares.

Es biju ļoti gandarīta, lasot *K. Szymański* komentārus un redzot, ka viņš uzskata, ka EKPI regula ir piemērota un derīga sadarbībai ar mūsu kaimiņvalstīm. Mūsu pārskata sākotnējie konstatējumi norāda tieši to pašu.

EKPI valstu programmas ir EKPI rīcības plānu īstenošanas pamatā, un tās atspoguļo ES un partnervalstu centienus. Savā ziņā tās ir bijušas kā transmisijas siksna politiskajām un ekonomiskajām reformām, kuras mēs mēģinām veicināt ar EKPI palīdzību. Turklāt tādi instrumenti kā sadraudzības un Tehniskās palīdzības un informācijas apmaiņas (TAIEX) sniedz atbalstu iestāžu veidošanai, tiesību aktu tuvināšanai un regulējumu saskaņošanai. Nozaru un budžeta atbalsta operācijas tiek izmantotas, lai veicinātu paredzēto reformu plānu. Dažādās EKPI reģionālās pieejas un dimensijas tiek atbalstītas ar konkrētām reģionālām programmām. Ir izveidota daudzvalstu programma, sevišķi lai īstenotu ļoti uzskatāmas iniciatīvas, kas ir kopīgas visām kaimiņvalstīm, piemēram, *TEMPUS*, *Erasmus Mundus* vai *CIUDAD*. Ir veiksmīgi uzsākta novatoriskās pārrobežu sadarbības daļa.

Tas viss skaidri parāda, ka 2006. gada vienošanās par EKPI regulu deva mums instrumentu, kas ļauj sasniegt un radīt reālus rezultātus. Vienmēr ir iespējas uzlabojumiem, un es vienmēr esmu pateicīga par ierosinājumiem.

Ļaujiet arī pateikt, ka ziņojumā, pirmkārt, ir uzsvērtā nepieciešamība turpmāk attīstīt apspriešanos ar pilsonisko sabiedrību un vietējām iestādēm, ko mēs jau darām.

Otrkārt, esmu atzīmējusi jūsu aicinājumu pēc vēl tālejošākiem pasākumiem demokrātijas, tiesiskuma un cilvēktiesību jomās. Kā jūs zināt, šie temati jau ir sadarbības ar partnervalstīm priekšplānā, un politiskās reformas un laba pārvaldība ir EKP pamatā. Mums ir arī mērķprojekti, lai nostiprinātu tiesu varu.

Tomēr būsim atklāti. Pirmkārt, tā kā mūsu partneri saskaras ar būtiskām strukturālām problēmām, mēs nevaram sagaidīt, ka viss mainīsies vienas dienas laikā, kā reiz teicis lords C. Patten: "demokrātija nav šķīstošā kafija". Manuprāt, tā patiešām ir taisnība.

Treškārt, es redzu, ka ziņojumā ir aicināts piešķirt vairāk resursu. Protams, vairāk resursu palielinās mūsu ietekmi — tas tieša. Pirmajos divos gados mums bija vairākkārt jāatgriežas pie budžeta iestādes, lūdzot pietiekamus papildu līdzekļus, piemēram, Palestīnai un Gruzijai. Tāpēc mēs esam ierosinājuši izmantot jaunus līdzekļus tālejošai Austrumu partnerībai, kuru drīz apspriedīsim ar Parlamentu.

Visbeidzot, ļaujiet pateikt, ka esmu ļoti apmierināta, ka ziņojumā ir atzinīgi vērtēts nesensais Komisijas priekšlikums par Austrumu partnerību, kurai, mūsaprāt, ir ļoti svarīga daudzpusēja dimensija kopā ar Vidusjūras reģiona valstu savienību un Melnās jūras reģiona sinerģiju. Es ceru, ka man arī turpmāk būs jūsu atbalsts un sapratne.

Danutė Budreikaitė, *Attīstības komitejas atzinuma sagatavotāja*. – (LT) EKPI, kas tika izveidots pēc ES paplašināšanās 2004. gadā, attiecas uz 17 valstīm, no kurām 15 ir klasificētas kā jaunattīstības valstis. Šis instruments ietver ES jaunās kaimiņvalstis austrumos: Armēniju, Azerbaidžānu, Gruziju, Ukrainu, Moldovu un Baltkrieviju.

Austrumu kaimiņu drošība, jo sevišķi energodrošība Ukrainā un Baltkrievijā, veido arī ES drošību. To parādīja Ukrainas un Krievijas gāzes krīze Jaungadā, kas jau kļuvusi par tradīciju. Pagājušā gada vasaras militārais konflikts Gruzijā piespieda mūs visus apsvērt ES dalībvalstu drošību un draudus neatkarībai.

Saskaroties ar šādu situāciju, tāpat kā iepriekš es ierosinu, lai, piedaloties Eiropas Parlamentam un pamatojoties uz *Euromed* and *EuroLat* asambleju principiem, tiktu izveidota Austrumu kaimiņattiecību asambleja, *Euroeast*, kuras mērķis būtu īstenot EKPI Austrumeiropas valstīs.

Es priecājos, ka arī tas ir apstiprināts šajā ziņojumā.

Euroeast sniegtu Eiropas Parlamentam iespēju veltīt vienādu uzmanību visiem kaimiņiem un jaunattīstības valstīm.

Tunne Kelam, *Reģionālās attīstības komitejas atzinuma sagatavotājs*. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos apsveikt savu kolēģi K. Szymański par viņa ļoti labo ziņojumu. Reģionālās attīstības komitejas vārdā es atzinīgi vērtēju pārrobežu sadarbības iekļaušanu EKPI regulas darbības jomā kā instrumentu, lai attīstītu kopīgus projektus un nostiprinātu attiecības starp EKP valstīm un ES dalībvalstīm.

Vienlaikus es vēlētos uzsvērt, ka ir nepieciešams regulāri uzraudzīt kopīgo darbības programmu pārvaldību un īstenošanu abpus ES robežām. Pārrobežu sadarbībai būtu jāveicina integrēta ilgtspējīga attīstība starp kaimiņvalstīm. Mēs aicinām Komisiju sagatavot detalizētu pārskatu par visām kopīgajām darbības programmām, kuras apstiprinātas pašreizējam finanšu periodam, ar novērtējumu, kā tiek ievēroti pārredzamības, efektivitātes un partnerības principi. Šādam novērtējumam kopā ar pārvaldības iestāžu izplatītāko problēmu sarakstu būtu jāveicina piemērotāku risinājumu atrašana nākamajam plānošanas periodam.

Es arī mudinu Komisiju veicināt pārrobežu sadarbības pieredzes un paraugpraksi apmaiņu starp EKP programmām un projektiem, no vienas puses, un pasākumiem, kas veikti saskaņā ar Eiropas teritoriālās sadarbības mērķi un jau pabeigto *Interreg IIIA* Kopienas iniciatīvu, no otras puses.

Visbeidzot, Reģionālās attīstības komiteja uzskata, ka EKPI galvenā uzmanība būtu jāpievērš līdzsvarotai stratēģijai starp austrumiem un dienvidiem ar konkrētu pieeju katrai teritorijai.

Ioannis Kasoulides, *PPE-DE grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, es arī vēlētos apsveikt K. Szymański par viņa visaptverošo ziņojumu, kam rītdienas balsojumā būs mūsu grupas atbalsts.

Es arī vēlētos apsveikt komisāri B. Ferrero-Waldner gan par EKPI panākumiem, gan par turpmākajiem projektiem, lai veidotu Austrumu partnerību īpaši attiecībā uz mūsu austrumu kaimiņiem un partneriem, kā arī Melnās jūras reģiona sinerģiju. Kad šie projekti būs izveidoti un iegūs savu identitāti, piemēram, kā parlamentāra asambleja u.tml., kā tas ir saistībā ar Vidusjūras reģionu, varbūt tie visi pieņems atšķirīgu identitāti — pat veidā, kādā tie tiek finansēti.

Starp deputātiem es saskatu sava veida konkurenci vai, teiksim, bažas. Mēs tikko dzirdējām par vienas lietas neveidošanu, finansiāli kaitējot citai. Tas nedrīkst notikt. Mēs zinām, ka Vidusjūras reģiona valstu savienība, Austrumu partnerība un Melnās jūras reģiona sinerģija utt. ir Eiropas Savienības interesēs. Šie pasākumi nedrīkst būt par iemeslu, lai valstis tiektos pievienoties Eiropas Savienībai, un vairākkārt ir jāatkārto, ka tā nav alternatīva dalībai ES, par ko daži uztraucas.

SĒDI VADA: M. A. DOS SANTOS

Priekšsēdētāja vietnieks

Maria Eleni Koppa, *PSE grupas vārdā.* – (EL) Priekšsēdētāja kungs, kaimiņattiecību un partnerības instruments ir jāpārskata, lai nodrošinātu vienkāršākas procedūras un vienlaikus uzlabotu pārredzamību. Eiropas kaimiņattiecību pamatā ir uzticības gaisotnes veidošana Eiropas Savienības tiešā tuvumā.

Visu interesēs ir straujāka ekonomiskās izaugsme un stabilitāte visās kaimiņvalstīs gan austrumos, gan Vidusjūras reģionā. Tomēr ir jādefinē katrai valstij konkrēti kritēriji un pieejas atkarībā no to politiskajām prioritātēm attiecībā uz cilvēktiesībām, demokrātiju, tiesiskumu, minoritāšu tiesībām un tā tālāk. Ir arī svarīgi, lai Kopienas palīdzība sasniegtu visas ieinteresētās iedzīvotāju grupas. Tādēļ kaimiņattiecību instrumenta iespējas ir jāveicina pareizā veidā.

Lai sasniegtu šos tālejošos mērķus, ir jālīdzsvaro līdzekļu sadale starp Austrumeiropas valstīm un Vidusjūras reģiona valstīm, kā tas paredzēts finanšu plānā laika posmam no 2007. līdz 2013. gadam. Barselonas process ir jāpapildina ar Eiropas kaimiņattiecību politiku, un ir skaidri jādefinē tās mērķi.

Jo īpaši pašlaik, kad ekonomiskā krīze ietekmē visas valstis, kas gūst labumu no kaimiņattiecību instrumentu, ir jānorāda, ka Eiropas Savienība ar šo finanšu atbalstu palīdz novērst krīzi. Tāpēc Eiropas Komisijai būtu jāpublicē novērtējumi par šo jautājumu.

Visbeidzot, es vēlētos pieminēt Melnās jūras reģiona sinerģiju — šis reģions ir jāiekļauj Eiropas kaimiņattiecību politikā. Eiropas Savienības sniegtais atbalsts šai reģionālajai sadarbībai ir jāvērs uz reālu rezultātu panākšanu noteiktās prioritārās nozarēs, piemēram, enerģētikas, transporta un imigrācijas nozarēs, kā arī saistībā ar cīņu pret organizēto noziedzību.

Metin Kazak, *ALDE grupas vārdā.* – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es pilnībā atbalstu K. Szymański ziņojumu, jo sevišķi priekšlikumu palielināt Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumenta finansējumu. Mums ir vairāk jāsadarbjas ar mūsu kaimiņvalstīm, īpaši pēc trim konfliktiem, kuri notikuši pēdējos sešos mēnešos — Gazā, Ukrainā un Gruzijā.

Ārlietu komiteja ir pieņēmusi daudzus mūsu grupas ierosinātos grozījumus, tostarp 11 grozījumus, kurus ierosināju kā ēnu referents. Tomēr tagad Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas vārdā es vēlos iesniegt divus papildu grozījumus.

Kaut arī es piekritu tam, ka jāturpina sadarbība ar Turciju un Krieviju, lai risinātu noteiktus pašreizējus konfliktus un nostiprinātu saikni starp Melnās jūras reģiona valstīm, 39. punkta formulējums var radīt neskaidrības. Sadarbība Melnās jūras reģionā notiek četros dažādos līmeņos: dalībvalstu, pievienošanās kandidātvalstu, to valstu, uz kurām attiecas Eiropas Kaimiņattiecību politika, un Krievijas kā stratēģijas partnera līmenī.

Tā kā Turcija ir pievienošanās kandidātvalsts, uz to neattiecas Eiropas kaimiņattiecību politika un tā vairāk izmanto pirmspievienošanās atbalsta instrumentu, nevis Eiropas kaimiņattiecību instrumentu. Tāpēc Eiropas kaimiņattiecību politika noteikti nenodrošinās pienācīgu pamatu sadarbībai ar Turciju.

Sadarbības platformas ar Melnās jūras reģiona valstīm jau pastāv. Varbūt mums vajadzētu mēģināt veidot saikni ar šīm reģionālajām iniciatīvām un nostiprinātu šo sinerģiju tā vietā, lai meklētu jaunus sadarbības veidus.

Otrais grozījums ir saistīts ar enerģētikas jautājumu. Ziņojuma 44. punkts attiecas tikai uz Ukrainu un Moldovu, lai gan enerģētikas nozarē lielākā daļa mūsu kaimiņvalstu ir svarīgas enerģijas ražošanas vai tranzīta valstis. Es sevišķi domāju par Gruziju un Azerbaidžānu, kuru nozīme palielināsies līdz ar *Nabucco* projekta uzsākšanu, saistībā ar kuru janvārī notika starptautiska konference. Tāpēc man šķiet, ka enerģētikas jomas pasākumos būtu jāietver visas mūsu kaimiņvalstis.

Hanna Foltyn-Kubicka, UEN grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas kaimiņattiecību politika tika izstrādāta ar mērķi integrēt programmā iekļautās valstis Eiropas Savienības struktūrās. Tas paredz ciešu sadarbību ekonomikas, kultūras un politikas jomās, nesniedzot lielāku atbalstu dažām valstīm uz citu rēķina. Paturot to prātā, ir grūti saprast atšķirības finanšu līdzekļu sadalē starp Vidusjūras reģiona un austrumu valstīm par sliktu šai otrajai grupai.

Ņemot vērā atšķirīgās problēmas, ar kurām saskaras šie reģioni, ir pamatota ideja par Eiropas kaimiņattiecību politikas (EKP) sadalīšanu pa šiem reģioniem. Tomēr tas nevar būt attaisnojums finanšu līdzekļu nevienlīdzīgai sadalei. Tas šķiet īpaši nepamatoti, ņemot vērā traģēdiju, kas nesen piemeklēja vienu no EKP iekļautajām valstīm — Gruziju. Tieši pašlaik Gruzijas iedzīvotājiem ir vajadzīgs mūsu atbalsts un sajūta, ka pret viņiem attiecas tādā pašā veidā kā pret citām valstīm, kuras sadarbojas ar Eiropas Savienību.

Vēl viens svarīgs mērķis, kas EKP jāsasniedz, ir energodrošība. Tomēr pašreizējā krīze Eiropā acīmredzami parāda kaimiņattiecības politikas sadarbības principu nesaskaņotību. Neapšaubāmi, krīze ir parādījusi, ka ir jānosaka šīs politikas pasākumi un ka ir jāstiprina enerģētikas nozare kā daļa no Austrumu partnerības. Es priecājos, ka Eiropas Komisija ir pamanījusi šo problēmu un vēlas ieviest tieši tādu politiku.

Cem Özdemir, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāre, dāmas un kungi, arī es vēlos iesākumā pateikties referentam K. Szymański par ļoti labu ziņojumu. Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instruments (EKPI) var būt efektīvs instruments tikai tad, ja tas nodrošina stimulus demokrātiskām reformām un veicina ilgtspējīgu, ekoloģisku un godīgu attīstību.

Lai varētu pārbaudīt šī instrumenta efektivitāti, visiem rīcības plāniem saskaņā ar Eiropas kaimiņattiecības politiku (EKP) ir jādefinē skaidri, konkrēti un izmērāmi mērķi. Mēs Zaļo/Eiropas Brīvās apvienības grupā īpaši aicinām saskaņot visus cilvēktiesību instrumentus saistībā ar EKP rīcības plāniem un arī veikt visaptverošu „tiesu varas” projektu izpēti, ko veicina, izmantojot EKPI.

Vēl viens svarīgs punkts, kas arī ir ziņojumā pareizi uzsvērts, ir lielāka pilsoniskās sabiedrības līdzdalība izstrādes un uzraudzības procesā saistībā ar EKPI. Karš Gruzijā 2008. gada vasarā parādīja, ka līdz tam laikam Eiropas Savienība nebija izstrādājusi un īstenojusi ilgtspējīgu konfliktu risināšanas politiku Kaukāza reģionam.

Strupceļā nonākuši konflikti, piemēram, Kalnu Karabahā, joprojām kavē EKP turpmāku attīstību Dienvidkaukāza reģionā. Tādēļ mēs aicinām Padomi aktīvāk strādāt konfliktu risināšanas jomā. Šis instruments Eiropas Savienībai sniedz iespēju aktīvi darboties kaimiņu reģionā, lai virzītu uz priekšu demokrātiskas reformas un ilgtspējīgu attīstību.

Īpaši, lai saglabātu savu — mūsu — ticamību, Eiropas Savienībai beidzot ir jāsāk nopietni iekļaut demokrātijas un cilvēktiesību klauzulas nolīgumos ar trešajām valstīm, kā arī atbilstīgi jārīkojas — ideālā gadījumā pozitīvi, bet, ja nepieciešams, arī negatīvi.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, paužot pateicību savam kolēģim K. Szymański par labu ziņojumu, es vēlētos dalīties pārdomās par to, kāpēc kaimiņattiecību politika mums ir tik svarīga. Mums ir jāatbild uz šo jautājumu. Pirmkārt, tādēļ, ka ne Eiropas Savienība, ne Eiropa nav nošķirta sala. ES atrodas Eiropā, un mums tas ir vēl jo vairāk svarīgi tāpēc, ka mēs esam ambiciozi un vēlamies “eksportēt” mūsu vērtības, mūsu idejas un pieredzi uz citām valstīm.

Es uzskatu, ka līdzās svarīgākiem lēmumiem — par transportu, enerģētiku, brīvo tirdzniecību un savstarpēju apmaiņu — ir arī mazāki, ļoti būtiski jautājumi, piemēram, izglītība, zinātnes un kultūras apmaiņa un jo īpaši kontakti starp cilvēkiem. Es uztveru Eiropas Savienību kā cilvēku ģimeni, kuri sazinās cits ar citu. Eiropa — vismaz tā es to uztveru — būs stipra, kad ikkatrai tās daļai būs kāds uzdevums un kad tā spēs pildīt šo uzdevumu, un tādēļ tam ir jāietver ne vien ES dalībvalstis, bet arī to kaimiņvalstis.

Komisāre, es domāju, ka pašlaik mēs lielā mērā esam pabeiguši *Euromed* veidošanu, un tā ir interesanta struktūra. Mēs piešķiram ļoti daudz naudas, varbūt pārāk daudz, kā teica mūsu kolēģis no Nāciju Eiropas grupas, un tagad mums ir jānostiprina *Euroeast* ideja. Tas ir ļoti svarīgi, un es uzskatu, ka pēc nesenās enerģētikas krīzes neviens nešaubās, ka tā ir dimensija, kas mums ir ļoti, ļoti svarīga. Jautājums šeit ir par vienu no Kopienas un reģionālajām programmām, kas būtu jāatbalsta, bet kurai diemžēl vajadzīgs finansiāls atbalsts. Tam jāatliek pienācīga summa. Mēs šeit pieņemam labus lēmumus, ko dalībvalstis un kaimiņvalstis īsteno sadarbībā un darbā pie kopīgiem projektiem.

Aloyzas Sakalas (PSE). – Priekšsēdētāja kungs, 2008. gadā saskaņā ar Eiropas kaimiņattiecību politiku tika uzsāktas vairākas jaunas reģionālās iniciatīvas. Lai gan šis finanšu instruments tika izstrādāts 2006. gadā, tas izrādījās pietiekami efektīvs, jo bija vērsti uz nākotni.

Eiropas Savienība ir nolēmusi stiprināt daudzpusēju un reģionālu sadarbību ar kaimiņvalstīm un starp tām. Šis instruments jau ļauj ES saņemt līdzfinansējumu no starptautiskām organizācijām un sadarboties ar citām starptautiskām organizācijām tās kaimiņos. Aktīvi izmantosim šīs iespējas!

Otrā lieta ir saistīta ar finanšu piešķiruma sadali starp mūsu kaimiņiem Vidusjūras dienvidu un austrumu krastos un mūsu kaimiņiem austrumos. Galu galā tas ir jautājums par ES politikas ticamību. Tāpēc ES ir jāievēro savas saistības un jā saglabā finanšu piešķirumu ģeogrāfisko sadalījumu saskaņā ar to, kā noteikts finanšu plānā no 2007. līdz 2013. gadam.

Tomēr starp dalībvalstīm pastāv vēl kāda svarīga piešķirumu atšķirība. Es runāju par to piešķirumu atšķirību, kas tiek tērēti programmās nākamajās demokrātiskajās valstīs saistībā ar tiesiskumu un cilvēktiesībām. Laikā no 2007. gada līdz 2010. gadam 21 % no kopējā finansējuma austrumu kaimiņvalstīm ir iztērēti piešķirumiem demokrātijas attīstības atbalstam, bet dienvidu kaimiņiem šīs summa veido tikai 5 %. Es aicinu Komisiju ņemt vērā šo faktu.

Grażyna Staniszevska (ALDE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Vidusjūras baseina un nākamās Austrumu partnerības iniciatīvu finansēšana saskaņā ar Eiropas kaimiņattiecību instrumentu nedrīkst notikt tā, kā tas ir pašlaik — kaitējot vienam no šiem reģioniem. Svarīgi ir ņemt vērā gan austrumu, gan dienvidu partnervalstu specifisko būtību.

Nesenie ģeopolitiskie notikumi, kuri ietver mūsu austrumu kaimiņvalstis, ir skaidri parādījuši, ka Eiropas kaimiņattiecību politika ir labāk jāpielāgo šī reģiona vajadzībām. Šeit piemērs var būt Ukraina. Eiropas Savienības lielākajai austrumu kaimiņvalstij Austrumu partnerībā ir jā piedāvā konkrēti stimuli un priekšrocības, kam būt motivējoša ietekme uz valsti ar Eiropas ambīcijām. Papildus tam būtu arī svarīgi paātrināt brīvās tirdzniecības zonas izveidi un pabeigt sarunas ar Ukrainu par bezvīzu režīmu.

EKP neietver vienīgi valdību un valstu politiku darbību. Tāpēc mani iepriecina tas, ka ziņojumā ir uzsvērts, ka ir vajadzīga lielāka pilsoņu un vietējo iestāžu sociāla līdzdalība attiecībā uz EKP plānošanu un īstenošanu. Mums arī jāatceras, ka, lai nodrošināt labu, efektīvu un savstarpēji izdevīgu sadarbību ar mūsu kaimiņiem, ir ārkārtīgi svarīgi un noderīgi apmainīties ar pieredzi un labākās prakses piemēriem, kā arī īstenot apmācības iniciatīvas, tai skaitā kaimiņvalstu valodu apguves programmas.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, iesākumā es vēlētos apsveikt savu kolēģi K. Szymański par viņa līdzsvaroto ziņojumu par Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumenta pārskatīšanu.

Atcerēsimies, ka šī ziņojuma galvenais mērķis ir izvairīties no jaunu robežu radīšanas vai, vēl sliktāk, šķelšanās starp paplašināto Eiropas Savienību un tās tiešajām ģeogrāfiskajām kaimiņvalstīm, kā arī uzlabot šīs teritorijas stabilitāti un drošību kopumā.

Miera izplatīšana ir bieži atkārtota vēlme, bet šo procesu ļoti bieži kavē naida un neiecietības realitāte. Tādēļ šīs politikas pareiza darbība daļēji nosaka Eiropas starptautisko ģeopolitisko stāvokli.

Kā mēs varam efektīvi pārskatīt šo kaimiņattiecību un partnerības instrumentu? Pašu galveno var izteikt vienā vārdā: centieni.

Patiešām, lielāki centieni dialogos ar pilsonisko sabiedrību un vietējām iestādēm, lai palielinātu to līdzdalību šī instrumenta izstrādē un īstenošanas kontrolē.

Vairāk centienu, sniedzot palīdzības atbalstu, lai uzlabotu kaimiņvalstu administratīvās, vietējās un reģionālās spējas un arī veicinātu apmaiņas programmas pilsoniskajai sabiedrībai.

Vairāk centienu demokrātijas, tiesiskuma un cilvēktiesību jomās.

Tomēr uz šo budžeta atbalstu ir jāattiecas atlasses procedūru, lai tas būtu pieejams tikai tiem, kuri to var izmantot — ar katrai valstij īpašu pieeju un politiskiem nosacījumiem, neaizmirstot uzlabot politikas jomu novērtēšanu. Ir arī jāprecizē attiecības starp Eiropas kaimiņattiecību politiku, kas ir pamatpolitika *par excellence*, un reģionālajām iniciatīvām, piemēram, Melnās jūras reģiona sinerģiju, Vidusjūras reģiona valstu savienību un plānoto Austrumu partnerību.

Patiesi, sašaurinot politikas jomas līdz aizvien mazākām ģeogrāfiskām teritorijām, mēs riskējam zaudēt Eiropas Savienības kaimiņattiecību politikas kopējo virzienu, uzskatāmību un pārredzamību.

Tā ir cena, ar kuru mēs uzlabosim Savienības kohēziju un saskaņotību, mūsu mērķtiecīgais budžets tiks visaptveroši izlietots vēlamajos virzienos, un Eiropas Savienība beidzot pilnībā uzņemsies pienākumu būt par stabilitātes centru.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instruments ir devis lielu ieguldījumu, lai attīstītu attiecības ar Eiropas Savienības kaimiņvalstīm.

Viena finansēšanas iespēja ir kaimiņattiecību ieguldījumu mehānisms, kurā papildus summai, kas ir piešķirta saskaņā ar Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumentu, ar ziedojumiem var piedalīties ES dalībvalstis. Mēs zinām, ka šajā pētījumā Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumenta finansējums nav pietiekams, lai sasniegtu šīs jomas tālejošos mērķus.

Mēs mudinām Eiropas Komisiju sagatavot analīzi saistībā ar konsekvētāku summu turpmāku piešķiršanu šim instrumentam, īpaši situācijā, kad arī citas iniciatīvas, piemēram, Melnās jūras reģiona sinerģija, ir jāatbalsta ar adekvātu finansējumu. Rumānija ir atbalstījusi un turpinās atbalstīt Melnās jūras reģiona nozīmi Eiropas Savienībai, pamatojoties uz acīmredzamajām iespējām, ko šis reģions piedāvā saistībā ar stabilitāti, ekonomisko attīstību, energodrošību, iedzīvotāju drošību un vides aizsardzību.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumentu var izmantot Melnās jūras reģionā un tas ir jāizmanto vairāk. Manuprāt, Melnās jūras reģiona sinerģija ir pozitīva, bet man šķiet, ka šis reģions ģeogrāfiski stratēģiskā ziņā ir īpaši svarīgs un ir pelnījis strukturētāku sadarbības sistēmu, kuras pamatā ir tāda paša apjoma modelis kā Ziemeļu dimensijai vai Vidusjūras reģiona valstu savienībai.

Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumentam būtu vairāk jāveicina transporta tīklu attīstīšana starp Eiropas Savienību un Melnās jūras reģionu, kā arī starp Eiropas Savienību un Moldovu, un Ukrainu. Rumānija vēlētos attīstīt vairāk sadarbības programmu starp Rumānijas un Moldovas pilsētām. Es atzinīgi vērtēju CIUDAD programmas uzsākšanu, kas veicina dialoga veidošanu starp pilsētām.

Kopienas ostu attīstīšanai Melnajā jūrā, sašķidrinātās gāzes termināļu būvniecībai, kā arī dzelzceļa un autoceļu tīklu veidošanai starp Melnās jūras reģiona valstīm un ES dalībvalstīm ir jābūt šī instrumenta prioritātēm. Turklāt es uzskatu, ka šis instruments ir arī jāizmanto sadarbībai enerģētikas nozarē, kā arī elektroenerģijas pārvades infrastruktūras plašināšana un integrēšanai Rietumbalkānu reģionā.

Priekšsēdētājs. – Man jāatvainojas *Alexandru Nazare*, jo Prezidija kļūdas dēļ mēs viņam nedevām vārdu parastajā uzstāšanās laikā, kaut arī viņš bija sarakstā. Es viņam došu vārdu pēc nepieteiktas uzstāšanās procedūras beigām.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). — (PL) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pievērst uzmanību trīs punktiem šajās debatēs. Pirmkārt, ir būtiski saglabāt ģeogrāfisko dalījumu attiecībā uz finansiālo atbalstu no ES budžeta Vidusjūras reģiona valstīm un Austrumeiropas valstīm saskaņā ar finanšu plāna noteikumiem 2007.–2013. gadam, kā arī turpināt sniegt atbalstu šīm valstīm Eiropas Investīciju bankas aizdevumu veidā. EIB prognozētie aizdevumu apakšlimiti šīm valstīm no 2007. līdz 2013. gadam — 8,7 miljardi eiro Vidusjūras reģiona valstīm un tikai 3,7 miljardi austrumu valstīm un Krievijai — šķiet nelabvēlīgi no Austrumeiropas valstu viedokļa tādā ziņā, ka tie ir neproporcionāli to vajadzībām.

Otrkārt, ir būtiski veicināt sadarbību ar šīm valstīm enerģētikas jomā Austrumu partnerības aizbildnībā un izveidot apstākļus, kas nodrošinātu enerģijas resursu piegādi no šīm valstīm uz Eiropu, tādējādi nodrošinot Eiropu ar energoapgādes alternatīvām. Treškārt un visbeidzot, ir svarīgi palielināt integrāciju ar Austrumu partnerības valstīm, paplašinot brīvās tirdzniecības zonu, lai tajā iekļautu šīs valsts, kā arī veicot sociālo integrāciju, kuras galīgajam mērķim būtu jābūt vīza prasības atcelšanai EKPI valstu iedzīvotājiem.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, izstrādājot Eiropas Savienības kaimiņvalstu politiku, mēs nedrīkstam ignorēt demokrātijas trūkumu šajās valstīs. Tas ir demokrātijas trūkums, kas izriet no šo valstu vēstures. Lai izveidotu demokrātisku sabiedrību, mums ir vajadzīgs, lai visi šo valstu iedzīvotāju izprastu demokrātiju.

Ziņojumā ir apspriesti — un turklāt tas ir pareizi darīts — tautu savstarpējie kontakti, un es vēlētos jums jautāt, kā gan vēl labāk var izveidot šos tautu savstarpējos kontaktus, kā ļaujot šo valstu pilsoņiem brīvi iebraukt Eiropas Savienībā?

Tādēļ es aicinu Padomi ļaut Moldovas — starp citu, vienīgās valsts, kurai ir tāda pati oficiālā valoda kā Eiropas Savienībai — pilsoņiem ceļot Eiropas Savienībā bez vīzas. Protams, pirms šāda pasākuma es vēlētos aicināt

Komisiju darīt visu nepieciešamo, lai Kišiņevā tiktu izveidots un sāktu darboties kopīgu vīzu pieteikumu centrs. Mums ir jāparāda reāls piemērs.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Pēdējos mēnešos Eiropas Savienība ir saskārusies ar virkni problēmu, kas ir izvirzījušas jautājumus par tās lomu, kohēzijas politiku, rīcības spēju un spēju reaģēt.

Gruzijas krīze un gāzes krīze norādīja uz to, ka mēs nevaram nepārtraukti cīnīties ar draudiem no austrumiem, kas pakļauj briesmām mūsu starptautisko stabilitāti un energoapgādes drošību.

Es atzinīgi vērtēju šajā ziņojumā ierosināto vērienīgo Austrumu partnerību, it īpaši tādēļ, ka tās mērķis ir efektīvāka sadarbība un atbalsts Gruzijas atjaunošanai, vienlaikus paredzot izveidot arī brīvās tirdzniecības zonu un atcelt vīzu režīmu Eiropas Savienībai.

Tomēr es uzskatu, ka mums vairāk uzmanības jāvelta situācijai Moldovas Republikā, no kurienes mēs saņemam satraucošus signālus par vārda brīvības pārkāpumiem un šajā pavasarī paredzēto vēlēšanu godīgumu.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instruments ir ārkārtīgi būtisks Eiropas kaimiņattiecību politikas veiksmes faktors, īpaši Austrumu partnerības un sadarbības Melnās jūras reģionā.

Austrumu partnerības projekts tikai tad var būt veiksmīgs, ja tam būs konkrēto mērķu sasniegšanai nepieciešamais finansējums. Tajā pašā laikā mums jāpilnveido Austrumu partnerības darbību un finanšu ietekmes novērtēšanas mehānismi, lai dažas valdības Eiropas atbalstu nepiesavinātos nelikumīgi un neizmantotu to cīņā pret politisko opozīciju.

Mūsu rīcībai vienmēr jābūt labi pārdomātai, lai pilsoņi varētu saskatīt īpašās priekšrocības, ko tā sniedz. Manuprāt, Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumenta piedāvātie Eiropas finanšu līdzekļi galvenokārt jāvelta pārrobežu sadarbības veicināšanas pasākumiem Austrumu partnerības jomā.

Pārrobežu sadarbībai ir īpašs uzdevums, jo tā dod izšķirošu ieguldījumu reģionālajā attīstībā, veido uzticību kaimiņvalstu starpā un veicina saskaņu etnisko minoritāšu starpā; turklāt, atvieglojot cilvēku un tirdzniecības plūsmu pārvietošanos pār valstu robežām, var radīt vēl daudz citu priekšrocību.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instruments ir ļoti būtisks šī reģiona stabilitātes un labklājības nodrošināšanai. Turklāt šis instruments robežas jēdzienam, kas agrāk nozīmēja ierobežojumus un atstumtību, piešķir jaunu nozīmi – tā ir sadarbības un politiskā dialoga telpa.

Nesenie notikumi ES austrumos, par kuriem Parlamentā jau agrāk ir runāts, proti, gāzes krīze un Gruzijas konflikts, vēlreiz pierādīja, ka ir vajadzīga stratēģija, kas spēj nodrošināt aktīvu Eiropas Savienības dalību šajā ģeopolitiskajā reģionā. Attiecībās ar reģioniem, kas atrodas mūsu austrumu robežu tuvumā, mums jāpieņem daudz saskaņotāka pieeja. Mums vajag skaidrus mērķus, kas atbilst gan ES interesēm, gan arī mūsu sadarbības partneru konkrētajām vajadzībām.

Es ārkārtīgi atzinīgi vērtēju tādas iniciatīvas kā Melnās jūras sinerģija un Austrumu partnerība, kuras nostiprina sadarbību šajā reģionā, sevišķi sadarbību ar Moldovas Republiku un Ukrainu, kā arī ar Kaukāza un Kaspijas jūras reģionu valstīm. Lai izveidotu pamatu attiecību nostiprināšanai ar Turciju un Krieviju, mums arī aktīvāk jāiesaistās attiecībās ar Melnās jūras reģionu, jo tas ir Eiropas Savienības, Turcijas un Krievijas kaimiņu reģions.

Šī partnerība ir arī atzīstams pamudinājums tām valstīm, kuras gribēs kļūt par Eiropas Savienības dalībvalstīm, piemēram, Moldovas Republikai. Šī partnerība ievērojami paaugstinās abpusējās uzticēšanās pakāpi.

Turklāt es gribētu minēt arī Austrumeiropas Parlamentārās asamblejas EURONEST iniciatīvu, kas ir tikai viens piemērs tam, kā konkrēti uzlabot Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumenta piemērošanu tādās valstīs kā Armēnija, Gruzija, Moldova, Ukraina vai Baltkrievija.

Kaimiņattiecību politikas piemērošanu nevar uzlabot, nepalielinot finanšu atbalsta apjomu. Līdztekus šim nolūkam paredzēto finanšu līdzekļu apjoma palielināšanai mums tikpat liela uzmanība jāvelta arī šo finanšu līdzekļu izlietojumam.

Manuprāt tas ir noteicošais, lai, ņemot vērā līdzekļu piešķiršanas finanšu mehānismus, nodrošinātu pārredzamību. Es uzskatu arī, ka līdzekļi jāpiešķir, ņemot vērā partnervalstu kopējos projektos iesaistīto pilsonisko sabiedrību, lai atbalstītu šo valstu pilsoņu mobilitāti, ietverot vīzu režīma atvieglojumus.

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētāja kungs, es uzskatu, ka šī diskusija par Eiropas kaimiņattiecību un partnerības politikas instrumentu patiesībā jau ir apsteigusi paredzēto Komisijas paziņojumu par Austrumu partnerību. Daudzas jūsu izvirzītās idejas ir ietvertas paziņojumā par Austrumu partnerību, un es esmu pārliecināta, ka tad, kad jūs ar to iepazīsities, jūs, cerams, būsiat patiešām gandarīti.

Ļaujiet man minēt tikai dažas lietas. Protams, es esmu ļoti pateicīga par daudziem ierosinājumiem. Šī Austrumu partnerība iecerēta sadarbībai ne vien ar mūsu Austrumu partneriem Ukrainu un Moldovas Republiku, ja tas būs nepieciešams, demokrātijas un cilvēktiesību jomā, bet mēs vēlamies sadarboties arī ar trim Kaukāza reģiona valstīm tirdzniecības jomā, lai mēģinātu noslēgt pamatīgākus asociācijas nolīgumus, otrkārt, enerģētikas jomā un, treškārt, lai veicinātu mobilitāti. Attiecībā uz jūsu ierosinājumiem par bezvīzu režīmu, mēs sāksim ar atvieglojumiem vīzu saņemšanai, lai gan tas vēl nav viegli, jo daudzām dalībvalstīm šajā jautājumā vēl aizvien ir ļoti negribīga nostāja. Vēl, protams, ir arī daudzās un dažādās darbības programmas, kuras es jau tikko minēju piemēram, darbības programma pilsoniskajai sabiedrībai enerģētikas un transporta jomā un noteikti arī jomas, kurās var īstenot veiksmīgās pieredzes apmaiņu.

Attiecībā uz finansējumu man jums diemžēl jāsaka, ka man nav vairāk finanšu līdzekļu, ko piešķirt. Protams, būdama kaimiņattiecību politikas iniciatore, es vienmēr esmu teikusi, ka es gribētu vairāk. Jūs esat ļoti nozīmīga budžeta lēmējinstāde, tāpēc, lūdzu, dodiet mums nākotnes iespējas un patiešām atbalstiet mūs šajā darbā. Tas attiecas gan uz Savienību Vidusjūrai dienvidos, gan arī uz Austrumu partnerību un Eiropas kaimiņattiecību, un partnerības politikas instrumentu austrumos.

Pašlaik austrumu reģionam gadā paredzēti EUR 3,6 vienam cilvēkam, un dienvidu reģioniem EUR 3,4. Tātad, jūs redzat, ka tas ir diezgan līdzīgi abiem reģioniem. Tomēr tajā pašā laikā līdzekļu nekad nav pietiekami, jo ir tik daudz neatliekamu vajadzību un uzdevumu. Tāpēc lielāku projektu atbalstam mēs īstenojam arī tā sauktā Kaimiņattiecību politikas ieguldījumu mehānisma NIF ideju.

Tas ir viss, ko es jums šobrīd varu pateikt, taču, iespējams, vēlāk, kad mēs sāksim debates par Austrumu partnerību, mēs par to varēsim runāt sīkāk. Jebkurā gadījumā, paldies jums par šīm debatēm un paldies par jūsu ierosinājumiem. Šie ierosinājumi ļoti lielā mērā saskan ar mūsu uzsākto virzienu.

Konrad Szymański, *referents*. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, atsaucoties uz šajās debatēs runāto, es vēlos izteikt dažas piebildes. Procedūru vienkāršošana, kaimiņattiecību politikas īstenošanas procesa uzraudzība un Eiropas Parlamenta kontroles loma ir jautājumi, ar kuriem mēs cīnāmies jau kopš 2005. gada, un liekas, ka šajā sakarā mēs arī vairāk neko nevaram darīt. Tomēr tagad noteikti ir svarīgi mūsu kaimiņattiecību politikai piešķirt politisko nozīmi. Politiskā nozīme ietver vīzu, kopējā tirgus un enerģētikas jautājumus. Ja mēs neatrisināsim šos uzdevumus, mēs varam zaudēt iespēju izveidot kaimiņattiecības, balstoties uz mūsu noteikumiem. Laiks nav mūsu pusē. Valstis, kuras tagad ir mūsu kaimiņattiecību politikas sastāvdaļa, var zaudēt savu stabilitāti un nosliekties par labu citiem valsts iekārtas principiem. Par tādu iznākumu mēs nebūsim priecīgi, un vēsture mums otrreiz vairs var nedot šādu iespēju. Šāda notikumu attīstība var apdraudēt arī mūsu pašu drošību, un tāpēc uz šo problēmu mums jāraugās arī no pilnīgi egoistiska viedokļa, proti, ņemot vērā Eiropas Savienības intereses, lai mūsu kaimiņattiecību telpa būtu stabilitātes un pārpilnības telpa.

Saistībā ar budžetu es ļoti labi zinu, ka attiecībā uz kaimiņattiecību politikas reformu daudzas šā Parlamenta grupas vienojās par šīs politikas konkrētu jomu, kā arī īpašu reģionu finansējumu, tomēr mums jāatceras, ka kaimiņattiecību politika ir tikai viena budžeta iedaļa un ka nākamajā finanšu plānā nekas nemainīsies. Ja mēs spēsim veiksmīgi finansēt Vidusjūras, Austrumu un Melnās jūras reģionu kaimiņattiecību politiku, mēs būsime ieguvēji. Mēs nevienā kaimiņattiecību politikas jomā nevaram gūt panākumus uz kādas citas jomas rēķina, jo ES budžets ir sadalīts tā, lai to novērstu. Drīzāk mums jāsakopo spēki ES budžeta reformas veikšanai tā, lai nākamais finanšu plāns būtu izdevīgs visām iedaļām (Vidusjūras, Austrumu un Melnās jūras reģionam).

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, man žēl, ka Ferrero-Waldner kundze diemžēl nevarēja noklausīties Szymański kunga pārskatu par šo izcilo ziņojumu, jo viņa vēl arvien ir aizņemta ar citiem jautājumiem.

Priekšsēdētājs. - Debates ir slēgtas.

Balsojums notiks rītdien.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Alin Lucian Antochi (PSE), *rakstiski*. – (RO) Es pilnībā atbalstu ziņojumā ietvertos noteikumus, kuru mērķis ir palielināt Eiropas Savienības politisko līdzdalību Eiropas kaimiņattiecību politikas instrumenta mērķa valstīs, kā arī izredzes parakstīt katrai valstij piemērotus asociācijas nolīgumus.

Lai šo politiku sekmīgi varētu īstenot, šīm valstīm pilnībā jāiesaistās sabiedrības demokrātijas reformu procesā. Reformu efektīva īstenošana, sevišķi to, kas attiecas uz demokrātijas jomām, tiesiskumu un vārda brīvību, vēl aizvien ir šo valstu nopietna problēma, un šīs reformas ir atkarīgas gan no šo valstu iestāžu politiskās gribas, gan arī no pilsoniskās sabiedrības un tās pilsoņu līdzdalības.

Ir svarīgi, lai šo valstu iedzīvotāji saprastu, ka Eiropas integrācija piedāvā ne vien iespēju likumīgi šķērsot robežas, bet valstij tā ir arī reāla iespēja iziet no strupceļa. Šajā sakarā jāparedz konkrētāki noteikumi Eiropas projektiem, kā arī īpaši finanšu līdzekļi jāparedz sabiedrības informēšanai.

Iedzīvotāju iepazīstināšana gan ar integrācijas priekšrocībām, gan arī ar saistībām, kādas tiem būs jāuzņemas pēc valsts pievienošanās ES, panāks to aktīvāku iesaistīšanos sabiedrības demokratizācijas procesā un ievērojami samazinās varas elites spēju apspiest opozīcijas politiskās partijas un pilsonisko sabiedrību.

Adam Bielan (UEN), rakstiski. - (PL) Priekšsēdētāja kungs, iniciatīva, ko Polija un Zviedrija aizstāvēja vēl pagājušajā gadā, vairs nav apstrīdama. Ciešāka sadarbība ar mūsu kaimiņvalstīm aiz austrumu robežām ir izdevīga ne vien abām iesaistītajām pusēm, bet tā ir arī būtiska un stratēģiska Eiropas drošības ziņā.

Politiskā un ekonomiskā situācija aiz mūsu austrumu robežām tieši ietekmē situāciju gan visā ES, gan arī mūsu ekonomikas līdzsvaru un drošību. Pagājušais gads pārbaudīja Krievijas uzticamību attiecībā ar kaimiņvalstīm, šo pārbaudi Kremļis vienkārši neizturēja.

Tāpēc Eiropas kaimiņattiecību politikas attīstība prasa mūsu aktīvu līdzdalību situācijā Dienvidkaukāza reģionā un mūsu tuvāko kaimiņvalstu notikumos. Šāda līdzdalība ir priekšnoteikums mūsu sadarbībai konkrētās jomās. Manuprāt, šīs jomas ir: atbalsts pilsoniskajai sabiedrībai, demokrātijas un institucionālo reformu atbalsts un Eiropas enerģijas piegādes drošības nodrošināšana. Pierādīsim, ka mēs varam būt līderi Austrumos, un neļausim Krievijai ieviest tās neoimperiālistiskos spēles noteikumus.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), rakstiski. - (PL) Ar Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instrumenta palīdzību finansējot Dienvideiropas un Austrumeiropas kaimiņattiecību politikas jomas, nevajadzētu kaitēt vienam vai otram reģionam. Attiecībā uz šī finansējuma izlietošanu sevišķi svarīgi ir nodrošināt citu finansējuma avotu, tostarp privātā finansējuma, pārredzamību.

Sarunu gaitā par jauno ES un Krievijas nolīgumu galvenā uzmanība jāpievērš Krievijas puses lielākam ieguldījumam šajā sadarbībā, nosakot skaidras prioritātes finanšu sadarbības ziņā. Tas palīdzētu veiksmīgāk plānot un izstrādāt daudzgadu atbalsta programmas, kas garantētu, ka jebkurš Krievijas iestādēm piešķirtais finansiālais atbalsts veicinās demokrātijas standartu nostiprināšanu Krievijā un nodrošinās vairāk kopīgu projektu, kam piešķirt finansējumu.

Es gribētu arī uzsvērt, ka vajag izveidot labākus politiskos apstākļus un garantijas, lai nodrošinātu, ka atbalsts Baltkrievijai nekavējoties un tieši tiktu izlietots pilsoņu labā un ka iestādes to neizmanto uzbrukumiem saviem politiskajiem pretiniekiem. Eiropas Savienībai daudz efektīvāk jāatbalsta pilsoniskā sabiedrība un politiskās partijas, kuras aizstāv demokrātiju.

Nesenie ģeopolitiskie notikumi Eiropas Savienības austrumu kaimiņvalstīs pasvītī Eiropas kaimiņattiecību politikas attīstības nozīmi. Turpmāk šī politika efektīvāk jāsamēro ar partneru vajadzībām, ietverot arī ES aktīvāku līdzdalību Melnās jūras reģionā.

Marianne Mikko (PSE), rakstiski. - (ET) Būdama Moldovas Republikas delegācijas Eiropas Parlamentā vadītāja, es, protams, esmu ieinteresēta Eiropas kaimiņattiecību politikas instrumenta austrumu virziena attīstībā.

Es pilnībā izprotu un atbalstu to, ka Eiropas Savienības dienvidu dalībvalstis ir ieinteresētas Eiropas kaimiņattiecību politikas instrumenta dienvidu virziena attīstībā. Tajā pašā laikā es esmu pārliecināta, ka mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi pret saviem austrumu kaimiņiem. Raugoties no mūsu kopējā mājokļa drošības un labklājības viedokļa, mums vienlīdz svarīgi ir gan austrumu, gan dienvidu kaimiņi.

Vadoties pēc vecās sistēmas, kas ir spēkā līdz 2010. gadam, Eiropas kaimiņattiecību politikas instrumenta finanšu līdzekļus sadala nevienlīdzīgi: 70 % piešķir dienvidu kaimiņvalstīm un tikai 30 % austrumu kaimiņvalstīm. Šogad sāksies diskusijas par jaunu finansējuma sistēmu. Es patiesi ceru, ka šo diskusiju laikā pieņems pašreizējās sistēmas grozījumus, un turpmākā finanšu līdzekļu sadale būs pamatota un vienlīdzīga.

Pagājušās vasaras notikumu dēļ es runāju par Krievijas un Gruzijas konfliktu mūsu austrumu kaimiņvalstīs, manuprāt, pamatoti sagaida lielāku ES ieguldījumu stabilitātes nodrošināšanā. ES līdzdalībai nav jāaprobežojas tikai ar vārdisku politisko atbalstu, tai jābūt arī reālai sadarbībai un reālam atbalstam, īstenojot arī reformas.

Es ārkārtīgi priecājos par to, ka Igaunija ir nesen izveidotā Kaimiņattiecību politikas ieguldījumu mehānisma 15 dibinātāju skaitā. Pašreizējās ekonomikas lejupslīdes apstākļos EUR 1 miljona piešķiršana ir diezgan svarīga un arī konkrēta rīcība.

Toomas Savi (ALDE), rakstiski. – Priekšsēdētāja kungs, es atzinīgi vērtēju ziņojumā pausto uzskatu, ka “Austrumu partnerībai nevajadzētu traucēt to kaimiņvalstu dalībai Eiropas Savienībā, kuras vēlas pievienoties”.

Nākotnes iespējamās dalības stimuls ir Austrumu partnerības neatņemama sastāvdaļa, jo tas veido pamatu veiksmīgai, uz nosacījumiem balstītai pieejai.

Lai gan virzība uz pilnīgu demokrātisku pāreju katrā valstī notiek atšķirīgi Baltkrievija ir spērusi tikai dažus nelielus soļus, kamēr Ukraina un Gruzija ir ievērojami pārvirzījušās uz priekšu un centieni izveidot funkcionālu demokrātiju, tiesiskumu un cilvēktiesību ievērošanu dažreiz var nogurdināt līdz pat apnikumam, Eiropas Savienībai vienmēr jāatbalsta Austrumu kaimiņvalstu iespēja pievienoties ES.

Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instrumenta, kā arī Armēnijas, Azerbaidžānas, Gruzijas un Moldovas pievienošanās iniciatīvas galvenais mērķis ir nodrošināt nepārtrauktu virzību uz demokrātijas nostiprināšanu šajās valstīs.

23. Tādu darbību finansēšana, kuras nav saistītas ar oficiālo attīstības palīdzību valstīs, kam piemēro Regulu (EK) Nr. 1905/2006 (debates)

Priekšsēdētājs. - Nākamais punkts ir Berman kunga ziņojums (A6-0036/2009) Attīstības komitejas vārdā par Tādu darbību finansēšanu, kuras nav saistītas ar oficiālo attīstības palīdzību valstīs, kam piemēro Regulu (EK) Nr. 1905/2006.

Thijs Berman, referents. – (NL) Arī es priecājos, ka Deva kungs ir apsēdies savā vietā, jo tagad Ferrero-Waldner kundze varēs mani uzklaut, par ko es jutos ļoti atvieglots.

Šī vēl nepieredzētā ekonomikas krīze, kas dzeļ sāpīgi, nodara kārtējo postu jaunattīstības valstīm. Krīzes dēļ ir pazeminājušās izejvielu cenas, samazinājies ieguldījumu apjoms, samazinājušies tirdzniecības kredīti, un imigranti sūta uz mājām mazāk naudas. Tīkmēr visu bagāto valstu iekšzemes kopprodukta apjoms strauji samazinās, kas nozīmē to, ka samazinās arī attīstības sadarbības budžets, kas ir 0,7 % no IKP, vai vismaz jāpieņem, ka tā ir, un pat tad vairākums valstu nespēj pildīt savus solījumus.

Tāda ir situācija saistībā ar šeit notiekošo diskusiju par jauno politikas instrumentu. Ja Spānijas studenti saņems dotācijas dažu mēnešu studijām Latīņamerikā un otrādi, tad šāda apmaiņa būs noderīga, nepieciešama un vēlama, taču šādu projektu finansēšanai nevar izmantot nabadzības izskaušanai domātos līdzekļus. Kaut arī ES finansējums šajā jomā ir vēlams, tas nepalīdz cīņā pret nabadzību. Šādu projektu noraidīšana tikai tāpēc, ka tiem nav juridiskā pamata, rada vilšanos.

Tāpēc mēs meklējam vienkāršāku instrumentu, ar kura palīdzību ES jaunattīstības valstīs var īstenot politiku, kas, stingri raugoties, neiekļaujas nabadzības izskaušanas darbības jomā. Ir jāatrod ar attīstības politiku nesaistīts finansējuma avots un tā juridiskais pamats. Tāpēc juridiskais pamats nevar būt Nicas līguma 179. pants, jo tas tieši ir attīstības politikas tiesiskais pamats, no kā šajā gadījumā vajadzētu izvairīties.

Pašas ES intereses Eiropas studentu ceļojumus studiju nolūkā nevar finansēt, piemērojot 179. pantu. Bez tam ES, izlietojot attīstībai paredzētos finanšu līdzekļus, jāievēro tiesību aktos noteiktie attīstības sadarbības, proti, nabadzības izskaušanas kritēriji.

Izmantojot nēdaudz radošāku pieeju, var atrast citus finansējuma avotus. Tāda iespēja ir Industrializēto valstu instrumenta darbības jomas paplašināšana, ko ierosināja Ārlīetu komiteja un ko atbalsta arī mana komiteja. Vēl viena iespēja ir arī 150., 151. un 170. panta: izglītības, kultūras un pētījumu, apvienojums. Ar šādu apvienoto juridisko pamatu Eiropas Parlaments attīcībā uz šo instrumentu pilnībā saglabātu koplēmuma procedūru, un šo naudu apmēram EUR 13 miljonus neatņemtu attīstības politikai. Šo naudu neatņemš arī ārpolitikai.

Būdamas referents un Attīstības komiteja mani atbalstīs es nevaru piekrist 179. panta izmantošanai par juridisko pamatu. Ja tā notiks, tad šis jaunais instruments nebūs efektīvs, jo tā tiešais mērķis ir novērst attīstībai paredzēto finanšu līdzekļu izlietojumu citiem mērķiem. Tāpēc šā instrumenta juridiskais pamats nevar būt tāds, kas šādu līdzekļu izlietojumu varētu padarīt obligātu.

Šā iemesla dēļ kopā ar Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) un Eiropas Demokrātu grupu es lūdzu atcelt šo grozījumu kā ārkārtīgi steidzamu jautājumu. Tas saskan ar mūsu kopējo vēlmi pat ekonomikas krīzes apstākļos nosargāt attīstības sadarbības budžetu.

Benita Ferrero-Waldner, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu apstiprināt savu Komisijas vārdā doto solījumu 2009. gadā veikt finanšu instrumentu vidusposma pārskatu. Tā bija atbilde uz Parlamenta izteikto prasību noslēguma sarunās par instrumentiem.

Šis pārskats būs paziņojuma formā, un tam būs pievienoti atbilstīgi likumdošanas priekšlikumi. Priekšlikuma pieņemšana ir paredzēta 2009. gada aprīlī, un tā ir iekļauta Komisijas likumdošanas darba programmā.

Pārskatā ir runa par instrumentu īstenošanu. Tas atšķirsies no cita vidusposma pārskata, ko arī pašlaik izstrādā – un ko arī paredz regulējums tas attiecas uz plānošanas dokumentiem un uz 2011. – 2013. gada stratēģijas dokumentiem. Šī jaunā plānošana vēl vairāk palielinās pirmā plānošanas posma demokrātisku kontroli 2007. – 2010. gadam.

Šie divi uzdevumi ir atšķirīgi, taču tie viens otru papildina. Pirms jaunā plānošanas perioda ir svarīgi precizēt jautājumus attiecībā uz instrumentiem. Stratēģijas un plānošanas pārskats notiks 2009. gadā, lai mēs 2010. gadā jau būtu gatavi demokrātiskai kontrolei Parlamentā.

Attiecībā uz Attīstības sadarbības instrumentu (DCI) mūsu ievada apsvērumi apstiprina jautājumu, kas būs pārskata pamatā: nepilnības spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā attiecībā uz darbībām, kuras nav saistītas ar oficiālo attīstības palīdzību (OAP) valstīs, uz kurām attiecas Attīstības sadarbības instruments (DCI).

Kādas ir šīs darbības, kas nav saistītas ar OAP? Tās ir dažādas, taču šī Parlamenta pašreiz sāktie četri sagatavošanas pasākumi sniedz veiksmīgu priekšstatu par to, par ko mēs runājam: sadarbība ar Āzijas un Latīņamerikas valstīm ar vidēju ienākumu līmeni, uz kurām attiecas Attīstības sadarbības instruments (DCI), un apmaiņa komercdarbības un zinātnes jomās ar Ķīnu un Indiju.

Mēs jums piekrītam, ka attiecībā uz šīm darbībām ir nepieciešami tiesību akti, lai aptvertu pasākumus, kas veicinātu ES līdzdalību Attīstības sadarbības instrumenta (DCI) valstīs. To varētu izdarīt vai nu ar jauna juridiskā instrumenta palīdzību, vai arī, izdarot grozījumus pašreizējā Industrializēto valstu instrumenta (ICI) regulā.

Kad mēs 2006. gadā sagatavojām jaunus ārējo attiecību instrumentus, mēs vienojāmies, ka tiem jāaptver arī mūsu iekšpolitikas ārējie virzieni. Mēs vienojāmies, ka šim nolūkam varētu izmantot juridisko pamatu, ko piemēro ārējām darbībām. Tas ievērojami atviegloja situāciju, salīdzinot ar to, kāda tā bija iepriekš.

Komisijai būs grūti saglabāt šo pieeju. Mēs uzskatām, ka juridiskajam pamatam jāatspoguļo šā instrumenta mērķi un saturs. Mēs atzīstam, ka problēmas šeit rada darbības, kuras nav saistītas ar OAP. Pēc savas būtības šīs darbības nevar uzskatīt par darbībām, kuras saistītas ar palīdzību attīstības jomā. Tāpēc, kā jau jūs minējāt, šīm darbībām nevar piemērot 179. pantu, kas attiecas uz attīstības sadarbību.

Pieņemot, ka mēs gribam aptvert zināmas darbības, kuras saistītas ar OAP, šķiet, ka, iespējams, vispiemērotākais juridiskais pamats būs Līguma 181. pants, kas attiecas uz sadarbību ekonomikas, finanšu un tehnikas jomās. Tomēr, pirms jauna priekšlikuma sagatavošanas Komisija rūpīgi apsvērs šo jautājumu, ņemot vērā Parlamenta nostāju. Būtu ļoti noderīgi saņemt Parlamenta nostāju, lai mēs, kā solījām, savus priekšlikumus varētu noformēt līdz vēlēšanām.

Visbeidzot, es redzu, ka ziņojumā prasīts vairāk resursu. Mēs raudzīsimies, ko tur var darīt. Jums ir zināms, cik knapa ir situācija finanšu shēmas 4. pozīcijā. Ir skaidrs, ka jaunās ekonomikas valstis atrodas pārejas posmā un ka pašreizējam atbalstam jābūt saistītam ar šo pāreju tas ir, pakāpeniski pārejot no attīstības palīdzības uz darbībām, kas nav saistītas ar OAP. Mēs šo jautājumu iekļausim pārskatā.

Šie ir Komisijas sākotnējie apsvērumi attiecībā uz ziņojumu, par kuru mēs šodien diskutējam. Mēs uzskatām, ka tas ir labs pamats mūsu kopējam darbam, un es uzklaušīšu, ko deputāti teiks šajā sakarā.

Vicente Miguel Garcés Ramón, *Budžeta komitejas atzinuma projekta autors*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Budžeta komiteja uzskata, ka ārkārtīgi svarīgi ir skaidri nospraust katra budžeta instrumenta robežas. Tāpēc

šķiet, ka vissaprātīgāk būtu izveidot jaunu instrumentu darbībām, kuras nav saistītas ar oficiālo attīstības palīdzību valstīs, kam piemēro Regulu.

Raugoties no budžeta viedokļa, Attīstības komitejas finansējuma priekšlikums nešķiet piemērots, jo šim nolūkam naudas nav un šīm darbības jomām daudzgadu finanšu shēmā nav piešķirti līdzekļi.

Ir finansējums 2009. gadam, bet ne turpmākajiem gadiem.

Jeburā gadījumā, pieņemot, ka šā jaunā sadarbības instrumenta finansējumam jāatbilst 2007. – 2013. gada finanšu shēmai, ir vērts uzsvērt finanšu shēmas vidēja termiņa pārskata nozīmi. Tam jāļauj nolīdzināt pozīciju atšķirīgās robežvērtības.

Nirj Deva, PPE-DE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es šobrīd ļoti atzinīgi vērtēju komisāres B. Ferrero-Waldner pārskatu, un es lūdzu savai politiskajai grupai atcelt savu grozījumu, lai šo ziņojumu varētu pieņemt. Ja tā nenotiks, tad es nonāksu diezgan sarežģītā situācijā, jo man šajā jautājumā būs jāatbalsta Sociāldemokrātu grupas referents.

Man jāsaka, ka, manuprāt, attīstības instruments ir paredzēts attīstības mērķiem. Taču, ja paraugāties uz to, ko šis attīstības instruments sevišķi 179. pants piedāvā, pat, ņemot vērā visus ierobežojumus, OAP instruments ļauj atbalstīt muzejus, bibliotēkas, mākslu, mūziku skolās, sporta nodarbību iespējas un vietas visas šīs iespējas ir uzskatāmas par oficiālo attīstības palīdzību. Taču šī palīdzība, protams, neattiecas uz koncertturneju vai sportistu ceļa izdevumu finansēšanu. Jaunattīstības valstu kultūras programmas, kuru galvenais mērķis ir propagandēt finansētāja kultūras vērtības, nevar nosaukt par oficiālo attīstības palīdzību. Tā neparedz militāro palīdzību, taču neizslēdz miera uzturēšanas pasākumus. Tā aptver plaša mēroga darbības pat civilās policijas pasākumus, kas nodrošina un uzlabo policistu apmācības, karavīru demobilizāciju, vēlēšanu uzraudzību, atmiņšēšanas pasākumus visas šīs darbības nozīmē oficiālo attīstības palīdzību.

Tāpēc šeit, Parlamentā, mēs nodarbojamies ar bezjēdzīgām diskusijām, jo oficiālais attīstības palīdzības instruments patiesībā aptver visas galvenās darbības jomas. Tāpēc es atzinīgi vērtēju komisāres B. Ferrero-Waldner paziņojumu, ka nepieciešams 181. a pants, lai būtu iespējams atrast finansējumu pasākumiem, kurus daži mani kolēģi iecerējuši veikt.

Ana Maria Gomes, PSE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, ir ārkārtīgi svarīgi atrisināt spēkā esošā tiesiskā regulējuma pašreizējās nepilnības attiecībā uz tādu darbību finansēšanu, kuras nav saistītas ar OAP valstīs, uz kurām attiecas Attīstības sadarbības instruments (DCI). Šim priekšlikumam par instrumentu attiecīgo nepilnību novēršanai nepārprotami jāsaņem Attīstības sadarbības instruments OAP mērķiem, un tam jāļauj skaidri nodalīt finanšu līdzekļus, kas piešķirti vienīgi attīstības sadarbībai OAP ietvaros no finansējuma, kas piešķirts cita veida attīstības sadarbībai ar jaunattīstības valstīm, kas nav saistīta ar OAP. Šis sadalījums pats par sevi ir ļoti būtisks politisks vēstījums, un tas veicinās ES attīstības sadarbības politikas pienācīgu pārredzamību.

Jaunajam vai arī pārskatītajam instrumentam jābūt arī pietiekami visaptverošam, lai iekļautu plaša mēroga darbības, kas neatbilst ESAO/APK pamatnostādņēm, taču kuras ir būtiskas ES sadarbībai ar jaunattīstības valstīm, piemēram, Akkas dabasgāzes atradņu attīstība Irākā vai sadarbība ar Indiju civilās aviācijas drošības jomā. Tāpēc es pilnībā nepiekrītu ierosinātajam ierobežojošajam juridiskajam pamatam. Es pilnībā atbalstu komisāri B. Ferrero-Waldner, kas uzskata, ka 181. a pants, iespējams, ir piemērotāks juridiskais pamats, lai nodrošinātu to interešu īstenošanu, kuras es jau uzsvēru. Tomēr es neesmu pārliecināts arī par PPE-DE grupas grozījumā ierosināto alternatīvu, par ko mums rīdrien jābalso.

Tāpēc es ceru, ka mūsu referenta Thijs Berman vadībā mēs varēsim atrast vairāk laika pamatīgai diskusijai par šo jautājumu un apsvērt, kāds būtu labākais juridiskais pamats, proti, komisāres B. Ferrero-Waldner priekšlikums.

Toomas Savi, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos pateikties Thijs Berman par ziņojumu. Tajā uzsvērts attīstības atbalsta svarīgs aspekts, kas, manuprāt, Komisijai nopietni jāapsver. Pašreizējie Eiropas tiesību akti diemžēl neparedz tādas pasākumus kā apmaiņas programmas kultūras, zinātņu un ekonomikas jomās, pilsoņu saskarsmi vai politisko dialogu, tādi ir tikai daži piemēri.

Eiropas Savienība dažādu aģentūru aizbildnībā ir izveidojusi vairākas programmas un finanšu instrumentus, katrs no tiem aptver tikai zināmu nelielu daļu problēmu, ar kurām pašreiz saskaras jaunattīstības valstis. Es uzskatu, ka bez Eiropas Savienības centrālās aģentūras un visaptverošas un saskaņotas politikas mūsu centieni uzlabot situāciju jaunattīstības valstīs nebūs pietiekami.

Mēs visi piekrītam, ka Eiropas Savienības attīstības sadarbības politikas mērķis ir aptvert iespējami vairāk cilvēku, kuriem tas vajadzīgs, taču tagad šā mērķa sasniegšanai mēs esam izvēlējušies diezgan neērtu ceļu. Pašlaik attīstības palīdzības jomā Eiropas Savienība ir ne vien institucionāli sadrumstalota, bet tai traucē arī juridiskie šķēršļi. Šajā vērtīgajā ziņojumā aplūkots šo nepilnību iznākums.

Eiropas Savienības un tās dalībvalstu ieguldījums oficiālajā attīstības palīdzībā ir ievērojams un to nekad nevajadzētu novērtēt par zemu, taču vēl daudz ir atlicis ko darīt, lai palielinātu institucionālā satvara efektivitāti un lietderīgumu, kā arī lai saskaņotu attīstības palīdzībai pamatā esošos tiesību aktus.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, godīgi sakot, es biju diezgan pārsteigts, ka vēl pirms G. Mitchell ziņojuma īstā ziņojuma par Attīstības sadarbības instrumenta (DCI) pieredzi pabeigšanas jau ir sagatavots T. Berman ziņojums un iesniegts priekšlikums.

Manam kolēģim ir taisnība attiecībā uz šā priekšlikuma būtību. Pateicoties Attīstības sadarbības instrumenta (DCI) struktūrai, nepilnības spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā bija nenovēršamas. Es atbalstu secinājumu, ka, lai novērstu šo plaisu, darbībām, kuras nav saistītas ar OAP, ir vajadzīgs atsevišķs instruments. Es varu iedomāties abas viņa ziņojuma 3. punktā ierosinātās alternatīvas.

Tomēr man jāsaka, ka darbības, kuras nav saistītas ar OAP, neapšaubāmi arī ir svarīgas valsts attīstībai: strīdīgs ir vienīgi juridiskā pamata izvēles jautājums. Manuprāt, šajā jautājumā referents un viņa komiteja nostājas pret pārējo pasaules daļu. Attīstības komiteja 179. pantu skaidro ļoti šauri, un tāpēc, lai formulētu juridisko pamatu, tai jāķeras pie pantiem, kuri attiecas uz iekšpolitikas jomām. Ārlietu komitejai, Juridiskajai komitejai, Parlamenta juridiskajam dienestam, Eiropas Kopienas Tiesai, Padomei un Komisijai ir cits skatījums uz 179. panta skaidrojumu.

Tāpēc mēs, Eiropas Tautas partija (Kristīgie demokrāti) un Eiropas Demokrāti šodien nolēmām, ka rīt nenoraidīsim šo priekšlikumu, bet iesniegsim apspriešanai grozījumu, kas groza iecerēto juridisko pamatu; mēs neatbalstīsim arī tā atlikšanu, jo mēs uzskatām, ka šeit runa ir tikai par juridisko pamatu. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka rītdien mēs šajā jautājumā panāksim skaidrību.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Mana kolēģa Berman kunga ziņojums piedāvā konkrētu risinājumu, kā novērst nepilnības spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā ārējo darbību finansēšanai, kuras nav neatliekamas un kuras neatbilst Attīstības sadarbības instrumenta attīstības darbību definīcijai.

Šādu darbību finansēšana ir svarīga no politiskā viedokļa, jo tā var nodrošināt Eiropas Savienības klātbūtnes nepārtrauktību valstīs un reģionos, kas savā attīstībā jau ir pāvirzījušies tālāk par sākuma posmu. Tomēr ir ārkārtīgi svarīgi, lai finanšu līdzekļi šo darbību finansēšanai nenāktu no attīstībai paredzētajiem avotiem, bet gan no citām budžeta pozīcijām.

Ziņojumā prasītā likumdošanas priekšlikuma mērķis ir nevis ierobežot, bet gan veicināt attīstību un neierobežot to, samazinot attīstības politikas jomām pieejamos līdzekļus par labu citiem pasākumiem. Tāpēc ir ārkārtīgi svarīgi definēt atšķirību starp darbībām, kas paredzētas Attīstības palīdzības instrumenta darbības jomā un darbībām, kas paredzētas jaunajos tiesību aktu noteikumos, lai, ievērojot šo atšķirību, noteiktu šīm darbībām paredzēto finansējumu.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlētos pateikties referentam par ziņojumu. Es piekrītu viņa pirmajai piebildei par ekonomikas krīzi, kas sevišķi ietekmē attīstības valstis, un es noteikti piekrītu arī tam, ka mēs nerasnēsim nosprausto mērķi – 0,7 % IKP veltīt atbalstam. Tas ir ļoti nožēlojami, jo, ja attīstības valstis atpaliks savā attīstībā, tad tas šīm valstīm būs patiešām milzīgs trieciens.

Es izlēmu piedalīties šajās debatēs, jo mani satrauca argumenti attiecībā uz juridisko pamatu. Man šķiet, ka tam pamatā ir bailes no tā, ka budžetu sadalīs pārāk skopīgi. Sauksim lietas īstajā vārdā! Ļaujiet man citēt to, ko šodien man uzticēja kādas attīstības aģentūras pārstāvji: „Lai gan mēs atbalstām Parlamenta prasību izveidot finanšu instrumentu darbībām, kuras nav saistītas ar OAP jaunattīstības valstīs, mēs noteikti uzskatām, ka šim instrumentam jābalstās uz juridiskā pamata, kas ir piemērots darbībām, kuras tas paredz finansēt. Ir skaidrs, ka darbībām, kuras nav saistītas ar attīstības palīdzību, 179. pants ir nepiemērots juridiskais pamats, un tādējādi tas būtu pretrunā ar EK Līgumu un *acquis communautaire*. Pastāv arī risks, ka darbības, kuras nav saistītas ar OAP, nākotnē varētu finansēt no budžeta pozīcijām, kas paredzētas istajiem attīstības pasākumiem. Mēs ļoti ceram, ka šo grozījumu noraidīs.”

Būdama PPE-DE grupas locekle, es šovakar esmu šeit, lai uzklausītu šā argumenta abas puses, kā arī, lai atbalstītu dažus ierosinājumus, ko esmu saņēmusi no ļoti patiesiem cilvēkiem attīstības jomā un kuru bažas man jākliedē.

Es vēlreiz atkārtoju, ka, ja mums būtu finanšu līdzekļu pārpilnība, tad juridiskais pamats mūsos neizraisītu tik daudz skumju. Grūtības rada tas, ka mums šo līdzekļu trūkst. Tie cilvēki, kuri ir iesaistīti attīstības programmā, kas arī ir galvenais iemesls šaubām, raizējas, viņi baidās, ka pieejamo naudu sadalīs starp pārāk daudzām darbībām. Tāpēc mani vēl joprojām jāpārliecina.

Paul Rübzig (PPE-DE). - (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāre B. Ferrero-Waldner, dāmas un kungi! Es vēlos diskutēt nevis par juridisko pamatu, bet gan par izdzīvošanas pamatu. Šeit ļoti īpaša loma ir mazajiem un vidējiem uzņēmumiem. Finanšu krīzes apstākļos sevišķi svarīga ir to kredītspēja, lai šie uzņēmumi vēl aizvien varētu saņemt mikrokredītus.

Es vēlos īpaši uzsvērt, ka mikrokredītu instruments patiesībā ir pierādījis savu vērtību visā pasaulē. Un PTO sarunu kārtas ietvaros, kas, cerams, tuvojas noslēgumam, mums sevišķi jādomā par atbilstīgiem tirdzniecības atvieglojumiem šajās jomās iesaistītajām ģimenēm.

Galu galā labklājība rodas tur, kur kaut ko ražo, kur cilvēki var dzīvot no šiem ienākumiem un pabarot savas ģimenes. Turklāt, ja viņiem vēl izdodas kaut ko pārdot, labklājība ir nodrošināta. Paturot prātā šo apstākli, es ceru, ka attīstības politikai būs pareizais virziens.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. - Priekšsēdētāja kungs, noklausoties šīs dažādās uzstāšanās, ir skaidrs, ka deputāti galvenokārt raizējas par juridiskā pamata izvēli.

Savā ievada runā es izklāstīju Komisijas ieturēto virzienu, taču es noteikti priecāšos izskatīt arī jūsu ierosinājumus.

Jūs zināt, ka mēs gribam, lai visas valstis saņemtu labāko attīstības palīdzību, un tas ir mūsu apsvērumu galvenais balsts. Tāpēc strādāsim kopā, lai atrastu pareizo risinājumu.

Thijs Berman, referents. - Priekšsēdētāja kungs, es neesmu jurists, un es tik labi nepārzinu likumus, taču vienu es zinu, ka mums jāizvairās no pārmērīgas juridisko tekstu interpretācijas. Es uztraucos par to, ka mēs izmantojam 181. pantu, kurā runāts par sadarbību ekonomikas un tehnikas jomās, bet mēs runājam arī par studentu apmaiņu ārzemju universitātēs. Tas ir mazliet riskanti. Ja Komisija uzskata, ka tas atrisina jautājumu, kā rīkoties attiecībā uz darbībām, kuras nav saistītas ar OAP un kuras mēs visi uzskatām par nepieciešamām un svarīgām, tad es neesmu pret šo risinājumu, un tam piekritīšu. Varbūt es raizējos tāpēc, ka esmu žurnālists? Man patīk teksti un, nopietni izturoties pret tekstu un valodu, es nopietni izturos pret vārdiem, kas pauž Eiropas būtību – tās humānismu. Jums jābūt ļoti piesardzīgiem, lietojot vārdus, 181.a pants varētu būt iespējamā izvēle, taču ļoti priecīgs par to es neesmu.

Tomēr es priecājos par *Mairead McGuinness* piebildi, ka viņu vajag pārliecināt. Viņa ir īriete, viņai ir sava pārliecība un viņa ir nelokāma savos principos, kādi noteikti esam arī mēs visi. Ja rīt nebūs iespējams vienoties par piemērotāko juridisko pamatu, tad es gribētu, lai to nodod atpakaļ manai komitejai un dod tai laiku izvēlēties piemērotāko juridisko pamatu, jo mēs visi zinām, ka ir vajadzīgas darbības, kuras nav saistītas ar OAP.

Es pateicos Komisijai par tās piebildi, ka jaunattīstības valstīs un valstīs ar vidēju ienākumu līmeni, gan arī citās valstīs darbības, kuras nav saistītas ar OAP, laika gaitā kļūs aizvien svarīgākas. Mēs visi piekrītam, ka tās ir svarīgas, un mēs visi piekrītam, ka tām nepieciešams juridiskais pamats. Daži no mums piekrīt tam, ka 179. pants nav pareizais risinājums.

Ja līdz rītdienas balsojumam es šovakar nevarēšu panākt vienošanos ar PPE-DE grupu – kas būtu skumji – es lūgšu nodot šo priekšlikumu atpakaļ manai komitejai. Es esmu gatavs to darīt un es to darīšu, ja rītdien balsos par šo grozījumu. Man būtu ļoti žēl, ja tāda būs PPE-DE grupas nostāja, jo mēs visi piekrītam, ka nepieciešams saglabāt attīstības palīdzību tādā līmenī, kādā tā ir pašlaik, un mēs visi zinām, ka ekonomiskās krīzes dēļ tās apjoms sarūk.

Priekšsēdētājs. - Debates ir slēgtas.

Balsojums notiks rītdien.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Angelika Beer (Verts/ALE), rakstiski. - (DE) Ārpolitikas finansēšanas jauno instrumentu pārskats atklāj trūkumus sadarbības jomā ar trešām pasaules valstīm, un tāpēc mēs ierosinām industriālā instrumenta reformu.

Ārlietu komiteja neatzīst, ka ir vēlams šā instrumenta jauno juridisko pamatu ierobežot tikai ar dažām sadarbības jomām. Turklāt pašlaik plānotās politikas jomas (kultūra, jaunatne, pētniecība) ir aizgūtas no Eiropas iekšpolitikas, un līdz šim tās nebija paredzētas, lai definētu sadarbību ar trešām valstīm. Tā ir tikai viena no neskaidrībām, par ko raizējas Ārlietu komiteja. Kas notiks, ja tuvākajā nākotnē būs vēlams sadarbīties ar citām valstīm, piemēram, klimata politikas jomā? Vai katram instrumentam mums katrreiz būs jārada jauns juridiskais pamats? Vai mēs tā rīkosimies vienmēr, kad mainīsies sadarbības jomas?

Ārpolitikas instrumenta reforma ir ļoti svarīga mums visiem, un tāpēc vajadzētu atgādināt, ka mēs necināties viens pret otru.

Tieši šā iemesla dēļ Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa kopā ar Ārlietu komitejas otro referentu pirmdien noraidīja grozījumu.

Mēs uzskatām, ka satura ziņā mūsu priekšlikums ir daudz tālredzīgāks un tas veicina saskaņotu ārpolitiku. Taču šis ziņojums ir tikai ieteikums Komisijai. Redzēsim, kā Komisija ar to rīkosies.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Eiropas Savienība ir lielākā attīstības palīdzības sniedzēja pasaulē, kopumā tā sniedz 60 % no visa finansiālā atbalsta. Arī turpmāk ir jānostiprina Eiropas Savienības galvenā loma attīstības sadarbības jomā.

Lai nostabilizētu jaunattīstības valstu ekonomiku un saglabātu tajās mieru, ir ārkārtīgi svarīgi, lai Eiropas Savienība turpinātu censties sasniegt savu mērķi līdz 2015. gadam palielināt savu ieguldījumu attīstības palīdzībā līdz 0,7 % IKP. Tomēr ar to vien nepietiks.

Attīstības palīdzības jomā būtiski ir panākt vispārēju saskaņotību starp dažādām iestādēm. Finanšu ieguldījumi un projekti, kas paredzēti infrastruktūras izveidošanai un stingrakai cilvēktiesību ievērošanai daudz apmierinošākā mērā, jāveic tā, lai tie viens otru papildinātu. ES jārada nepieciešamie instrumenti saskaņotu attīstības politikas pasākumu īstenošanai.

Tomēr Eiropas Savienības attīstības sadarbības pašreizējais juridiskais pamats tiesību normu ziņā ir kļūdains, un tāpēc es vēlētos pateikties referentam par šā svarīgā jautājuma ierosināšanu. Projekti, kuru mērķis ir uzlabot transporta, tehnoloģiju un enerģētikas nozares un dialogu starp zinātnieku aprindām un NVO, ir būtiski jaunattīstības valstu sociālajai dzīvotspējai. Tomēr šādu projektu galvenais mērķis nav paātrināt jaunattīstības valstu ekonomikas un labklājības attīstību, un tāpēc tie neatbilst Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas noteiktajiem oficiālās attīstības palīdzības kritērijiem. Turpmāk oficiālajai attīstības palīdzībai jābūt tieši vērstai uz nabadzības novēršanu un cilvēku dzīves apstākļu uzlabošanu.

24. Kopienas tiesiskais regulējums, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai (ERI) (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības jautājums ir ziņojums (A6-0007/2009), ko Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas vārdā iesniedza *Riera Madurell* kundze par priekšlikumu Kopienas tiesiskajam regulējumam, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai (ERI) (COM(2008)0467 - C6-0306/2008 - 2008/0148(CNS)).

Teresa Riera Madurell, referente. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisār, vispirms es vēlētos uzsvērt, ka *ITRE* komitejā attiecībā uz šo ziņojumu tika panākta vienprātība. Šī vienprātība bija iespējama, pateicoties „ēnu” referentu veiksmīgajam darbam un savstarpējai sadarbībai; viņu ieguldījums ārkārtīgi palīdzēja sagatavot lietderīgu ziņojumu par jautājumu, kas ir svarīgs Eiropas pētniecības infrastruktūrai.

Man jāsaka, ka Parlaments piekrīt Komisijai, ka, raugoties no pētniecības globalizācijas viedokļa un sakarā ar to, ka zinātnes un tehnoloģiju jomā radušies tādi jauni spēki kā Ķīna un Indija, mums steidzami jāpaātrina attīstība un jāveicina Eiropas jaunās pētniecības telpas izveide.

Ir ļoti svarīgi iespējami drīzāk nodrošināt, lai Eiropas Savienība būtu telpa, kurā brīvi var pārvietoties pētnieki, tehnoloģijas un zināšanas, kurā ir efektīvi saskaņotas pētnieciskās darbības un kurā resursiem rasts vislabākais iespējamais pielietojums. Lai to panāktu, līdztekus citiem pasākumiem ir nepieciešamas plašas pētniecības infrastruktūras Eiropas līmenī.

Šīs infrastruktūras var nodrošināt arī lielisku iespēju vairāku dalībvalstu sadarbībai, kas ārkārtīgi pozitīvi ietekmētu mūsu jauniešu zinātnisko izglītību un ekonomiskā ziņā spēcīgi ietekmētu Eiropas rūpniecību.

Tāpēc tās ir būtiskas Eiropas zinātnes attīstībai, un tātad mums jāatvieglo šī attīstība. Tāpēc Parlaments atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu ierosināt šī procesa tiesisko regulējumu un noteikumus.

Patiesībā mēs jau sākumā ņēmām vērā, ka Eiropas pētniecības infrastruktūras attīstība ir viens no Eiropas pētniecības telpas balstiem. Taču vienlaikus mēs apzinājāmies arī paredzamās grūtības, kuras radīsies ne vien tāpēc, ka šīs infrastruktūras prasa ievērojamus finanšu resursus – jāatceras, ka ESFRI (Eiropas Pētniecības infrastruktūru stratēģijas foruma) ceļvedī ietverti 44 projekti, kas jāīsteno nākamajos desmit gados – bet arī šā jautājuma tehniskā un organizatoriskā darba sarežģītības dēļ.

Saistībā ar šo jautājumu es vēlreiz gribētu atkārtot, ka attiecībā uz šāda mēroga iniciatīvu Parlamentam būtu jārikojas daudz izlēmīgāk. Tomēr šo pasākumu steidzamība un labāka juridiskā pamata neesība pašreizējā Līgumā pietiekami pamato 171. panta piemērošanu, tas gan neizslēdz apstākli, ka tas ir vēl viens iemesls, kāpēc iespējami drīzāk būtu nepieciešams jauns Līgums.

Es īsumā aplūkošu dažus šā ziņojuma jautājumus. Pirmkārt, tajā precizēta „Eiropas pētniecības infrastruktūras” definīcija, lai izvairītos no neskaidrībām, atšķirot juridisko personu no faktiskās pētniecības infrastruktūras. Tajā precizētas un papildinātas arī prasības attiecībā uz to, kāda pētniecības infrastruktūras vienība ir atzīstama par Eiropai piederošu; tajā aplūkoti arī citi svarīgi jautājumi, piemēram, ietekmes novērtējums priekšlikumam Eiropas līmenī, pamatojot tās spēju piešķirt finansējumu un nodrošinot, ka šī ir veiksmīga politiskā pieeja Eiropas zinātnieku aprindām.

Mēs ierosinām paplašināt šo iniciatīvu arī attiecībā uz pašreizējo infrastruktūru, un mēs pilnībā atbalstām Komisijas priekšlikumu par atbrīvojumu no PVN, kas, mūsuprāt, ir šīs iniciatīvas galvenā sastāvdaļa.

Tāpēc mēs Padomei gribam skaidri paziņot, ka tai iespējami drīzāk jāatrisina savas problēmas šajā jautājumā, un mēs vēlreiz gribam atkārtot, ka, ja mēs Eiropā gribam veicināt pētniecību, mums tā jāatbrīvo no nodokļu nastas. To mēs vairākkārt esam ieteikuši, lai iedrošinātu MVU iesaistīties pētniecības un izstrādes uzdevumos, un šos uzņēmumus mums atkal vajag atbalstīt saistībā ar plašu Eiropas līmeņa pētniecības infrastruktūru veidošanu, jo to līdzdalība ir ļoti nepieciešama zinātnes attīstībai.

Noslēgumā es vēlreiz vēlētos pateikties visiem „ēnu” referentiem, Komisijai par izcilo ieguldījumu un arī ITRE komitejai par ieguldīto darbu, palīdzot man šā ziņojuma sagatavošanā.

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, pirmkārt un galvenokārt es vēlos izteikt pateicību Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejai (ITRE) un īpaši referentei *Riera Madurell* kundzei par to, ka viņi atbalstīja mūsu priekšlikumu par Kopienas tiesisko regulējumu, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai. Es jūsu vārdos klausījos kā mūzikā!

Ļaujiet man pateikties arī „ēnu” referentiem par lietišķo atbalstu.

Visi kopā mēs esam spēruši nozīmīgu soli tiesiskā regulējuma virzienā, un tas ļaus dalībvalstīm sadarboties jaunu plašu pētniecības infrastruktūru veidošanā. Šis process kļūst aizvien sarežģītāks un izmaksā aizvien dārgāk, tāpēc to var paveikt tikai sadarbojoties vairākām Eiropas valstīm.

Jūs esat pamatīgi diskutējuši par jauno juridisko instrumentu, un jūs esat sagatavojuši daudzus grozījumus, kuri palīdzēs precizēt šā dokumenta tekstu un uzlabos tā uzbūvi, īpaši attiecībā uz definīciju, darbības jomu un statusu, iekļaujot atsauces uz Eiropas Pētniecības infrastruktūru stratēģijas forumu (ESFRI).

Komisija darīs visu iespējamo, lai Padome atbalstītu šo grozījumu īstenošanu.

Mēs sevišķi priecājamies, ka mūsu viedokli saskan attiecībā uz visbūtiskāko aspektu, par ko tieši pašlaik Padomē norit diskusijas un kas apdraud šā dokumenta pieņemšanu – tas ir jautājums par PVN.

Kā jums zināms, visas dalībvalstis piekrīt, ka ir nepieciešams atbrīvot no nodokļiem vairākas citu valstu pētniecības infrastruktūras, kas izveidotas uzņēmējā valstī.

Daudzreiz darba nolūkā šis jautājums ir risināts, izņēmuma kārtā piemērojot nodokļu atvieglojumus, un tas ir radījis dažas neskaidrības. Patiesībā tas attiecas tikai uz spēkā esošās PNV direktīvas īstenošanu, par ko vienojās un ko pieņēma Padome. Patiesībā jautājums ir par to, vai saskaņā ar definīciju PVN direktīvā Eiropas pētniecības infrastruktūrai jāpiešķir starptautiskās organizācijas statuss, un kā tāda tad tā jāatbrīvo no PVN maksāšanas. Tāpēc mēs nerunājam par nodokļu sistēmu saskaņošanu, bet gan par to, ka pētniecības infrastruktūras jāreģistrē kā juridiskas personas.

Gan Komisijas, gan arī Padomes juridiskais dienests skaidri formulēja, ka tā ir pareizi. Tātad tas ir vienīgi politisks lēmums par to, cik svarīgi dalībvalstīm būs apsvērt jaunu pasaules līmeņa pētniecības institūtu izveidošanu Eiropā.

Šajā jautājumā ļoti svarīgs varētu būt jūsu nelokāmais atbalsts.

SĒDI VADA: G. ONESTA

Priekšsēdētāja vietnieks

Paul Rübiger, PPE-DE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi, *L. van Nistelrooij* reiz teica, ka runa ir par „piektās brīvības” definīciju. Piektā brīvība vienkārši ir pētnieku brīvība, ko nevar piesaistīt kādam reģionam, valstij vai starptautiskajai tēlpai.

Lai pētnieki varētu veikt to darbu, ko sabiedrība no viņiem sagaida, mums vienkārši vajag izstrādāt klasifikācijas un tiesisko regulējumu. Runa šeit nav tikai par pētniecību universitātēs, par zinātnisko pētniecību vai pētniecību rūpniecībā, bet arī, it īpaši, par pētniecību, ko veic mazie un vidējie uzņēmumi. Galu galā svarīgi ir arī turpināt iepazīstināt ar šo pētījumu rezultātiem un padarīt tos pieejamus.

Pagājušajā gadā mēs iepazīstinājām Parlamentu ar Enerģētikas klubu priekšsēdētāja vietnieks *G. Onesta* arī toreiz piedalījās kur zinātnieki un atbildīgie sajūsminājās par izgudrojumiem, no kuriem mums visiem varētu būt ļoti liels labums. Sevišķi pašreizējos ekonomikas un enerģētikas krīzes apstākļos šādu pētniecības instrumentu izveidošana ir pareizā atbilde, jo tie ļauj mums izstrādāt jaunus produktus un pakalpojumus un pēc tam tos pārdot tālāk visā pasaulē. Tāpēc sevišķi atzinīgi ir jāvērtē Komisijas iniciatīva šajā jomā, jo šādu nodomu īstenošana, protams, pastiprina mūsu iespējas starptautiskajā arēnā. Tāpat kā mūsu partneriem, arī mums Eiropā aizvien svarīgāka ir tieši starptautiskā sadarbība. Galu galā mēs Eiropā esam kļuvuši par pirktspējīgāko pasaules daļu, un mūsu 500 miljoniem pilsoņu ir tiesības iespējami ātrāk un efektīvāk saņemt pētījumu rezultātus. Paldies!

Adam Gierek, PSE grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas pētniecības infrastruktūras (ERI) mērķis ir unikālu pētniecības centru izveidošana, ko vadītu konkrēto nozaru visizcilākie speciālisti. Manuprāt, šīm infrastruktūrām būtu nepieciešams ārkārtīgi daudz dārga, mūsdienīga aprīkojuma, un tajos būtu jāstrādā zinātnieku komandai. Eiropas pētniecības infrastruktūras nodarbosies ar apkārtējās pasaules parādību eksperimentālajiem pētījumiem, galvenokārt izmantojot induktīvās metodes, un šo pētījumu mērķis ir radīt praktiskus risinājumus. Šīm Eiropas pētniecības infrastruktūrām jākalpo arī jaunās paaudzes zinātnieku apmācībai.

Es uzskatu, ka Eiropas Pētniecības infrastruktūru stratēģijas forums negrasās kopēt esošos izcilības centrus, bet gan, izmantojot struktūrfondu un valstu finanšu līdzekļus, radīs atšķirīgas pētniecības vienības, kas papildinās izcilības centrus un radīs pētniecības vienību infrastruktūru, kurās darbosies speciālisti. Tas būs vienots tīkls, kas aptvers visu Eiropu. Jaunie, godkārtīgie Eiropas pētnieki nebūs spiesti doties pāri okeānam, lai īstenotu savas idejas. Tātad es domāju, ka Eiropas pētniecības infrastruktūru efektīvas darbības priekšnoteikumi ietver augstu specializācijas un mobilitātes pakāpi attiecībā uz pētniecības vidi. Pētniecība kļūs efektīvāka, ja to veiks īsākā laika posmā un ja tā notiks vairākās vietās, proti, ja galvenos pētniecības uzdevumus vienlaikus veiks dažādās starptautiskās pētniecības infrastruktūras vienībās, kurās darbosies speciālisti un kuras, tā kā tie nav uzņēmumi, vajadzētu atbrīvot no nodokļiem.

Paldies par uzmanību, es apsveicu *Madurell* kundzi un vēlu Komisijai drīzāk realizēt šo tiesiskā regulējuma koncepciju, ko, lai gan tā ir interesanta, vēl nepieciešams precizēt.

Vladko Todorov Panayotov, ALDE grupas vārdā. – (BG) Es vēlētos apsveikt *Teresa Riera Madurell* sakarā ar šo ziņojumu, kas palīdz mums tuvoties Eiropas pētniecības telpas izveidošanai. Es esmu pārliecināts, ka, izveidojot zinātniskās pētniecības partnerību tīklu dalībvalstu starpā, mēs spēsim izveidot konkurētspējīgu un iesaistošu ekonomiku, kas balstīta uz zināšanām un jauninājumiem. Bez atbilstīgas infrastruktūras zināšanu apmaiņa nebūs iespējama, jo tai ir galvenā loma efektīvas vides izveidošanā mūsdienīgu un ārkārtīgi nepieciešamu pētījumu veikšanai.

Pašlaik visas darbības aprobežojas ar atsevišķu pētniecisko nodibinājumu savstarpējo sadarbību. Mums arī nebija atbilstīgu juridisko instrumentu, uz kuru pamata būtu iespējams izveidot piemērotas partnerības dažādu valstu dalībnieku starpā, un tas faktiski ir galvenais, lai gūtu panākumus šajā jomā. Šādu juridisko instrumentu neesība ievērojami aizkavēja pētniecības integrācijas procesu jaunajās dalībvalstīs, un šīm dalībvalstīm ir milzīgas pētniecības iespējas, kuras jāiekļauj Eiropas Savienībā.

Šis ziņojums nav tikai solis pētniecības infrastruktūras juridiskās bāzes izveidošanas virzienā. Tas, palielinot Eiropas pētniecības centru prestižu un ietekmi pasaulē un palielinot nodarbinātības līmeni, varētu palīdzēt panākt zināšanu pārvietošanos Eiropas Savienībā, un tādējādi dot ieguldījumu jauno vides uzdevumu piemērotu risinājumu meklējumos. Es vēlreiz vēlētos apsveikt referenti *Riera Madurell* kundzi.

Nils Lundgren, IND/DEM grupas vārdā. – (SV) Vai mums Eiropas ekonomikā ir vajadzīga juridiskā persona pētniecības nozarē, vai tas tagad ir ES neatlaidīgās cīņas pret plurālismu Eiropā kārtējais piemērs? Patiesība ir tāda, ka, lai īstenotu veiksmīgu institucionālo reformu, protams, ir nepieciešama konkurence iestāžu starpā. Iedomāsimies, kā būtu, ja jau pirms 50 gadiem būtu izveidots starptautiskais tiesiskais regulējums. Attīstība šajā jomā būtu mitējusies. Starptautiskos līgumus ir sarežģīti grozīt un tas notiek pārāk lēni. Attīstība notiek tad, ja valstis var viegli reformēt savas valsts iestādes. Tad veiksmīgās reformas izplatās arī citās valstīs.

Komisijas priekšlikums noteikti nav ierobežojošs. Tas piedāvā alternatīvu pašreizējiem valstu priekšlikumiem un tādējādi pilnveido tos. Taču šo priekšlikumu pilnībā pazudina apstāklis, ka Komisija arī Eiropas līmenī vēlas regulēt šīs juridiskās personas aplikšanu ar nodokļiem. Tāpēc šis priekšlikums jānoraida.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). — (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisār, manuprāt, šis ir ievērojams progress Eiropas pētniecības politikas jomā. Šis ir Sestās pamatprogrammas novērtējuma ziņojuma rezultāts, taču tajā ir arī apsvērumi, kas radās, izstrādājot Septītās pamatprogrammas projektu.

Komisār, jūs teicāt, ka tagad dažas dalībvalstis atļauj apvienot spēkus. Maigi izsakoties, ir smieklīgi pieminēt, ka tam ir vajadzīga īpaša Eiropas Savienības atļauja, taču runa vairs nav par Eiropas Savienību, bet tā tomēr ir attīstība. Mani uztrauc jūsu apgalvojums par to, ka piemēros PVN minimālās normas un ka situācija attiecībā uz starptautisko statusu vēl nav pilnībā skaidra; tā vismaz es to saprotu.

Pirms balsojuma par SESAR Kopuzņēmumu citēja 171. pantu. Kopš tā brīža mēs par šā projekta sākotnējo versiju esam balsojuši divreiz; nebija apstiprināts tā starptautiskais statuss, un tāpēc nebija iespējams nodibināt kopuzņēmumu. Cits kopuzņēmums *Galileo* vispār nav nodibināts.

Mani ir šādi jautājumi: Kāda būs Kopienas finansējuma daļa? Vai, lai novērstu pētniecības infrastruktūrām un to atbalstam paredzēto resursu izšķērdēšanu, finansējumu piešķirs tiem, kas strādā kopā? Vai galu galā pētniecības vajadzībām būs iespējams pasmelt līdzekļus no kohēzijas fonda, lai apvienotu izcilību ar kohēziju?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) 2009. gads ir Eiropas radošuma un inovācijas gads.

Eiropas pētniecības infrastruktūras izveidošana, kas nenodarbotos ar saimniecisko darbību, palīdzēs pilnveidot Kopienas pētniecības programmas, kā arī Kopienas līmenī panākt un izplatīt veiksmīgākos rezultātus pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumu jomās.

Es atzinīgi vērtēju apstākli, ka šīs infrastruktūras var saņemt finansējumu, izmantojot kohēzijas politikas finanšu instrumentus saskaņā ar Eiropas Reģionālās attīstības fonda, Sociālā fonda un Kohēzijas fonda noteikumiem.

Es gribu uzsvērt, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai šīs infrastruktūras izveidotu saikni starp pētniecības institūtiem, universitātēm, zinātnes pasauli un privāto sektoru, un rūpniecības nozare gūtu labumu, izmantojot pētījumu rezultātus.

Tomēr es vēlētos minēt, ka pašreizējos krīzes apstākļos mums galvenokārt vajag nodrošināt, lai vismaz 1 % no katras dalībvalsts IKP piešķirtu pētniecībai.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Priekšstats par Eiropas kopējo pētniecības telpu un Kopienas tiesisko regulējumu, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrām, ir bijis mūsu pamatprincips, tiecoties īstenot Lisabonas mērķus attiecībā uz ekonomikas izaugsmi, darba vietu radīšanu un dinamiskas, uz zināšanām balstītas ekonomikas izveidošanu.

Pētniecības infrastruktūrām, pateicoties to spējai vēlamā rezultāta sasniegšanai mobilizēt cilvēkresursus un ieguldījumus, ir aizvien lielāka loma zināšanu un tehnoloģiju attīstībā, tādējādi dodot izšķirošu ieguldījumu Eiropas ekonomikas attīstībā. Tā kā mēs vēlamies, lai Eiropas Savienība kļūtu par galveno partneri starptautiskajā pētniecības jomā, mēs ierosinājam veicināt pētniecību ar konkurētspējīgu finansējumu, atbilstošu infrastruktūru un regulējumu intelektuālā īpašuma jomā, kā arī nodrošināt pētnieku efektīvu mobilitāti.

Šodien ar šo priekšlikumu Kopienas tiesiskajam regulējumam, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai, mēs nostiprinām piektās brīvības – zināšanu pārvietošanās brīvības – radīšanu Eiropā. Pašreizējais regulējums

būs Eiropas pētniecības attīstības balsts, jo Eiropas pētniecības infrastruktūra nodrošinās Kopienas pētniecībai izcilību zinātnes jomā un Kopienas ekonomikas konkurētspēju, kas balstīta uz vidēja termiņa un ilgtermiņa prognozēm, un tā efektīvi atbalstīs Eiropas pētniecības darbības.

Pašreizējos ekonomiskās krīzes apstākļos šā regulējuma iespējami drīzāka ieviešana, savienojot to ar atbalstu pētniecībai un attīstībai, kopējo standartu izveidošana zināšanu nozarē un valstu izglītības sistēmu modernizācija nodrošinās reālus risinājumus šīs krīzes pārvarēšanai.

Es domāju, ka pašlaik mums nekavējoties jāpievērš uzmanība esošajām atšķirībām inovāciju un pētniecības infrastruktūras attīstības jomā ekonomiski attīstīto dalībvalstu un to valstu starpā, kuru ekonomika vēl tikai attīstās, lai mēs neizraisītu milzīgu pētnieku migrāciju no tikko pievienojušos valstu ekonomiskās situācijas uz tām dalībvalstīm, kuras ir globālās ekonomikas priekšgalā. Šo infrastruktūru un pētniecības iespēju viendabīga sadale Eiropas Savienībā būs izdevīga visai Eiropas Savienībai, un tā palīdzētu novērst zinātnieku migrāciju no Austrumiem uz Rietumiem.

Noslēgumā es vēlētos izteikt atzinību referentei *Riera Madurell* kundzei, viņas kolēģiem Rūpniecības, pētniecības un eneģētikas komitejā par šā ziņojuma sagatavošanā ieguldīto darbu.

Avril Doyle (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, vai jūs varētu veltīt man piecas minūtes starp diviem pieteiktajiem runātājiem? Es būtu ieinteresēta saņemt divas minūtes, ja tas ir iespējams?

Priekšsēdētājs. – Labi, jūs mani samulsinājat. Reglaments paredz vienu minūti. Vienu minūti.

Avril Doyle (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, visu cieņu, bet par to runājot mēs tagad patērējam divas minūtes. Uztājoties no vietas, nepieteiktās uzstāšanās procedūrai ir piecas minūtes. Es esmu piedalījies citās debatēs, kurās bija apmēram viens, divi vai trīs runātāji, un mēs sadalījām laiku. Es gribu tikai divas minūtes – es nezinu, ko par to domā citi kolēģi.

Paldies, priekšsēdētāja kungs, ka ļāvāt man savtīgi izmantot jūsu pacietību.

Es pilnībā atbalstu jaunās Eiropas pētniecības infrastruktūras juridiskā statusa izveidošanu Eiropas līmeņa projektiem un Eiropas līmeņa finansējumam.

Man ir divi īsi jautājumi. Man rokās ir – un es gribētu paust atzinību komisāram un viņa komandai – izdevums ar nosaukumu „Pētījumieltīpīgāka un integrētāka Eiropas pētniecības telpa: ziņojums par zinātnes, tehnoloģiju un konkurētspējas galvenajiem rādītājiem 2008./2009. gadam.” Manuprāt, ņemot vērā IKP sabrukumu visā Eiropā un citur, šie skaitļi varētu būt jau novecojuši. Manu uzmanību īpaši pievērsa fakts, ka valsts finansējums pētniecībai un izstrādei var būt precīklisks, kā tas notika Japānā un ASV pagājušā gadsimta deviņdesmito gadu sākumā, un attiecīgi šā gadsimta pirmās desmitgades sākumā. Kad tur samazinājās IKP līmenis, tad valsts sektora ieguldījums pētniecības un izstrādes jomā palielinājās.

Vai, ņemot vērā pašreizējos apstākļus ES, ņemot vērā pašreizējo ekonomikas izaugsmes sabrukumu visā ES mēs pasaulē neesam vienīgie – ar 7. pamatprogrammas ietvaros pieejamajiem līdzekļiem un dalībvalstu līdzekļiem mēs spēsim kompensēt valsts sektora pieaugošo finansējuma trūkumu pētniecības un izstrādes jomā?

Mans otrais jautājums attiecas uz biedējošajām izredzēm attiecībā uz ES patentu pieteikumu apjoma daļu pasaulē, jo tā ir samazinājušies līdz satraucošam līmenim. Jūs sakāt, ka, iespējams, to varētu izskaidrot ar augstajām patentu izmaksām Eiropā. Eiropā patentu pieteikumu izmaksas un ar tiem saistītās izmaksas ir par 29 % augstākas nekā ASV, 13 reižu augstākas nekā Japānas Patentu birojā, tajā pašā laikā patentu aizsardzības izmaksas 27 ES dalībvalstīs ir 60 reižu augstākas nekā ASV – biedējoša kopsakarība. Varbūt jūs, komisār, mums varētu pastāstīt, kā mēs šo problēmu varētu atrisināt iespējami drīzāk?

Es vēlētos vēlreiz apsveikt jūs, komisār, sakarā ar šo aizraujošo izdevumu.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos pateikties referentei par paveikto darbu. Es atbildēju uz *Doyle* kundzes paziņojumu. Šobrīd, kad mēs piedzīvojam ekonomikas sabrukumu, mums nevajadzētu pieļaut kļūdu, nevērtīgi izturoties pret pētniecību un izstrādi, kā arī pret cilvēkiem, kuri ir nodarbināti šajās jomās. Tāpēc es atbalstu pasākumus, kas attiecas uz tiesiskā regulējuma izveidošanu, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai.

Mums jāapzinās, ka ir svarīgi izveidot Eiropas pētniecības infrastruktūras tiesisko regulējumu un ka svarīgs ir arī atbilstīgs finansējums, taču šo naudu nevar ņemt no atsevišķu reģionu vai pat valstu ieguldījuma. Šajā gadījumā svarīgs ir arī jautājums par atbilstīgu aplikšanu ar nodokļiem. Es uzskatu arī, ka starp pētniecības

centriem un ekonomiku, tostarp mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, ir nepieciešama veiksmīgāka sadarbība. ES esmu pārliecināts, ka Eiropas pētniecības infrastruktūra dos savu ieguldījumu tajā gadījumā, ja tā būs pienācīgi saistīta ar pamatprogrammām, lai uzlabotu cilvēku, kas strādā pētniecības jomā, īpaši jauniešu, situāciju, kā teica *Gierek* kungs. Tas varētu arī novērst intelektuālā darbaspēka emigrāciju no Eiropas. Mums jāatceras, ka Lisabonas stratēģijā ir paredzēts, ka 3 % no IKP ir jāiegulda pētniecībā un izstrādē. Šodien Eiropas Savienībā šis rādītājs ir 1,84 % manī dati ir par 2007. gadu. Tādēļ es uzskatu, ka Eiropas pētniecības infrastruktūra uzlabos šo situāciju.

Janez Potočnik, *Komisijas loceklis*. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlētos pateikties par jūsu atbalstu. Manuprāt, mēs visi saprotam, cik svarīgs ir jautājums, par ko mēs runājam. Varbūt es neievērošu kārtību, kādā jūs uzdevāt jautājumus, taču es mēģināšu īsumā atbildēt uz tiem.

Doyle kundze, attiecībā uz valsts finansējumu, pagātnes pieredze rāda, ka krīzes laikos, ļoti iespējams, samazinās privātais finansējums. Tāpēc attiecībā uz valsts finansējumu nevajadzētu pieļaut šādu briesmīgu kļūdu un rīkoties līdzīgi, jo citādi, krīzei beidzoties, mēs nonāksim neapskaužamā situācijā. Tādēļ valsts finansējumam jābūt precīziskam, un tādēļ mums Eiropā bija šāds piemērs. Somijā tā notika pagājušā gadsimta deviņdesmito gadu sākumā. Manuprāt, mums jārikojas līdzīgi un jāseko šim piemēram.

Par patentu pieteikumu izmaksām tas ir ļoti pārsteidzoši. Manuprāt, uz šo jautājumu nevar atbildēt vienkārši. Atbilde „labāk”, protams, būtu atbilde, kas būtu viendabīgāka nekā jebkas, ko es varētu darīt. Pagājušajā gadā mēs mēģinājām darīt visu iespējamo, ierosinot noskaidrot šo patentu lietu attiecībās starp privātajām un valsts iestādēm, taču tā nav atbilde, kas izskaidro problēmas būtību, ar ko mēs saskaramies attiecībā uz patentu pieteikumiem.

Tagad es pievērsīšos priekšlikumam par jautājumiem attiecībā uz finansējumu Septītās pamatprogrammas ietvaros. Līdz šim mēs finansējām apstiprināto projektu sagatavošanās posmu. Institucionāli nav paredzēts finansēt infrastruktūru. To darīs dalībvalstis, un dalībvalstis arī izlems, piemēram, tās atrašanās vietu. Tomēr, kad šis process būs pabeigts, mēs noteikti, tāpat kā attiecībā uz citām infrastruktūrām, finansēsīm piešķirumus.

Tas patiesi ir vienīgais ceļš uz priekšu. Es jums varu atgādināt, ka tad, kad mēs diskutējām par pētniecības infrastruktūras budžetu, tas bija budžets, ko patiešām procentuāli samazināja galvenokārt Septītajai pamatprogrammai. Tomēr es esmu diezgan optimistiski noskaņots. Mēs veiksmīgi virzāties uz priekšu, un es uzskatu, ka šis tiesiskais regulējums dos labus rezultātus.

Attiecībā uz PVN es gribētu runāt konkrēti. Mēs neierosinām iekļaut tiesību aktos atbrīvojumu no PVN. Mēs uzskatām, ka, ja vairākas valstis iesaistīsies kopējās infrastruktūras veidošanā, vienīga, vai tā būtu starp Vāciju un Slovēniju, vai arī Apvienoto Karalisti, vai kādu citu valsti, neviena no šīm valstīm galu galā nepiekrītīs maksāt PVN uzņēmējā valstī. Tāds arī ir stāvoklis šobrīd – bet kāds tad īsti ir stāvoklis šobrīd? Pašlaik katra valsts atsevišķi risina sarunas ar uzņēmējvalsti par šādu atvieglojumu piemērošanu. Ar šiem tiesību aktiem mēs mēģinām nodrošināt tādu starptautiskās organizācijas statusu, kam saskaņā ar pašreizējiem PVN tiesību aktiem varētu piemērot atbrīvojumu no PVN.

Katrā gadījumā, tāda īsumā varētu būt šā stāsta būtība, taču bija runa par laiku. Laiks šeit ir izšķirošais jautājums, jo mēs runājam par to, vai mēs varam paātrināt un vienkāršot veidu, kā mēs veidosim savstarpējās pētniecības infrastruktūras. Diemžēl pašlaik situācija attiecībā uz pētniecības infrastruktūru ir tik sarežģīta, ka mēs zaudējam gan laiku, gan naudu. Tāda īsumā ir šā stāsta būtība.

Es aizmirsu kohēziju. Atbilde ir jā.

Visbeidzot, tas arī ir jautājums, kas mums jāakcentē. Mums ir vajadzīga infrastruktūra. Mums tā ir vajadzīga iespējami drīzāk. Šis solis paātrinās visu procesu. Es pateicos par sapratni un es jums pateicos par atbalstu šajā sakarā.

Priekšsēdētājs. – Pirms es dodu vārdu jūsu referentei, es kaut ko gribētu paskaidrot *Doyle* kundzei. Mēs izpētījām tehniskos jautājumus.

Mazliet vairāk nekā pirms gada, 2008. gada janvārī, jūs saņēmāt ģenerālsekretāra vietnieka paziņojumu par Priekšsēdētāju konferences 2007. gada 27. oktobra lēmumu. 3. punkta b sadaļā skaidri norādīts, ka nepieteiktās uzstāšanās procedūrai paredzētas ne vairāk kā piecas minūtes, un šis laiks ir ierobežots līdz vienai minūtei katram runātājam.

Tādi ir noteikumi, taču bija patīkami jūsos klausīties, jo mēs ar prieku klausījāmies jūsu runu. Tagad mēs atkal pievērsīsimies mūsu referentei *Riera Madurell* kundzei.

Teresa Riera Madurell, referente. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu pateikties visiem, kas ar savu ieguldījumu piedalījās šajās debatēs, un es vēlos arī pateikties komisāram par to, ko viņš runāja, un es vēlos teikt, ka es pilnībā piekritu viņa ļoti precīzajam skaidrojumam attiecībā uz PVN jautājumu. Noslēgumā es vienkārši gribētu teikt, ka vairākums no mums piekrit pašos pamatos. Vēstījums ir skaidrs: izcilība pētniecībā prasa augstvērtīgu infrastruktūru, un būtībā tās uzbūves un darbības augsto izmaksu dēļ ir svarīgi sadalīt lielu daļu šīs pētniecības infrastruktūras. Citiem vārdiem sakot, ir vairāk nekā saprātīgi apsvērt Eiropas infrastruktūras izveidošanu, kas var kalpot visiem Eiropas zinātniekiem.

ESFRI ceļvedis noteikti bija solis pētniecības infrastruktūras labākas Eiropas līmeņa plānošanas virzienā. Tagad mums ir vajadzīgs tikai īstenot to, kas paredzēts šajā ceļvedī. Viena no galvenajām problēmām, kā jau daži mani kolēģi uzsvēra, noteikti ir finansējums, jo par spīti finansējuma palielinājumam, kas piešķirts septītajai pamatprogrammai un kohēzijas politikas programmās ietvertajām iespējām infrastruktūru atbalstam, ko arī daži mani kolēģi minēja, ar Eiropas Savienības budžetu nepietiek, lai finansētu visu vajadzīgo infrastruktūru. Tāpēc ir būtiski iespējami drīzāk apkopot kā valsts, tā arī privātos finansējumu avotus, īpaši jau rūpniecības, lai gan komisāram bija taisnība, šis nav tam labākais brīdis.

Vēl viens sarežģījums, kas nav mazāk svarīgs, bija juridiskās formas neesība. Izvīzot šo priekšlikumu, Komisijas mērķis bija: izveidot tiesisko regulējumu un nepieciešamos apstākļus Eiropas pētniecības infrastruktūras attīstībai. Tas ir labs priekšlikums, un mēs esam pārliecināti, ka to, kā jau komisārs teica, nostiprinās Parlaments.

Es vēlētos lūgt Padomei vēlreiz uzklaut mūsu vēstījumu.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, vai es drīkstētu lūgt neizslēgt apkuri līdz sanāksmes beigām, jo šeit ir pārāk auksti.

Priekšsēdētājs. – Mēs ņemsim vērā šo iebildi. Varbūt mūsu pēcpusdienas debates būs dzīvākas un dedzīgākas un sasildīs atmosfēru zālē. Šī zāle patiešām ir liela.

Debates par šo būtisko jautājumu, kam būs liela nozīme Eiropas pētniecības attīstībā, ir slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Laikā, kad ekonomika piedzīvo lejupslīdi, iestādēm ir vēlme samazināt līdzekļus pētniecībai. Tomēr man ir prieks, ka apspriežot šo ziņojumu par priekšlikumu Padomes regulai par Kopienas tiesisko regulējumu, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai, mēs dodam svarīgu signālu par to, ka pētniecība Eiropas Savienībai joprojām ir prioritāra darbības joma.

Es esmu stingri pārliecināts, ka izveidojot šo iestāžu sistēmu, lai atbalstītu pētniecības darbību, mēs redzēsim rezultātus, kuri stiprinās Eiropas Savienības ekonomiku. Tas ir tādēļ, ka pētniecība nav untums, bet nepieciešamība, ar kuru nodrošina Eiropas Savienības konkurētspēju pasaules mērogā.

Es vēlētos izcelt vienu ārkārtīgi svarīgu jomu, kurā pētniecībai var būt svarīga loma. Nākamajos 25 gados urbanizācijas rezultātā ir sagaidāms, ka par gandrīz 25 % samazinās lauksaimniecībā izmantotās zemes platību. Lai kompensētu šo platības samazinājumu, mums mazākām platībām ir vajadzīga lielāka produktivitāte, mazāk izmantojot ūdeni vai pesticīdus. Risinājumus var rast ar pētniecības palīdzību, jo īpaši biotehnoloģiju jomā, ņemot vērā, protams, nodrošinātības ar pārtiku principu.

Tas ir vēl viens iemesls, lai atbalstītu plašāku pētniecības darbību un nodrošinātu vienotu Eiropas Savienības regulējumu.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Es atzinīgi vērtēju ziņojumu par tiesiskā regulējuma, ko piemēro Eiropas pētniecības infrastruktūrai (ERI) izveidi, kā arī Komisijas priekšlikumu regulai šajā jomā.

ERI ir atbilde reālai vajadzībai no Eiropas Savienības pētnieku puses un tā bez šaubām palīdzēs palielināt Eiropas zinātnes konkurētspēju.

Viens no svarīgiem elementiem šajā regulā ir iespēja Eiropas Savienībai būt dalībniecei ERI veida struktūrā. Tas nodrošina Kopienai spēju piedalīties un virzīt Eiropas pētniecības politiku.

Pamatojoties uz šo principu, es aicinu Eiropas Komisiju ņemt vērā trīs lietas, kad runa ir par finansiālā atbalsta sniegšanu ERI.

- 1) Kopienas iesaistīšanās tikai projektos ar ārkārtīgi augstu zinātnisko potenciālu;
- 2) ERI izveides veicināšana reģionos, kuri parasti ir cietuši no intelektuālā darbaspēka aizplūšanas gan Kopienā, gan ārpus tās;
- 3) privātā sektora uzņēmumu piekļuves veicināšana ERI.

Kopienas politikai šajā jomā ir jāapvieno zinātniskā izcilība ar pētnieku pieplūduma radīšanu un efektīvām infrastruktūrām valstīs, piemēram, jaunajās Eiropas Savienības dalībvalstīs no pievienošanās kārtām 2004. un 2007. gadā.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Ziņojums, kuru sagatavojusi *Teresa Riera Madurell*, ir īpaši nozīmīgs, jo ar to rada tiesisko regulējumu, kas nepieciešams, lai attīstītu pētniecības infrastruktūras.

Eiropas pētniecības infrastruktūru izveidošana nodrošina to, ka pētniecība sasniegs augstu līmeni.

Turklāt ar to radīs jaunas iespējas ciešākai sadarbībai starp Eiropas pētnieku darba grupām, kurām varētu arī pievienoties daudzi studenti un tehniskie darbinieki, tādējādi palīdzot jauniešus ieinteresēt augsto tehnoloģiju pētījumos.

Šim tiesiskajam regulējumam ir jānodrošina labāka sadarbība starp rūpniecības nozari un zinātnisko pētniecību, tādējādi veicinot inovāciju ieviešanu.

Es atbalstu referentes ierosinājumu, ar kuru Komisijai prasa regulāri ziņot Eiropas Parlamentam par stāvokli saistībā ar Eiropas pētniecības infrastruktūru attīstīšanu.

Liela mēroga pētniecības infrastruktūru izveides izmaksām ir nepieciešams, lai spēkus apvienotu vairākas valstis.

Kopējā tiesiskā regulējuma izveide ir absolūti nepieciešama, lai veicinātu un paātrinātu šo infrastruktūru attīstīšanu.

25. Īpaša vieta bērniem ES ārējās darbībās (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts darba kārtībā ir *Kinnock* kundzes, kura pārstāv Attīstības komiteju, ziņojuma (A6-0039/2009) par īpašu vietu bērniem ES ārējās darbībās īss izklāsts (2008/2203(INI)).

Glenys Kinnock, referente. – Priekšsēdētāja kungs! Man sākumā ir jāsaka, ka es ļoti atzinīgi vērtēju to paziņojumu, kuru ir sagatavojusi Komisija. Es domāju, ka tas ir gan visaptverošs, gan tālejošs.

Savā ziņojumā, komisār, es ierosinu to, kādi praktiski pasākumi, ieguldījumi un procesi ir nepieciešami, ja mēs gribam noteikt to ļoti īpašo vietu bērniem ārējās darbībās. Komisijas un Padomes paziņojums un secinājumi par ārējām darbībām pamatosies uz ES stratēģijas par bērnu tiesībām ārējo dimensiju. Es uzskatu, ka tas Eiropas Savienībai ir svarīgs darbs.

Komisār, es tagad ļoti ceru ieraudzīt pasākumus, kuri paredzēti, lai panāktu atbilstību tam mērķim, kuru es saskatu. Mums ir jāredz būtība, atbalstot retoriku. Tas nozīmē, ka resursiem ir jābūt pieejamiem un — kā es esmu pārliecināta, jūs piekritīsiet —, protams, Eiropas Savienības dalībvalstīs nedrīkst atkāpties no tām saistībām, kuras tās ir uzņēmušās, finansēt Tūkstošgades attīstības mērķu (TAM) sasniegšanu. Mēs zinām to, ka lielākajai daļai no pasaules diviem miljardiem bērnu tā ir ikdienas cīņa pret nabadzību un neaizsargātību. Kā mēs zinām, 98 % bērnu, kuri mūsu pasaulē dzīvo galējā nabadzībā, dzīvo jaunattīstības valstīs.

Turklāt tagad ir skaidrs, ka finanšu krīzes ietekmi smagi izjutīs bērni un jaunieši, piemēram, kad tiek samazināti budžeti veselībai un izglītībai. Tāpēc, manuprāt, ir pareizi, ka mēs paužam politisku apņemšanos augstākajā līmenī bērnu interesēs un saistībā ar bērniem. ES ir jāsaskata savā partnerībā ar jaunattīstības valstīm iespēja ietekmēt sabiedrisko politiku, lai glābtu bērnu dzīvības. Prioritārie pasākumi attiecībā uz bērniem ir jāveicina, kad Eiropas Komisija apspriež valstu stratēģiju dokumentu reģionālās un tematiskās stratēģijas, kad tās tiek sagatavotas un pēc tam, kad tās tiek pārskatītas.

Kad tiek paredzēts budžeta atbalsts, tostarp arī TAM budžeta līgumi, ir un būtu jāiekļauj konkrēti bērnu tiesībām veltīti mērķi un rādītāji. Es atzinīgi vērtēju Komisijas nodomu sagatavot partneru valstu rīcības plānus bērnu tiesību jomā. Mums ir vajadzīgas garantijas, ka pat visvairāk novārtā atstātajiem bērniem, tostarp bērniem ar invaliditāti un bāreņiem, ir pieejami līdzvērtīgi veselības aprūpes, sociālās apgādes un juridiskie pakalpojumi.

Es uzskatu, ka ir vairāk un labāk jāapmāca Komisijas darbinieki — gan šeit, Briselē, gan delegācijās —, jo īpaši par to, kā viņi organizē bērnu līdzdalību. Mums ir jāredz, ka Eiropas Savienībā nopietni pārdomā to, kā mēs nodrošinām, ka mēs ieklausāties bērnos un uzaicinām bērnus līdzdarboties, jo mēs saprotam, ka paši bērni ir tie, kuri iedzīvina tās vērtības, kas ir paustas starptautiskajos tiesību aktos ar Konvenciju par bērnu tiesībām, kuru pieņēma 1989. gadā. Tā ir mana pieredze, ka bērniem pašiem — jauniešiem — ir liela izpratne un pieredze, kas mums ir jāizmanto, par to, kā risināt nabadzības un vides degradācijas problēmas.

Es atzinīgi vērtēju to, ka Komisija atzīst apspriežu nozīmi ES stratēģijas par bērnu tiesībām sagatavošanas gaitā. Es arī saprotu, ka tas ir iepļānots 2009. gada pirmajā pusgadā. Komisār, vai Komisija varētu apstiprināt to, ka šis process sāksies? Es ceru, ka nebūs nekāda lēmuma par to, ka sabiedrisko apspriedi — tostarp arī ar bērniem — atliks, kamēr nebūs jaunā Komisija un Parlaments.

Visbeidzot, citējot *Kofi Annan*: “Nav svētākas aizgādības par to, kas pasaulei ir saistībā ar bērniem. Nav svarīgāka pienākuma kā nodrošināšana, ka viņu tiesības tiek ievērotas, ka viņu labklājība tiek aizsargāta, ka viņu dzīvēs nav bailes un trūkums un ka viņi uzaug miera apstākļos. Es domāju, ka mēs visi piekristu, ka tie ir brīnišķīgi mērķi.

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Tas ir gods būt šodien šeit, lai runātu par bērniem un arī par ziņojumu, kuru jūs drīz pieņemsiet.

Ļaujiet man īsu brīdi parunāt par to, kā mēs nokļuvām tur, kur mēs esam šodien, un kas ir sagaidāms nākotnē, kā arī par bērnu līdzdalību, kas visticamāk ir mūsu vislielākais izaicinājums attiecībā uz bērniem.

Šodien ir svarīgs solis ilgā procesā, kurš sākās pirms vairākiem gadiem Komisijas iekšienē. Mēs atzīstam to, ka ES ir vajadzīga stratēģija bērnu tiesību jomā. Mums ir vajadzīga stratēģija par to, kā mēs, Eiropas Savienība, īstenojam šīs saistības. Mēs un pārējā pasaule esam iesaistījušies ANO Konvencijas par bērnu tiesībām īstenošanā.

Pirmais solis bija Komisijas paziņojums “Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām” 2006. gadā. 2008. gadā tam sekoja paziņojumu pakete par bērniem ārējās darbībās, kas iezīmēja ES visaptverošu pieeju bērniem, izmantojot visus pieejamos instrumentus ārējā sadarbībā.

Ļaujiet man uz brīdi novirzīties, tā kā es esmu pārliecināts, ka daži no jums uzdos jautājumu: kas notiek saistībā ar ES stratēģiju par bērnu tiesībām, par kuru paziņoja iepriekš minētajā paziņojumā? Es varu apliecināt, ka Komisija strādā pie šādas stratēģijas, ar kuru iepazīstinās nākamās Komisijas laikā.

Slovēnijas prezidentūras laikā 2008. gada maijā Padome pieņēma secinājumus par bērnu tiesību veicināšanu un aizsargāšanu Eiropas Savienības ārējās darbībās — humāno dimensiju attīstīšanu.

Pēc tam Attīstības komiteja sāka sagatavot ziņojumu. Mēs tagad atrodamies šā procesa beigās un rītdien jūs balsosiet par šo izcilo ziņojumu.

Papildus ES politikas attiecībā uz bērniem pamatā ir divas ES vadlīnijas — pamatnostādnes par bērnu izmantošanu bruņotos konfliktos un pamatnostādnes par bērnu tiesībām —, kuras abas tiek īstenotas vairākās izraudzītās prioritārās un izmēģinājumā iesaistītajās valstīs. Komisija atzinīgi vērtē šo ziņojumu — kas ir izcils papildinājums mūsu paziņojumam —, Padomes secinājumus un pamatnostādnes. Mēs to noteikti izmantosim mūsu darbā saistībā ar bērniem.

Ļaujiet man savās pēdējās piezīmēs pievērsties tam, kas pašlaik varbūt ir mūsu lielākais izaicinājums: bērnu līdzdalība. Kā mēs nodrošinām to, ka mēs iesaistām bērnus to lēmumu pieņemšanā, kuri attiecas uz viņiem? Kā mēs nodrošinām to, ka bērniem ir piekļuve atbilstoši informācijai? Kā mēs nodrošinām vienlīdzīgu piekļuvi bērniem paust savu viedokli? Mums ir jāatzīst tas, ka starp visām lietām, par kurām mēs vienojamies Konvencijā par bērnu tiesībām, šī varētu būt galvenā problēma.

Mums ir jāatzīst, ka mēs joprojām esam tālu no tā, lai sasniegtu kaut ko nozīmīgu bērnu līdzdalības jomā. Komisijā mēs sākam apspriest to, kā plānot un īstenot pienācīgu bērnu līdzdalību, kas nebūtu tikai formalitāte. Tai ir jābūt nozīmīgai, jēgpilnai un informētai bērnu līdzdalībai. Mēs esam arī nodrošinājuši attiecīgu finansējumu bērnu līdzdalībai saskaņā ar tematisko programmu “Ieguldījumi cilvēkos”.

Kāpēc tas mums, pieaugušajiem, ir grūti? Būtībā tāpēc, ka tas uzdod jautājumu par to, kas ir būtisks mums: mūsu uzvedības veids.

Ko Komisija darīs savās ārējās darbībās, lai veicinātu šo līdzdalību? Komisija mūsu delegācijām padarīs pieejamus tos instrumentus, lai konsultētu bērnus, bet šos instrumentus izmantos ne tikai mūsu delegācijas,

bet arī partnervalstis. Mēs arī sagatavojam instrumentu kopumu kopā ar UNICEF, kuram vajadzētu ne tikai risināt bērnu līdzdalības problēmu, bet arī jautājumus saistībā ar vispārēju bērnu aizsardzību, juridisko reformu un budžeta plānošanu bērniem.

Papildus instrumentu kopuma sagatavošanai mēs arī mainām un nostiprinām mūsu sadarbību ar UNICEF kopumā, lai varētu uzlabot mūsu atbalsta sniegšanu partnervalstīm viņu centieniem nodrošināt to, ka bērniem ir iespēja paust savu viedokli valsts līmenī.

Mēs arī cieši sadarbojamies ar dažādām nevalstiskajām organizācijām, lai no tām uzzinātu par iespējamajiem veidiem, bieži iesaistot bērnus un nodrošinot jēgpilnu bērnu līdzdalību. Ļaujiet man būt atklātam: tas nenotiks rīt. Tas ir tikai ilga procesa sākums.

Ļaujiet man par šo ziņojumu pateikt vienu komentāru. Ziņojumā uzsvērts tas, kā Komisijai ir jāpievērš uzmanība bērnu līdzdalībai, bet, kolēģi, jums arī būs jādara tas pats, un es varu jums apliecināt, ka Komisija priecāsies strādāt kopā ar jums, lai uzlabotu šā jautājuma risināšanu. Mums ir jābalstās uz divu iestāžu kopējo spēku, lai uzlabotu šā svarīgā jautājuma risināšanu.

Ļaujiet man vēlreiz paust Komisijas atzinīgo šā ziņojuma novērtējumu un uzsvērt, ka mēs darīsim visu iespējamo, lai īstenotu šos ieteikumus. Mēs rēķināties ar pastāvīgu Parlamenta atbalstu šajā jomā.

Atbildot uz *Kinnock* kundzes uzdoto jautājumu, es ar prieku varu apliecināt, ka Komisijas nostāja nav mainījusies. Ideju par 2009. gada izmantošanu apspriedēm ierosināja pati Komisija un mēs strādājam, lai radītu priekšnoteikumus konsultāciju procesam ar bērniem, kurā izmantotu visus esošos instrumentus.

Ļaujiet man arī uzsvērt to, ka Komisija vēlas nodrošināt konsultāciju procesu, kurā pilnībā ievērotu bērnu tiesības.

Visbeidzot, ļaujiet man pateikties jums, *Kinnock* kundze, par ļoti veiksmīgo sadarbību bērnu tiesību jomā un ar bērniem saistītajos jautājumos ne tikai attiecībā uz šo ziņojumu, bet arī šo gadu laikā. Es zinu, ka es runāju pārāk ilgi, bet nekad nevar runāt pārāk ilgi, kad jūs runājat par bērnu tiesībām.

Priekšsēdētājs. – Liels paldies, komisār! Turklāt jūsu runa bija ļoti interesanta un par jautājumu, kas arī ir ļoti svarīgs.

Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

John Attard-Montalto (PSE), rakstiski. – Tā ir skumja diena, kad mums ir jāatzīst, ka katru dienu visā pasaulē mirst vairāk nekā 26 000 bērnu, kas nav sasnieguši piecu gadu vecumu, lielākoties novēršamu iemeslu dēļ.

Tas ir traģiski, ka daudzas dzīvības var tikt glābtas ar atbilstošiem pasākumiem neatkarīgi no tā, vai tie ir medicīniska vai finansiāla rakstura, un tomēr situācija pasliktinās. Īpaša uzmanība ir jāpievērš visneaizsargātākajām un sociāli atstumtākajām meitenēm un zēniem, tostarp bērniem ar invaliditāti, migrantu bērniem un minoritāšu bērniem.

Ziņojums ir pelnījis uzslavu. Es vienīgi nepiekrītu tiem aspektiem, kuri attiecas uz abortiem.

Attīstības komiteja pieņēma šo patstāvīgo ziņojumu (sagatavotāja *Glenys Kinnock* (PES, Apvienotā Karaliste) par īpašu vietu bērniem ES ārējās darbībās, atbildot uz Komisijas paziņojumu par šo tematu. Komiteja atzinīgi novērtēja šo paziņojumu un četrus Komisijas Rīcības plāna par bērnu tiesībām ārējās darbībās četrus pamatprincipus, kas ietver vienotu un saskaņotu uz bērnu tiesībām pamatotu pieeju.

Nezaudējot vairs laiku, mums ir:

- (a) jāsāk rūpīga bērnu tiesību analīze;
- (b) jāattīsta pastāvošie jauniešu un bērnu tīkli, veidojot tos par ilgtspējīgām platformām bērnu konsultēšanai;
- (c) jānodrošina, ka starptautiskajos nolīgumos starp ES un trešām valstīm būtu iekļauta juridiski saistoša klauzula par bērnu tiesību aizsardzību.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), rakstiski. – (RO) Tas ir mūsu pienākums nodrošināt, ka mēs esam tie, kuri veido labāku nākotni ne tikai Eiropas iedzīvotājiem, bet arī jaunattīstības valstīm.

Tie ir bērni, kuri pārstāv nākotni, un mums ir jānodrošina, ka viņu tiesības tiek īstenotas un ievērotas trešās valstīs, kuras saņem Eiropas Savienības finansējumu.

Tā ir prioritāte, ka attiecībā ar trešām valstīm Eiropas Savienība nodrošina, ka tiek garantētas bērnu tiesības uz izglītību un piekļuvi medicīniskiem pakalpojumiem.

Tā ir taisnība, ka mēs pieredzam finanšu krīzes posmu, bet mēs nevaram ignorēt to, ka kaut kur pasaulē ik pēc trim sekundēm mirst kāds bērns un katru minūti kāda sieviete mirst dzemdībās.

Ņemot vērā to, ka bērni veido pusi no pasaules iedzīvotāju skaita, mums ir jāuzskata, ka bērnu tiesības ir Eiropas Savienības attīstības politikas prioritāte.

Katrai dalībvalstij atbilstoši savām iespējām ir jāiesaistās politikā sadarbībai ar jaunattīstības valstīm. Faktiski Eiropas Komisijai ir jāizdara spiediens uz jaunattīstības valstīm transponēt valstu tiesību aktos Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par bērnu tiesībām noteikumus.

Anna Záborská (PPE-DE), rakstiski. – (SK) Man ir prieks par to, ka es varēju sagatavot atzinumu par šo ziņojumu Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejā. Es biju īpaši ieinteresēta jautājumā par bērnu tiesībām saistībā ar ārējām attiecībām.

Mans atzinums tika apstiprināts vienprātīgi. Tajā galvenokārt minēts tas, ka ES ārējai stratēģijai attiecībā uz bērnu tiesībām ir jābūt pamatotai uz tām vērtībām un principiem, kuri ir izklāstīti Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā, jo īpaši 3, 16, 18, 23, 25, 26 un 29. pantā. Tie ir īpaši svarīgi cilvēku un sabiedrības kopumā labklājībai. Manā atzinumā uzsvērts, ka visos pasākumos bērnu tiesību aizsardzības interesēs prioritārs statuss ir jāpiešķir bērna vecākiem un tuvākajiem radniekiem.

Tas, ka Eiropas Parlaments ir pieņēmis manu atzinumu, uzsver to nozīmi, kas ir cilvēka dzīvības aizsargāšanai no paša sākuma un savas identitātes piešķiršanai katram bērnam. Man izdevās panākt paziņojumu iekļaušanu, ar kuriem nosoda ar dzimumu saistītu eiģenisko diskrimināciju, kas dažās valstīs kļūst aizvien izplatītāka. Atzinumā Komisiju aicina uzsvērt to, cik svarīga ir nepieciešamība reģistrēt katru bērnu uzreiz pēc dzimšanas visās trešās valstīs kā daļa no Komisijas attīstības politikas, un noteikt, ka tās atbalsta programmas ir atkarīgas no šīs prasības izpildes.

Es atbalstu jebkuru mēģinājumu veicināt atbalstu attīstībai. Tomēr es uzstāju uz to, ka humānās palīdzības organizācijas un starptautiskās struktūras, kuras ir atbildīgas par palīdzības piešķiršanu, nodrošina to, ka piešķirtā palīdzība un finansējums patiešām nonāk līdz tam bērnam, kuram tie ir paredzēti, un netiek izšķērdēti.

26. Direktīvas 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklausišanai Eiropas Kopienā, piemērošana (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts darba kārtībā ir *Cottigny* kunga, kurš pārstāv Nodarbinātības un sociālo lietu komiteju, ziņojuma (A6-0023/2009) par Direktīvas 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklausišanai Eiropas Kopienā, piemērošanu, īss izklāsts (2008/2246(INI)).

Jean Louis Cottigny, referents. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Es vispirms vēlētos pateikties vairākiem “ēnu” referentiem par viņu atvērtās pieejas darbu mūsu sadarbības laikā pie šā dokumenta teksta sagatavošanas Nodarbinātības un sociālo lietu komitejā.

Dalībvalstīm ir jāuzlabo direktīvas par darbinieku informēšanu un uzklausišanu piemērošana, jo īpaši pašreizējā finanšu krīzes un tās ietekmes uz uzņēmumiem kontekstā, tā kā tie pārstrukturējas, apvienojas vai tiek pārcelti uz ārvalstīm. Tas ir vēstījums, kuru Nodarbinātības komiteja mēģina nodot šajā iniciatīvas ziņojumā.

Eiropas Savienībai ir 23 miljoni uzņēmumu, kuros ir mazāk par 250 darbiniekiem. Tie ir 99 % uzņēmumu un tie nodarbina vairāk nekā 100 miljonus cilvēku. Darba ņēmēju tiesības uz informēšanu un uzklausišanu ir būtiska sociālās tirgus ekonomikas sastāvdaļa.

Direktīvas 2002/14/EK transponēšana dažās dalībvalstīs ir ievērojami novilcināta. Šajā pastāvīgajā ziņojumā mēs norādām uz to, ka šīs direktīvas ietekme ir acīmredzama valstīs, kur nav nekādas vispārējas darbinieku informēšanas un uzklausišanas sistēmas.

Es aicinu uzlabot direktīvas transponēšanu dalībvalstīs. Mēs aicinām, lai Komisija pēc iespējas drīzāk veiktu pasākumus tā nodrošināšanai, ka dalībvalstis pareizi transponē šo direktīvu, un pienākumu neizpildes procedūru uzsākšanai pret tām dalībvalstīm, kuras nav transponējušas direktīvu vai nav to transponējušas pareizi.

Ziņojumā arī uzsver to, ka savos transponēšanas pasākumos dažas dalībvalstis nav iekļāvušas atsevišķas jauno darba ņēmēju grupas, sievietes, kas strādā nepilnu darba dienu, vai darbiniekus, kurus nodarbina neilgu laiku saskaņā ar pagaidu līgumiem.

Mēs aicinām, lai dalībvalstis precīzi definētu jēdzienu "informācija", ļaujot darbinieku pārstāvjiem pārbaudīt sniegtos datus un nesamierināties ar informēšanas procedūras beigu gaidīšanu, ja uzņēmumu lēmumiem ir tieša ietekme uz darbiniekiem. Dalībvalstīm bez iedarbīgām, samērīgām un preventīvām sankcijām tiek prasīts ieviest tās. Visbeidzot, attiecībā uz uzlabotu dažādu juridisko instrumentu saskaņošanu mēs arī aicinām Komisiju izvērtēt to, kas ir nepieciešams sešu direktīvu un regulas par darbinieku informēšanu saskaņošanai, lai varētu veikt jebkādu grozījumus ar mērķi novērst pārklāšanos un pretrunas.

Tā kā šāda veida darba ņēmēju tiesību attīstība ir vairāk nekā izdevīga, Savienībai pašai pret sevi ir pienākums nodrošināt, ka dalībvalstis pareizi un pilnībā transponē direktīvas pienākumus. Ir svarīgi, ka visi Eiropas Savienības darba ņēmēji zina, ka Eiropa atbalsta viņus viņu iesaistē sava uzņēmuma dzīvē, savā ikdienas dzīvē kā darba ņēmējiem, un jo īpaši šobrīd.

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es pienācīgi ņemu vērā *Cottigny* kunga ziņojumu par to, kas ir svarīga direktīva, ar kuru Eiropas Savienības līmenī nostiprina darba ņēmēju sociālās pamattiesības. Komisija piešķir lielu nozīmi darbinieku informēšanai un uzklaušanās gan dalībvalstu līmenī, gan starpvalstu līmenī, jo īpaši pašreizējā finanšu krīzes sarežģītajā kontekstā.

Mēs ierosinājam direktīvas par Eiropas darba padomēm pārstrādāšanu. Tas ir veiksmīgi pabeigts. Mēs turpinām mūsu darbu pie pārstrukturēšanas prognozēšanas un sociāli atbildīgas pārvaldības un jautājumiem, kas Eiropas Savienības līmenī rodas sarunu par starpvalstu nolīgumiem rezultātā.

Kā izskaidrots tās 2008. gada 17. marta paziņojumā Komisijas galvenā interese attiecībā un Direktīvas 2002/14/EK piemērošanu ir, ka tai ir jābūt visaptverošai un efektīvai sadarbībā ar dalībvalstīm, kā arī ar abām nozares pusēm — strādājošo un darba devēju organizācijām, kurām ir ārkārtīgi svarīga loma, kā jūs zināt. Ir jāņem vērā, ka ar šo direktīvu tikai izveido vispārēju sistēmu, ko var īstenot un attīstīt abas nozares puses, jo īpaši uzņēmuma līmenī.

Komisija veic un atbalsta pasākumus, lai padziļinātu izpratni, veicinātu paraugprakses apmaiņu un paplašinātu visu iesaistīto pušu kompetenci ar semināriem, apmācības kursiem, pētījumiem un finansiālo atbalstu projektiem, jo īpaši saskaņā ar konkrēto budžeta pozīciju.

Komisija arī uzrauga šīs direktīvas kā "līgumu uzraudzītājas" pareizu piemērošanu: piemēram, ja sūdzības ir iesniegušas arodbiedrību organizācijas. Tomēr līdz šim Komisija ir saņēmusi ļoti maz sūdzību par šīs direktīvas piemērošanu.

Priekšsēdētājs. – Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Silvia-Adriana Țicău (PSE), rakstiski. – (RO) Direktīvas 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklaušanās Eiropas Kopienā, transponēšana atsevišķās dalībvalstīs ir ievērojami novilcināta.

Es uzskatu, ka ir nepieciešams palielināt darba ņēmēju demokrātisku iesaistīšanu to lēmumu pieņemšanā, kuriem ir ietekme uz uzņēmumu, ņemot vērā pašreizējās finanšu krīzes globālo raksturu, kura vienādi ietekmē dalībvalstis to ekonomiskajā tīklā un rada bailes par pārstrukturēšanu, apvienošanu un pārvietošanu.

Uzņēmumu pārstrukturēšanās gadījumā es aicinātu padarīt pieejamus Eiropas fondus un sniegt palīdzību darba ņēmējiem, ne tikai uzņēmumiem. Es arī uzskatu, ka tai ir jāklūst par obligātu praksi situācijā, kur tiek pārstrukturēts starpvalstu uzņēmums, lai sarunās tiktu uzaicināti piedalīties un uzklauti arodbiedrību pārstāvji no visām uzņēmuma filiālēm, ne tikai pārstāvji no tās dalībvalsts, kurā uzņēmumam ir tā galvenais birojs.

Es uzskatu, ka ir svarīgi regulāri atjaunināt tiesību aktus par darba ņēmēju tiesībām tikt informētiem un uzklausi, un iekļaut šo lietu Eiropas sociālā dialoga darba kārtībā gan starparodu, gan nozares līmenī.

27. Sociālā ekonomika (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts darba kārtībā ir *Toia* kundzes, kura pārstāv Nodarbinātības un sociālo lietu komiteju, ziņojuma (A6-0015/2009) par sociālo ekonomiku īss izklāsts (2008/2250(INI)).

Patrizia Toia, referente. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es esmu gandarīta un lepna, ka Eiropas Parlaments aplūko sociālo tirgus ekonomiku un izstrādā praktiskus priekšlikumus, lai sniegtu reālu atbalstu šim sektoram.

Manam ziņojumam ir trīs mērķi. Pirmais ir pievērst uzmanību un viest skaidrību par sektoru, kam ir liela ietekme uz daudzām jomām, tostarp arī uz ekonomiku; 10 % no Eiropas Savienības uzņēmumiem ietilpst šajā sektorā, kā arī no 9 % līdz 10 % darbavieta. Tas ir sektors, ko veido dažādi uzņēmumi — kooperatīvi, savstarpējās sabiedrības, fondi, sociālie uzņēmumi un asociācijas — kuriem ir kopīgas īpašas vērtības un kuri dod ievērojamu ieguldījumu IKP. Tādējādi mēs ceram tai nodrošināt lielāku institucionālo pamanāmību.

Otrais mērķis ir apstiprināt, ka tas nav margināls sektors vai izņēmums, drīzāk tas ir labi nostiprinājies tirgus ekonomikā ar saviem noteikumiem, kurus iekšējā tirgū ir jāatzīst un jāievēro. Tas ir alternatīvs veids uzņēmējdarbībai, ražošanai, patērēšanai un darba nodrošināšanai, kas tomēr ir pelnījis tiesības būt par tirgus daļu. Tā ir metode, kuru raksturo vairākas atšķirīgas iezīmes, kuras nedrīkst neievērot, un kas galvenokārt ir vēlme apvienot un saskaņot ražošanu un nodarbinātību ar solidaritātes, atbildības un cilvēka cieņas aizsardzības vērtībām visās jomas, tostarp arī darba pasaulē.

Kā kāds kādreiz teica, manuprāt, patiešām pareizi, šie uzņēmumi darbojas ar kapitālu, nevis kapitāla dēļ. Tās ir koncepcijas, kuras veido daļu no Eiropas Savienības ideoloģiskā mantojuma — atliek tikai iedomāties par *J. Delors* —, jo mēs esam bieži atzinuši, ka sociālā ekonomika ir Eiropas sociālā modeļa stūrakmens, bet pēc tam darījuši ļoti maz saistībā ar to.

Paslaik ir vispiemērotākais brīdis, lai no jauna atklātu šo uzņēmumu nozīmi, jo pašreizējā krīzē rūpniecībā ir parādījusi, ka daudzi tradicionālie ekonomikas dalībnieki ir ļoti traušļi, vāji un dažkārt ļoti negodīgi. Turpretim sociālās ekonomikas pasaule ir vairāk nostiprinājusies vietējā līmenī, tuvāka reālajai ekonomikai un cilvēkiem un tādēļ pasargāta no spekulācijas, kā ir izrādījies. Tas ir arī sektors, kurā ir dažādi dalībnieki, kas dara daudz sociālās aprūpes darbu un ir sociālās lietderības atzīts centrs. Tas var, es uzskatu, palīdzēt stiprināt mūsu sociālās sistēmas, kad ir grūti laiki.

Trešais mērķis ir izlemēt, ko mēs praktiski varam darīt, lai atbalstītu šo sektoru. Es ļoti īsi aprakstīšu vienu vai divus priekšlikumus. Pirmkārt, mums ir vajadzīga skaidra definīcija, lai pareizi saprastu šo ļoti atšķirīgo struktūru darbības novirzienus un definīcijas. Ir arī svarīgi precīzi reģistrēt šā sektora ieguldījumu dalībvalstu statistikas datus dažādās valstīs. Tas nav pieredzējis ne kapitālistiskajai ekonomikai, ne valsts ekonomikai un tāpēc tam ir vajadzīga sava definīcija. Komisija to ir zināmā mērā veicinājusi ar savu rokasgrāmatu, bet šī rokasgrāmata ir jāpiemēro. Es uzskatu, ka akadēmiskās, pētnieku un universitāšu aprindas var arī palīdzēt šajā saistībā.

Visbeidzot, ir jāparedz dažas likumdošanas iniciatīvas. Ir izdarītas vairākas lietas, piemēram, izstrādāti kooperatīvo sabiedrību statūti un dibināšanas statūti, un es redzu, ka Komisija ir atsākusi savu apspriešanu. Tāpēc mums ir jāsaprot, kas ir lietderīgs un vai to ir vērts turpināt šajā virzienā. Mēs nevēlamies nogremdēt sektoru, kurš attīstās uz ideju, motivācijas un brīvības saistībā ar darbu ar dokumentiem nosacījumu pamata, bet, kur ir vajadzīgi Kopienas tiesību akti vai arī tie būs vajadzīgi nākotnē, būtu prātīgi sagatavot tos.

Viena pēdējā prasība ir iesaistīt šo sektoru sociālajā dialogā. Kur un kādā līmenī ir jānotiek apspriešanai un dialogam ar Eiropas Komisiju? Un, visbeidzot, kāds tiešs atbalsts ir jāsniedz ar Eiropas programmām — vai mums ir jābūt īpašām programmām sociālajai ekonomikai vai šiem uzņēmumiem ir jārada iespēja saskaņā ar jau esošajām programmām? Tas ir Komisijas ziņā novērtēt to.

Pirms es noslēdzu savu runu, es vēlētos pateikties dalībvalstu asociācijām un Eiropas tīkliem par to, ka viņi mani ir daudz atbalstījuši šajā darbā, Parlamenta sadarbības grupai par sociālo ekonomiku, kura strādā labi, “ēnu” referentiem un arī *Verheugen* kungam un *Špidla* kungam, ar kuriem mums ir bijusi atklāta un plaša viedokļu apmaiņa.

Mēs nododam šo ziņojumu, kurā ļoti daudz ir ieguldījuši sociālie partneri un asociācijas, Komisijai cerībā, ka neraugoties uz īso laika posmu, kas atlicis līdz šajās vēlēšanās ievēlēto pārstāvju termiņa beigām, tā atradīs laiku, komisār — jūs šodien šeit pārstāvat visu Komisiju —, lai sagatavotu dažas iniciatīvas un nodotu skaidru signālu, lai nākamajam Parlamentam un nākamajai Komisijai nebūtu jāskatās atkal no nekā, bet viņiem būs kaut kas stabils, uz ko balstīties.

Janez Potočnik, *Komisijas loceklis*. – Priekšsēdētāja kungs, Komisija atzinīgi vērtē Parlamenta iniciatīvu sagatavot patstāvīgu atzinumu par sociālo ekonomiku. Jo īpaši saistībā ar pašreizējo finanšu un ekonomisko krīzi šis svarīgais sektors ir pelnījis, ka to veicina vairāk.

Sociālās ekonomikas uzņēmumiem ir unikāls veids, kā nodarboties ar uzņēmējdarbību, jo tie apvieno ekonomiskās darbības rādītājus dalībnieku starpā un bieži arī sociālo un sabiedrisko mērķu sasniegšanu kā uzņēmējdarbības mērķi. Tādējādi tiem ir labākas iespējas veicināt Kopienas politikas virzienus un mērķu sasniegšanu, jo īpaši nodarbinātības, sociālās kohēzijas, reģionālās un lauku attīstības, vides aizsardzības, patērētāju aizsardzības un sociālā nodrošinājuma jomā. Sociālās ekonomikas uzņēmumi ir Kopienas uzņēmumu politikas neatņemama daļa. Tā kā vairumā gadījumu tie ir mikrouzņēmumi, mazi vai vidēji uzņēmumi, tie jau gūst labumu no Mazās uzņēmējdarbības akta un visiem tiem pasākumiem, kuri vērsti uz maziem uzņēmumiem.

Attiecībā uz sociālo ekonomiku mūsu mērķis ir radīt tiesisku un administratīvu vidi Eiropas Savienības līmenī un katrā dalībvalstī, kurā sociālās ekonomikas uzņēmumi neatkarīgi no to veida un lieluma var attīstīties un risināt tās problēmas, kuras rada globalizācija un ekonomikā lejupslīde. Konkrēti Komisijas politikas mērķis ir nodrošināt to, ka sociālās ekonomikas uzņēmumi var attīstīties un uzplaukt līdz ar citiem uzņēmumu veidiem. Šajā saistībā Komisija pievērš īpašu uzmanību tam, lai nodrošinātu, ka visos Kopienas politikas virzienos tādās jomās kā konkurence, grāmatvedība, uzņēmējdarbības tiesības, valsts iepirkums, veselības aprūpe, sociālās lietas, lauksaimniecība, zivsaimniecība, banku pakalpojumi, apdrošināšana, valsts un privātā sektora partnerība un reģionālā attīstība ņem vērā šā uzņēmējdarbības veida īpašās vajadzības, konkrētos mērķus, centienus un darba stilu.

Noslēgumā, Komisijas dienesti pašlaik strādā pie dokumenta sagatavošanas, kurā izvērtēs panākto progresu kopš 2004. gada attiecībā uz kooperatīvu veicināšanu. Tajā arī novērtēs citu sociālās ekonomikas uzņēmumu stāvokli un, ja nepieciešams, ierosinās jaunus pasākumus.

Priekšsēdētājs. – Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Iles Braghetto (PPE-DE), *rakstiski*. – (IT) Neienesīga darbība un bezpeļņas organizācijas Eiropā pieredz pastāvīgu izaugsmi.

Šajā ekonomiskās un finanšu krīzes laikā, kurai ir ievērojama ietekme sociālajā līmenī, ekonomikas stiprināšana, kuras pamatā ir sociālie ieguvumi, nevis peļņa, ir stratēģiska izvēle, kas ļauj mums mazināt krīzes ietekmi un turpināt Lisabonas stratēģijas īstenošanu, realizējot vienu no tās galvenajiem mērķiem, proti, aicinājumu uzņemties sociālo atbildību.

Otrkārt, sociālā ekonomika spēj rosināt rīcību vietējā līmenī, kļūstot par uzticamu partneri valsts pārvaldes iestādēm, kurām ir jāplāno pasākumi, lai atbalstītu sabiedrības neaizsargāto daļu.

Tāpēc mums ir atzinīgi jānovērtē Eiropas Parlamenta spertais solis atzīt tiesību aktos un statistikas datus šādas organizācijas, kuras darbojas un kurām ir dziļas saknes Eiropas Savienības struktūrā, to spējas sasniegt sociālus mērķus dēļ.

Tā ir vietējās sabiedrības vīzija, kas ir būtisks ieguldījums Eiropas sociālajā modelī.

Gabriela Crețu (PSE), *rakstiski*. – (RO) Sociālajai ekonomikai var būt ļoti svarīga loma Eiropas Savienības ekonomikā, izveidojot jauna veida ekonomiku, kuras pamatā ir demokrātiskās vērtības, ekonomika, kurai pirmajā vietā ir cilvēki un kura atbalsta ilgtspējīgu attīstību.

Tomēr sociālā ekonomika saskaras ar milzīgu šķērslī: institucionālās pamanāmības trūkumu tāpēc, ka tā nav atzīta kā ekonomikas sektors, kurš ir atšķirīgs no diviem galvenajiem sektoriem: valsts un privātā.

Mēs aicinām Komisiju un dalībvalstis izveidot tiesisko regulējumu, ar ko sociālo ekonomiku atzīs kā trešo sektoru un piemēros noteikumus, kuri skaidri noteiks to, kuras struktūras var darboties šajā sektorā, lai neviena cita veida organizācija nevarētu gūt labumu no tā finansējuma vai valsts politikas virzieniem, kas paredzēti, lai veicinātu uzņēmumus sociālajā ekonomikā.

Mēs arī aicinām Komisiju un dalībvalstis piedāvāt finansiālo atbalstu, apmācību un konsultācijas, kā arī vienkāršot uzņēmumu izveides procedūras sociālajā sektorā.

Šādā veidā sociālā ekonomika īsteno savu iedarbīgo lomu Eiropas Savienības ekonomikas vispārējā kontekstā, ne tikai palīdzot cīnīties pret nabadzību, bet arī veicinot piekļuvi tiem resursiem, tiesībām un pakalpojumiem, kuri pilsoņiem ir vajadzīgi, lai varētu piedalīties sabiedriskajā dzīvē.

Gábor Harangozó (PSE), rakstiski. – Vispirms es vēlētos apsveikt mūsu referenti *Patrizia Toia* kundzi par tā ziņojuma, ar kuru viņa šodien iepazīstina, kvalitāti. Patiesībā ir svarīgi sniegt zināmu skaidrību attiecībā uz sociālās ekonomikas jēdziena definēšanu un nodrošināt tās juridisko statusu ar dalībvalstu plašās pieredzes palīdzību. Sociālajai ekonomikai patiešām ir vajadzīga pamanāmība — ar ES mēroga datu sniegto labāku zināšanu palīdzību —, lai labāk sasniegtu solidaritātes, nodarbinātības, uzņēmējdarbības, izaugsmes, konkurētspējas, sociālās kohēzijas un Savienības sociālā dialoga kopumā mērķus. Sociālā ekonomika ir arvien svarīgāka dalībniece vietējā un reģionālajā līmenī un tagad tai vairāk nekā jebkad — finanšu krīzes nopietnās ietekmes dēļ — ir nozīmīga loma Eiropas Savienības sociālajā un ekonomiskajā attīstībā. Savienībai ir jākoncentrē savi centieni atbalstīt sociālo un ekonomisko dinamiku, lai pārvarētu skaidro valsts un privāto sektoru nodalīšanu, ja mēs tiešām vēlamies atrast jaunus un inovatīvus risinājumus, lai nodrošinātu mūsu pilsoņiem ilgtspējīgas darba vietas un labāku dzīves vidi ar kvalitatīviem vispārējas nozīmes pakalpojumiem integrētā sabiedrībā.

Magda Kósáné Kovács (PSE), rakstiski. – (HU) Mēs esam mēģinājuši mobilizēt visas ES iestādes un resursus vairākus mēnešus, lai mazinātu pieaugošās krīzes ietekmi. Šī tumšā mākoņa sudraba maliņa ir, ka *Patrizia Toia* kundzes ziņojums ir tagad plenārsēdes darba kārtībā, jo iniciatīvas, kas vērstas uz solidaritāti, kā arī uz sociālo un reģionālo kohēziju, šajās dienās ir īpaši svarīgas. Tas ir sociālās ekonomikas centrā, jo pēdējā ir organizatorisko veidu apvienojums, kura mērķis ir solidaritāte un kopējas finanšu intereses, nevis peļņa. Šādas iestādes nevar aizvietot ar nevienu uz tirgu vērstu organizāciju. Tie sniedz iespēju samazināt ekonomiskās stratifikācijas ietekmi uz sociāli atstumtajiem, nodrošina godājamu darbu un ar saviem dažādajiem veidiem, sākot no pašnodarbinātības līdz sociālajiem kooperatīviem, tie spēj atkārtoti izmantot savu pūliņu augļus sabiedrības labā.

Mēs esam daudz runājuši un rakstījuši par sociālo ekonomiku, bet bez Eiropas Savienības statistikas bāzes tā nekļūs pamanāma mūsu ikdienas dzīvēs. Ja sabiedrībai šis jēdziens ir nezināms, tās solidaritāte nespēj palīdzēt. Dalīborganizācijas, no otras puses, ir pārāk mazas, lai kļūtu zināmas makroekonomiskajā līmenī.

Patrizia Toia kundzes ziņojums var palīdzēt novērst likumdevēju un tirgus dalībnieku aizdomas par to, ka nauda un preces, kuras rada sociālā ekonomika, ir vienkārši ir uzņēmējdarbības organizēšanas veidi, ar kuriem mēģina apiet konkurences noteikumus.

Šeit un šobrīd ar šo ziņojumu sociālajai ekonomikai var sniegt iespēju pārvaldīt efektīvi šo krīzi un ar samērā nelielu piepūli novērst darba zaudēšanu un nepieļaut iztikas līdzekļu zaudēšanu.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), rakstiski. – (RO) Sociālā ekonomika nodrošina nodarbinātības stabilitāti, jo uz to neattiecas delokalizācija. Es uzskatu, ka Eiropas Savienībai un dalībvalstīm savā likumdošanā un politikā ir jāveicina un jāatbalsta sociālās ekonomikas īstenošanas veidi, piemēram, kooperatīvi, savstarpējās sabiedrības, asociācijas un fondi.

Ir svarīgi sagatavot vairākus pasākumus, kuru mērķis ir mikrokredītu attīstīšana un piemērots ES finansējums, jo sociālās ekonomikas vērtības atbilst Eiropas Savienības sociālās integrācijas mērķiem un veicina līdzsvara panākšanu darba dzīvē, kā arī uzlabo dzimumu līdztiesības ievērošanu un dzīves kvalitāti vecāka gadagājuma cilvēkiem vai invalīdiem. Es uzskatu, ka sieviešu loma sociālajā ekonomikā ir jānostiprina, ņemot vērā viņu līdzdalību apvienībās un brīvprātīgās organizācijās.

Es mudinu Komisiju integrēt sociālo ekonomiku citos politikas virzienos un stratēģijās sociālajai un ekonomiskajai attīstībai, jo īpaši attiecībā uz Mazās uzņēmējdarbības aktu, jo sociālās ekonomikas struktūras galvenokārt ir paredzētas maziem un vidējiem uzņēmumiem un vispārējās nozīmes pakalpojumiem. Šos centienus varētu arī atbalstīt, izveidojot sociālās ekonomikas uzņēmumu statistiskās reģistru katrā Eiropas Savienības dalībvalstī un ievadot datus EUROSTAT Eiropas statistikas sistēmā.

28. Garīgā veselība (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts darba kārtībā ir *Tzampazi* kundzes, kura pārstāv Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteju, ziņojuma (A6-0034/2009) par garīgo veselību īss izklāsts (2008/2209(INI)).

Evangelia Tzampazi, referente. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Pašlaik izpratne par to, ka nav veselības bez garīgās veselības, arvien pieaug. Mēs saprotam, ka garīgās veselības problēmām bieži ir ietekme no humānā un finansiālā viedokļa gan uz indivīdu un viņu ģimeņu personīgo, ģimenes, profesionālo un sociālo dzīvi, gan uz sabiedrību kopumā.

Skaitļi runā paši par sevi: viens no četriem cilvēkiem saskarsies ar kāda veida garīgajiem traucējumiem. Depresija ir viens no visizplatītākajiem traucējumiem un līdz 2020. gadam tā būs visizplatītākā slimība attīstītajās pasaules valstīs. Eiropas Savienībā katru gadu tiek izdarītas apmēram 59 000 pašnāvības, no kurām 90 % ir saistāmas ar garīgām saslimšanām. Iespēja, ka no garīgās veselības problēmām cietīs neaizsargātas un sociāli atstumtas sabiedrības grupas, piemēram, cilvēki ar invaliditāti, ir lielāka nekā citām sabiedrības grupām.

Tāpat Eiropā, kur vērojama iedzīvotāju novecošana, arvien vairāk palielinās neirodeģeneratīvo saslimšanu izplatība. Tāpēc mēs visi piekritīsim, ka, lai risinātu problēmas, ko rada garīgās veselības traucējumi, ir jārikojas saskaņoti, un ka tas skar mūs visus. Mums visiem ir pienākums atbalstīt garīgās veselības veicināšanu un garīgi slimu pacientu un viņu ģimeņu tiesību aizsargāšana ir ideoloģiska un politiska nostāja, saskaņā ar kuru valsts sniedz sociālo atbalstu un nodrošina aizsardzību tiem, kuriem tas ir nepieciešams. Pirmais solis bija Komisijas Zaļā grāmata, nākamais solis bija Eiropas Savienības konference “Kopā par garīgo veselību un labklājību” kurā arī tika izstrādāts Eiropas pakts par garīgo veselību un labklājību.

Pamatojoties uz to, ziņojums par garīgo veselību, kuru vienprātīgi apstiprināja Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja, ietver vairākus ieteikumus, lai veicinātu iedzīvotāju garīgo veselību un labklājību, cīnītos pret diskriminācijas un sociālās atstumtības stigmatizāciju, nostiprinātu profilaktiskos pasākumus un pašpalīdzību, kā arī sniegtu atbalstu un nodrošinātu piemērotu ārstēšanu cilvēkiem ar garīgās veselības problēmām, kā arī viņu ģimenēm un aprūpētājiem.

Šajā ziņojumā mēs uzsveram to, ka nepieciešams nodrošināt augstas kvalitātes, pieejamus, efektīvus un vispārējus garīgās veselības aprūpes pakalpojumus un mūsdienīgus tiesību aktus. Mēs aicinām īpašu uzmanību pievērst visu svarīgāko darbinieku apmācībai. Mēs aicinām nodrošināt piekļuvi atbilstošai izglītībai, apmācībai un nodarbinātības iespējām un izveidot atbalstošu vidi, īpašu uzmanību pievēršot neaizsargātajām grupām. Mēs aicinām īpašu uzmanību pievērst garīgo saslimšanu profilaksei, izmantojot sociālo iejaukšanos. Mēs aicinām, lai dalībvalstis nodrošinātu lielākas iespējas organizācijām, kuras pārstāv cilvēkus ar garīgās veselības problēmām. Mēs ierosinām izveidot darba grupu, lai uzraudzītu pakta īstenošanu. Mēs aicinām Komisiju iepazīstināt ar tematisko konferenci secinājumiem. Mēs uzsveram nepieciešamību sagatavot atbilstošus rādītājus, lai uzlabotu vajadzību novērtēšanu dalībvalstu un Eiropas Savienības līmenī.

Vienlaikus mēs sagatavojam priekšlikumus saistībā ar pakta piecām prioritārajām jomām. Šajā saistībā mēs uzsveram to, ka, lai novērstu depresijas un pašnāvības, mums ir jāīsteno daudznozaru programmas un jāizveido tīkli, lai veidotu veselīgu klimatu skolās, uzlabotu darba apstākļus, pieņemtu pasākumus dzīves kvalitātes uzlabošanai un, visbeidzot, attiecībā uz cīņu pret aizspriedumiem un sociālo atstumšanu mēs uzsveram to, ka ir nepieciešamas sabiedrības informācijas un informētības veicināšanas kampaņas. Par to es vēlētos pateikties tiem deputātiem, kuri sniedza ieguldījumu ar saviem priekšlikumiem, un es ceru, ka mēs nodosim vēstījumu, ka garīgā veselība ir vērtīgs sociālais ieguvums un ka mums visiem ir jāstrādā, lai veicinātu to.

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es apsveicu Eiropas Parlamentu un tā referenti *Tzampazi* kundzi par šo patstāvīgo ziņojumu par garīgo veselību. Ziņojumā patiešām pareizi uzsvērtā garīgās veselības lielā ietekme uz vispārējo labklājību, izglītību, zināšanu apguvi un sociālo kohēziju Eiropas Savienībā.

Tas, ka Parlaments pieņem šo ziņojumu tikai divus gadus pēc rezolūcijas, ar kuru atbildēja uz Komisijas Zaļo grāmata par garīgo veselību, signalizē, ka šajā jomā steidzami nepieciešams veikt vairāk pasākumu.

Manuprāt, ir daži iemesli optimismam. Ir lielāka izpratne par garīgās veselības un labklājības nozīmi visās nozarēs salīdzinājumā ar situāciju pirms pāris gadiem. Tas bija redzams pēc lielā atbalsta Komisijas augsta līmeņa konferencei “Kopā par garīgo veselību un labklājību” un Eiropas pakta par garīgo veselību un labklājību, kurus abus pieminēja referente.

Turpmākās pozitīvās attīstības tendences ietver to, ka daudzas dalībvalstis ir pārskatījušas savas stratēģijas par garīgo veselību vai sagatavo rīcības plānus, piemēram, Somijā un Ungārijā. Sociāli ekonomisko zināšanu apguve ir iekļauta skolu mācību programmā. Apvienotajā Karalistē ar dzīvi saistītie jautājumi tagad ir atsevišķs mācību priekšmets daudzās skolās.

Darba devēji arvien vairāk apzinās saistību starp labklājību un produktivitāti. *CSR Europe* tīkls ir pat izveidojis instrumentu kopumu labklājībai darba vietā. Tomēr runāsim skaidru valodu: Noteikti nevar būt nekāda iemesla pašapmierinātībai un darāmā ir vēl daudz vairāk. Varētu būt jauni riski garīgajai veselībai kā pašreizējās finanšu un ekonomiskās krīzes rezultāts. Dalībvalstis varētu vēlēties samazināt budžetus garīgās veselības aizsardzībai vai samazināt savus centienus izveidot modernas garīgās veselības sistēmas ar uz sabiedrību pamatotiem pakalpojumiem nemoderno psihiatrisko slimnīcu vietā.

Ekonomiskā lejupslīde pasliktina nākotnes izredzes jauniešiem, jo īpaši tiem, kuri priekšlaicīgi pamet skolas. Nodarbinātības nestabilitāte darba vietā un no tās izrietošās bažas par ienākumu stabilitāti un bezdarba pieaugošajiem līmeņiem rada jaunos galvenos draudus garīgajai veselībai.

Nākamajos divos gados Komisija organizēs vairākas tematiskās konferences par garīgās veselības pakta piecām prioritātēm. Tie būs kopīgi pasākumi ar Padomes prezidentūrām un dalībvalstīm. Pirmo starptautisko konferenci par stigmatizāciju un psihiatrisko aprūpi organizēs Čehijas prezidentūra šā gada 29. maijā. Pirmā tematiskā konference par garīgo veselību jauniešu vidū un izglītības sistēmā sadarbībā ar Zviedrijas prezidentūru notiks Stokholmā no 29. līdz 30. septembrim. Otrā tematiskā konference par depresijas un pašnāvību profilaksi sadarbībā ar Ungāriju tiks organizēta decembrī. 2010. gada pirmajā pusē Spānijas prezidentūra rīkos tematisko konferenci par vecāka gadagājuma cilvēku garīgo veselību. Turklāt mēs sazināties ar dalībvalstīm attiecībā uz divām turpmākajām konferencēm par garīgo veselību darba vietās un par cīņu pret aizspriedumiem un sociālo atstumtību.

Parlamenta ziņojums ietver daudzus konkrētus ieteikumus, kas ir vērtīgs ieguldījums nākotnes debatēs šajās konferencēs. Ziņojumā ne tikai uzsver garīgās veselības nozīmi Eiropas Savienībā, bet arī uzskatāmi parāda, ka ir daudzas iespējas rīkoties garīgās veselības jomā Eiropas Savienības līmenī.

Viens no ieteikumiem šajā ziņojumā ir izveidot struktūru, lai pārraudzītu Eiropas pakta par garīgo veselību un labklājību īstenošanu. Es piekrītu, ka regulārai panāktā progresa izvērtēšanai, ņemot vērā pakta mērķus, būtu ievērojama pievienotā vērtība.

Mēs nopietni apsvēsim, kā mēs vislabāk varam īstenot šādu ideju praksē. Es vēlreiz vēlētos pateikties Parlamentam un tā referentei par šo ļoti atbalstošo ziņojumu un par tā ļoti svarīgajiem ieteikumiem.

Priekšsēdētājs. – Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Louis Grech (PSE), rakstiski. – Garīgā veselība ir svarīgs faktors cilvēku dzīvēs un arvien vairāk pazīmju liecina par tās ietekmi uz mūsu sociālo, ekonomisko un juridisko sistēmu. Es atbalstu šo ziņojumu, jo ar to rada visaptverošu pieeju to problēmu risināšanai, ar kurām mēs saskaramies garīgās veselības aizsardzības nozarē, piemēram, cīņa pret aizspriedumiem, diskrimināciju un sociālo atstumtību, bet tāpat nepieciešamības atzīšana pēc profilaktiskām programmām, valsts atbalsta un piemērotas cilvēku ārstēšanas.

Kā relatīvi jauna zinātne garīgā veselība nav plaši atzīta kā prioritāte, bet nesenā tehnoloģiskā attīstība ir ļāvusi mums uzzināt vairāk par cilvēka smadzenēm, parādot perspektīvu jaunai, dzīvi izmainošai cilvēku ārstēšanai. Es uzskatu, ka mums ir stingri jāatbalsta turpmākie pētījumi šajā jomā, īpašu uzmanību pievēršot pieaugošajam vecāka gadagājuma cilvēku skaitam Eiropā, kuri cer uz veselīgu, cieņas pilnu un aktīvu novecošanu.

Mums ir vajadzīgas pieejamas struktūras aprūpei un garīgo slimību ārstēšanai, bet ir arī ļoti svarīgi, lai būtu atbalstoša vide, piemēram, darbaspēka tirgus integrācijas programmas. Garīgā veselība ir arī ļoti svarīga darba vietā, kur tā var nopietni kavēt izpildi, tāpēc mums ir jāveicina laba prakse darba devēju vidū, kas samazina nevajadzīgu stresu un saglabā viņu darbinieku garīgo labsajūtu.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), rakstiski. – (FI) Es vēlētos pateikties Tzampazi kundzei par viņas ziņojumu par garīgo veselību, par kuru es balsoju.

Viena ceturtdaļa cilvēku vismaz vienreiz mūžā cieš no garīgās veselības problēmām. Tiek lēsts, ka līdz 2020. gadam depresija būs kļuvusi par visizplatītāko slimību attīstītajās pasaules valstīs un par otro galveno iemeslu darba nespējai. Ārējie faktori, piemēram, pašreizējās finanšu krīzes sekas, parasti padara cilvēkus neaizsargātus pret šīm problēmām. Garīgās slimības ne tikai rada izdevumus, kas ir slogs veselības aprūpes nozarei un visai sociālajai un ekonomiskajai sistēmai, tā arī līdz nevajadzīgam līmenim samazina cilvēku, kuri cieš no šīm slimībām, un viņu ģimeņu dzīves kvalitāti.

Lai gan ir bijuši ievērojami uzlabojumi attiecībā uz aprūpes standartiem un vispārējo attieksmi, cilvēki, kuri cieš no garīgās veselības problēmām, un viņu ģimenes tiek atstumti arvien biežāk. To standartu, kurus piemēro profilaksei un augstas klases aprūpes nodrošināšanai, atšķirības ir pārāk lielas gan ES valstu vidū, gan reģionālajā līmenī valstīs.

Es priecājos, ka īpaši tika pieminēts jautājums par garīgo veselību jauniešu vidū *Tzampazi* kundzes ziņojumā, kurā ierosināts, ka ir jābūt starpnozaru programmām, lai risinātu šo jautājumu. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst, ka vissvarīgākais profilaktiskais darbs saistībā ar garīgo veselību vienmēr ir pedagogu un ārpus ģimenes un mājām esošo aģentūru atbildība. Tam ir nepieciešama veselīga dzīvesveida veicināšana un ieklausīšanās bērnos un jauniešos, kā arī uzmanības pievēršana viņiem.

Es uzskatu, ka vispārējo garīgās veselības aizsardzības pakalpojumu augsta kvalitāte, viegla pieejamība un efektivitāte, ko aicina nodrošināt *Tzampazi* kundzes ziņojumā, ir īpaši svarīga, tāpat kā lielāks ieguldījums visaugstākās kvalitātes pētījumos. Ir jābūt lielākam finansējumam, jo īpaši medicīniskajiem pētījumiem par saistību starp profilaksi un garīgās un fiziskās veselības problēmām.

Siiri Oviir (ALDE), rakstiski. – (ET) Garīgās veselības traucējumi ir valsts mēroga veselības problēmas daudzās valstīs, jo tiem ir ievērojama ietekme uz iesaistītajiem cilvēkiem, viņu ģimenēm un sabiedrību kopumā. Garīgās veselības traucējumi arī bieži noved pie invaliditātes un tādējādi var radīt ievērojamo ekonomisko slogu sabiedrībai.

Saskaņā ar 1993. gada Pasaules Bankas attīstības ziņojumu četri no desmit visizplatītākajiem invaliditātes cēloņiem bija garīgās veselības un/vai neiroloģiski traucējumi. Tā kā 1993. gadā depresija bija ceturtajā vietā starp tām slimībām, kuras izraisa invaliditāti, ja pašreizējās tendences turpināsies, līdz 2020. gadam depresija var kļūt par otru galveno invaliditātes cēloni visu iedzīvotāju vidū un pat par galveno invaliditātes cēloni sievietēm.

Neraugoties uz garīgās veselības traucējumu seku mērogu un nopietnību, pašlaik pasaulē un Eiropā joprojām ir valstis, kurās šai problēmai netiek veltīta pietiekama uzmanība. Šādu situāciju bieži izraisa izplatītā daļēji negatīvā sabiedrības un politiskā attieksme un garīgo slimu noniecināšana. Tas savukārt noved pie nepietiekamas uzmanības pievēršanas garīgajai veselībai, pakalpojumu ierobežotas pieejamības, alternatīvo ārstēšanas metožu trūkuma un nepietiekamas informācijas par ārstēšanas iespējām.

Neskatoties uz to, ka risinājumu atrašana garīgās veselības problēmām ir dalībvalstu kompetencē, ir svarīgi, ka finansiālās palīdzības apjoms un uz zināšanām pamatota palīdzība, ko dalībvalstīm sniedz ES, tiktu palielināta vēl vairāk, lai palīdzētu tām attīstīt un uzlabot nepieciešamos veselības aprūpes, sociālos, aprūpes un izglītības pakalpojumus, kā arī profilaktiskos pasākumus.

Es uzskatu, ka indivīdu garīgās veselības un labklājības veicināšanai ir jāklūst par augstas prioritātes uzdevumu visās Eiropas Savienības dalībvalstīs, jo indivīdu garīgajai veselībai ir vistiešākā ietekme uz dalībvalstu ekonomisko produktivitāti un nodarbinātību.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), rakstiski. – (PL) Kā mēs zinām, garīgā veselība ir pamatvērtība visiem cilvēkiem, un mēs, Eiropas valstu pārstāvji, to nedrīkstam aizmirst. Manuprāt, tas ir labi, ka šodien mēs esam pievērsušies šim jautājumam Eiropas Parlamenta forumā. Garīgās slimības, pašnāvību un depresijas uzplūds ir kļuvusi par apdraudējumu mūsdienu sabiedrībai. Šīs problēmas ne tikai skar cilvēkus, kuri dzīvo pastāvīgā stresā, bet arī bērnus, jauniešus un vecāka gadagājuma cilvēkus. Es domāju, ka mums ir jāveic tālejoši pasākumi, lai uzvarētu šīs civilizācijas slimības. Tāpēc arī es atbalstu pētījumus un brīvu piekļuvi šo pētījumu rezultātiem, kā arī speciālistu nodrošināšanu.

Paužot savu pateicību par ziņojumu par garīgo veselību, es vienlaikus vēlētos paust savu interesi par to, vai ir iespējams papildus palīdzības sniegšanai vecāka gadagājuma cilvēkiem un pasākumiem, lai cīnītos pret noniecināšanu un sociālo atstumtību, arī iekļaut projektus, kas paredzēti to cilvēku sasniegšanai, kuri ir sociāli atstumti. Šādi cilvēki ļoti bieži izrāda antipātijas pret citiem, jūtas atsvešināti un viņiem ir bailes no sabiedrības nopēluma. Manuprāt, pirmais jautājums, uz kuru mums ir jākoncentrējas, ir plaša izglītības

programma, lai katrs, kuram nepieciešams, zinātu, kur griezties, kāda veida palīdzību var dabūt un, vissvarīgāk, ka ir iespējams atgriezties normālā dzīvē.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), rakstiski. – (RO) Garīgā veselība un labklājība ir galvenais izaicinājums šajā gadsimtā, kurā mēs dzīvojam. Pasaules Veselības organizācija lēš, ka garīgie traucējumi veidos 15 % no visām slimībām līdz 2020. gadam.

Es esmu īpaši noraizējusies par pusaudžu un bērnu nākotni, tādēļ es esmu ierosinājusi pasākumus, lai sekmētu pilsoņu izpratni par to bērnu garīgās veselības stāvokļa pasliktināšanos, kuru vecāki ir emigrējuši, līdz ar programmu ieviešanu skolās, kuras paredzētas, lai palīdzētu šiem jauniešiem risināt tās psiholoģiskās problēmas, kuras saistītas ar viņu vecāku prombūtni.

Es esmu uzstājusi uz šā jautājuma risināšanu to daudzo bērnu dēļ, kurus pametuši vecāki, kas ir devušies strādāt uz ārzemēm, situācija, kas ir arvien izplatītāka Centrāleiropā un Austrumeiropā. Joprojām domājot par šo jauniešu atbalstu, es esmu ierosinājusi pasākumus, lai veicinātu konsultāciju funkciju izveidi katrā vidusskolā un lai piedāvātu alternatīvas iespējas, kuras ir konfidencialas un ar kurām nenoniecina šos bērnus, ar mērķi apmierināt viņu sociālās un emocionālās vajadzības.

Ņemot vērā, ka garīgā veselība nosaka Eiropas Savienības pilsoņu dzīves kvalitāti, šis jautājums ir jāaplūko tikpat nopietni kā fiziskās veselības jautājumi. Faktiski tam ir nepieciešams Eiropas rīcības plāns, lai reaģētu uz tām problēmām, kuras rada garīgie traucējumi.

Richard Seeber (PPE-DE), rakstiski. – (DE) Kad mēs runājam par veselību, mēs parasti domājam fizisko labsajūtu. Tomēr garīgās slimības var būt tikpat liels traucēklis to cilvēku, kuri cieš no šīm slimībām, ikdienas dzīvei un tām ir plaša nelabvēlīga sociālā ietekme. Tāpēc Parlamenta iniciatīva uzlabot informēšanu par garīgo veselību ir ļoti pozitīvs solis. Ir jābūt vairāk publiskajām debatēm par pieeju garīgajiem traucējumiem un papildus plašai sabiedrībai ir jāpadara pieejamas garīgo slimību profilakses metodes.

Šajā saistībā ir īpaši jāizceļ darbavietas vide. Tā kā strādājoši cilvēki ļoti daudz laika pavada savās darbavietās un ir pakļauti stresam saistībā ar savu darbu, ir nepieciešams veicināt garīgo veselību šajā konkrētajā vidē. Tikai motivēti, līdzsvaroti darbinieki spēj izpildīt viņiem uzstādītās prasības.

Tāpēc izpratne par šo jautājumu ir jāpadziļina uzņēmumu un valsts iestāžu vidū. Kopumā, atzīstot garīgos traucējumus, Parlaments parāda mūsdienu izpratni par veselību un piedāvā daudziem cilvēkiem, kuri cieš no šiem traucējumiem, pozitīvu perspektīvu ilgtermiņā.

29. Valstu energoefektivitātes rīcības plānu īstenošanas uzraudzība: pirmais novērtējums (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Jūs norādījāt, ka mēs esam nedaudz samazinājuši apgaismojumu sēžu zālē. Es domāju, ka tas ir pareizi, lai taupītu enerģiju.

Tas ir atbilstoši, jo nākamais punkts darba kārtībā ir Gyürk kunga, kurš pārstāv Rūpniecības, pētniecības enerģētikas komiteju, ziņojuma (A6-0030/2009) par valstu energoefektivitātes rīcības plānu īstenošanas uzraudzību — pirmais novērtējums īss izklāsts (2008/2214(INI)).

András Gyürk, referents. – (HU) Paldies, ka devāt man vārdu, priekšsēdētāja kungs! Komisār, gāzes krīzei janvārī noteikti bija viens pozitīvs rezultāts. Tā veicināja dialogu par enerģētikas politiku visās dalībvalstīs.

Tāpat šeit, Eiropas Parlamentā, ir bijis daudz debašu par dažādiem alternatīviem pārvades tīkliem, glabāšanas jaudu palielināšanu, kā arī par kodolenerģijas lomu nākotnē. Tomēr mēs esam pievērsuši pārāk nepietiekamu uzmanību energoefektivitātei. Man ir īpašs prieks par to, ka ziņojums par valstu energoefektivitātes rīcības plāniem ir sniedzis iespēju apspriest šo tematu pēdējo pāris nedēļu laikā.

Energoefektivitātes nozīme ir tās spēja panākt ievērojamus rezultātus ātrāk nekā ar jebkuru citu līdzekļu palīdzību. Kā nesen ir norādījis enerģētikas komisārs Andris Piebalgs, ES pasākumi attiecībā uz ierīcēm izslēgtajā režīmā varētu samazināt gaidīšanas režīma radītos zaudējumus par apjomu, kas atbilst Ungārijas gada enerģijas patēriņam.

Mums nav iespējams pietiekami uzsvērt to, ka energoefektivitāte var sekmēt visu problēmu risināšanu saistībā ar enerģētikas politiku. Pirmkārt un galvenokārt tā var palīdzēt samazināt Eiropas atkarību enerģētikas jomā no trešām valstīm. Turklāt energoefektivitātei var arī būt labvēlīga ietekme uz Eiropas rūpniecības

konkurētspēju un tā var samazināt kaitējumu mūsu videi. Atcerēsimies arī, ka energoefektivitātes uzlabošana var samazināt slogu vismazāk aizsargātajiem patērētājiem.

Protams, starp dalībvalstīm pastāv lielas atšķirības attiecībā uz apstākļiem un potenciālu, kā arī uz likumdošanas iniciatīvām. Tāpēc mēs piekrītam 2006. gada ES direktīvai, ar ko dalībvalstīm nosaka pasākumus, lai apkopotu valstu rīcības plānos to plānotos pasākumus energoefektivitātes uzlabošanai.

Šajā ziņojumā mēs mēģinām izdarīt vispārīgus secinājumus attiecībā uz iepriekš minētajiem rīcības plāniem. Tajā pašā laikā mūsu mērķis bija noteikt nepieciešamos pasākumus nākotnē ES tiesību aktos. Es vēlētos vērst uzmanību uz pāris svarīgiem punktiem šajā ziņojumā.

Pirmkārt, ar šo ziņojumu Komisiju aicina veikt stingrākus pasākumus kavējumu novēršanai, sagatavojot valstu energoefektivitātes rīcības plānus. Šoreiz ir rūpīgi jāpārbauda, vai šos plānus papildina dalībvalstu veikti praktiski pasākumi. Vairāku valstu rīcības plānu galvenais trūkums ir, ka tie ļoti atšķiras no to valdību politikas.

Otrkārt, resursi, kuri piešķirti energoefektivitātes uzlabošanai, ir jāpalielina gan dalībvalstu, gan Kopienas līmenī. Finanšu krīzes rezultātā ir tikai ļoti nedaudzi Eiropas Savienības pilsoņi, kuri var atļauties ieguldīt savas energoefektivitātes uzlabošanā. Tāpēc nekavējoties ir jāattīsta esošie projekti par stimulu energoefektivitātei. Tas noved mūs pie nākamā septiņu gadu Kopienas budžeta, kurā energoefektivitāte ir papildus jāizceļ un nodokļu atvieglojumi var arī veicināt patiesu uzlabojumu panākšanu.

Treškārt, joprojām nepieciešami tiesību akti energoefektivitātes jomā Eiropas Savienībā. Es uzskatu, ka ar Eiropas Komisijas ieteikumiem ir noteikts pareizais virziens šajā jomā. Piemēram, stingrāki tiesību akti par ēku enerģijas patēriņu varētu radīt ievērojamus ietaupījumus.

Ceturtkārt, valstu valdībām ir jāuzņemas celmlaužu loma energoefektīvu risinājumu attīstīšanā. Šiem centieniem ir jāatspoguļojas plašās izglītojošās kampaņās. Patērētāji sāks ieguldīt savas energoefektivitātes uzlabošanā tikai tad, ja viņi pilnībā apzināsies tās sniegtās priekšrocības viņiem.

Visbeidzot, es gribētu minēt jums vēl vienu domu. Tā ir mana pārliecība, ka pret energoefektivitāti nevar attiekties kā pret otršķirīgu jautājumu pat lejupslīdes laikā. Turklāt energoefektivitātes programmas var radīt simtiem tūkstošiem darba vietu Eiropā. Masveida atlaišanu gadā šis aspekts ir diez vai nebūtisks attiecībā uz šo jautājumu.

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es atzinīgi novērtēju iespēju uzstāties šajā Eiropas Parlamenta sesijā, kurā cita starpā aplūko jautājumu par Komisijas veikto valstu energoefektivitātes rīcības plānu (VEERP) novērtējumu, ar kuru iepazīstināja Otrā stratēģiskā enerģētikas pārskata paketē 2008. gada novembrī un iepriekšējā Komisijas paziņojumā 2008. gada janvārī.

Ar detalizētāku Komisijas VEERP novērtējuma tehnisko analīzi tiks iepazīstināts Komisijas VEERP dokumentā šopavasar.

Tāpēc es vēlētos izmantot šo iespēju, lai pateiktos referentam Gyürk kungam par viņa darbu, kā arī Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejai (ITRE) par tās vērtīgajām diskusijām un komentāriem.

Pēdējos pāris gados Komisija ir ļoti skaidri paudusi to, ka energoefektivitāte ir Eiropas Savienības enerģētikas politikas galvenā prioritāte un ļoti svarīgs stūrkmens 2020. gada sagaidīšanai ar 2020. gada mērķiem, un valstu energoefektivitātes rīcības plāniem ir galvenā loma šajā saistībā. Ar direktīvu par enerģijas galapatēriņa efektivitāti un energoefektivitātes pakalpojumiem nosaka pienākumu, kā jūs zināt, dalībvalstīm iesniegt šos plānus un parādīt, kā praktiski tās gatavojas sasniegt savus valsts mērķus attiecībā uz energoefektivitāti.

Sākotnējais termiņš, lai dalībvalstis iesniegtu šos plānus, bija 2007. gada 30. jūnijs, bet, kā jūs zināt, daudzas dalībvalstis diemžēl iesniedza šos plānus ar novēlošanos. Pēdējais VEERP Komisijā pienāca 2008. gada jūnijā.

Šajā posmā Komisija ir pabeigusi visus atsevišķos novērtējumus un ir nosūtījusi vēstules ar šo novērtējumu rezultātiem visām dalībvalstīm. Kā turpinājums tam notika vairākas divpusējās tikšanās un vairākas dalībvalstis paziņoja, ka tās pašas vēlētos uzlabot savus VEERP nākamajos pāris mēnešos. Kā ir atzīmējuši ITRE komitejas locekļi, pirmie valstu energoefektivitātes rīcības plāni ir izrādījušies patiešām noderīgs uzdevums. Turklāt daudzas dalībvalstis ir pirmo reizi sagatavojušas visaptverošus rīcības plānus par energotaupību. Daudzas no tām apstiprināja, ka tām bija nepieciešams starpnozaru darbs, lai sagatavotu tos ļoti lietderīgus.

Saskaņā ar direktīvu par energoefektivitātes pakalpojumiem VEERP ir tikai ierobežota loma. Tomēr Komisija savā 2008. gada novembra paziņojumā un citos jaunākajos paziņojumos ir vienmēr mudinājusi dalībvalstis palielināt savu lomu.

Komisija sagatavos jaunu Eiropas Savienības energotaupības rīcības plānu, ar ko stiprinās un labāk pieskaņos Eiropas Savienības pasākumus, palīdzot dalībvalstīm un ES uzņēmumiem, kā arī ES pilsoņiem taupīt enerģiju rentablā veidā.

Jūsu ziņojumā jūs mudināt Komisiju ierosināt saistoša mērķa noteikšanu enerģijas ietaupījumiem. Pašreizējais energotaupības mērķis 20 % apmērā no primārās enerģijas ietaupījuma 2020. gadā pašlaik ir nesaistošs mērķis, kā jūs zināt. Tomēr Komisija uzskata, ka ar klimata un enerģētikas paketi, kā arī ar priekšlikumiem Otrajā stratēģiskajā enerģētikas pārskatā mēs varam sasniegt 20 %.

Gyürk kunga ziņojumā arī pareizi norādīts, ka ir jāpalielina finansiālais atbalsts. Ar energotaupību saistītos finansiālos jautājumus Komisija noteica 2008. gada 26. novembra Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānā un citos saskaņotos centienos, kuru mērķis ir palīdzēt izveidot darba vietas, kuras bieži ir mazos un vidējos uzņēmumos, jo ieguldījumi energoefektivitātē un jo īpaši ēkās ir galvenokārt saistīti ar maza mēroga rekonstrukcijas projektiem.

Noslēgumā es vēlētos atgādināt, ka šīs Komisijas pilnvaru termiņa laikā ES vadītāji ir patiesi apņēmušies veicināt energoefektivitāti. Ieguldījumu energoefektivitātē un saistītajās jaunajās tehnoloģijās veicināšana piedāvā būtisku ieguldījumu ilgtspējīgā attīstībā, kā arī piegādes drošībā. Energoefektivitātei ir plašāka ietekme, kas ievērojami pārsniedz enerģētikas politikas jomu. Tai ir pozitīva ietekme uz Eiropas Savienības ekonomiku kopumā: efektivitātes paaugstināšana palīdz radīt jaunas darba vietas, stimulē ekonomisko izaugsmi un uzlabo konkurētspēju. Kā jūs pareizi minējāt, tas ir tieši tas, kas mums būtu jādara šajā sarežģītajā un grūtajā laikā.

Priekšsēdētājs. – Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Šarūnas Birutis (ALDE), rakstiski. – (LT) Ir skaidrs, ka naftas cenas krīt, bet pēc tam, kad pašreizējā ekonomiskā krīze būs beigusies, cenas atkal celsies. Tāpēc ļaujiet man atgādināt jums, ka ir svarīgi vairāk dažādot ES enerģijas avotus un piegādes maršrutus ar mērķi samazināt to negatīvo ietekmi, kura varētu rasties saistībā ar nākotnes naftas krīzi.

ES dalībvalstu, jo īpaši ES “enerģijas salu”, atkarība no enerģijas piegādes importa un pašreizējās infrastruktūras atšķiras. Vai mēs varam runāt par vienotu enerģijas tirgu, ja, piemēram, Baltijas valstis, tostarp arī Lietuva, ir enerģijas salas? Eiropas nespēja paust vienotu nostāju sarunās ar galvenajiem enerģijas piegādātājiem arī ir aktuāla problēma. Teorētiski mēs radām tālejošu Eiropas enerģētikas politiku, bet praksē turpina dominēt divpusējā enerģētikas politika. Kolēģi deputāti, enerģētikas nozares politizēšana neveicina stabilitāti. Mēs varētu un mums ir jāmēģina mainīt šo situāciju ar diversifikāciju un solidaritāti. Mums ir jāpabeidz trūkstošie energotīklu savienojumi un jāizveido ES koordinācijas mehānisms, kura mērķis ir reaģēt uz līdzīgām krīzēm. Ir būtiski, ka dalībvalstīm, kuras ir visatkarīgākās no enerģijas piegādes, ir pietiekamas šīs piegādes rezerves. Mums ir ne tikai jāaplūko īstermiņa pasākumi energoapgādes drošībai, bet mums ir arī jāapsver ilgtermiņa perspektīva. Eiropai savukārt ir jādažādo enerģijas avoti un jāuzlabo piegādes drošība.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), rakstiski. – (RO) Energoefektivitāte ir vēl jo svarīgāka brīdī, kad mēs saskaramies ar reālām problēmām saistībā ar enerģijas piegādes nodrošināšanu ES un kad mums ir jāveic saskaņotāki centieni, lai samazinātu oglekļa dioksīda emisijas. Es atbalstu pieeju energoefektivitātes problēmai, kas atbilst citiem ES politikas virzieniem, jo īpaši dokumentu paketei cīņai pret klimata pārmaiņām un nepieciešamībai dažādot enerģijas avotus.

Es esmu stingri pārliecināts, ka ir jāatbalsta pētniecības un attīstības nozare, jo tā var sniegt ievērojamu ieguldījumu energoefektivitātes paaugstināšanā. Komisijai un dalībvalstu valdībām ir jāpalielina atbalsts projektiem, kuri paredzēti, lai paaugstinātu energoefektivitāti, neatkarīgi no tā, vai mēs runājam par ieguldījumiem, lai padarītu sabiedrisko transportu pēc iespējas energoefektīvāku, ēku izolāciju, utt. Es domāju, ka valdību resursi ir vairāk jānovirza šajā virzienā, nevis enerģijas cenas subsidēšanai, jo ar šiem projektiem vienlaikus sniedz atbalstu neaizsargātajiem patērētājiem, kuri saskaras ar pieaugošajām enerģijas cenām.

Tāpēc es aicinu dalībvalstis nākt klajā ar efektīviem un reālistiskiem rīcības plāniem, lai sniegtu pilsoņiem pēc iespējas vairāk informācijas par energoefektivitāti un sadarbības, izmantojot labas prakses apmaiņu. Es arī mudinu Komisiju atbalstīt dalībvalstu iestādes, jo īpaši izmantojot tehnisko palīdzību.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Ēku energoefektivitāte ir īpaša problēma, kas attiecas uz valstīm, kuras ir mantojušas daudz ēku, kas celtas saskaņā ar komunistu ēras zemas kvalitātes standartiem.

Es vēlētos izmantot šo iespēju, lai aicinātu Komisiju izveidot finanšu instrumentus un efektīvas procedūras šo ēku apkures sistēmu rekonstrukcijai, ņemot vērā mērķi par energoefektivitātes palielināšanu par 20 % ES līdz 2020. gadam.

Iosif Matula (PPE-DE), rakstiski. – (RO) Energoefektivitāte ir viens no Eiropas Savienības galvenajiem mērķiem, kura sasniegšana iezīmēs svarīgu soli ceļā uz ilgtspējīgas attīstības īstenošanu. Šā iemesla dēļ papildus dalībvalstu centieniem aktīvi iesaistīties politikas veicināšanā, kuras mērķis ir padarīt enerģijas patēriņu efektīvāku, ir jābūt arī koordinēšanai Kopienas līmenī, lai sasniegtu daudz labākus rezultātus.

Viens no veidiem, kā panākt energoefektivitāti, ir nodrošināt ēkām siltumizolāciju. Saskaņā ar pētījumu Kopienas līmenī ir iespējams samazināt enerģijas zudumu par aptuveni 27 %, kas netieši nozīmē to maksu samazināšanu, kuras pilsoņi ir spiesti maksāt.

Viena problēma, ar kuru saskaras vietējās kopienas, kuras ierosina īstenot projektu, kas ietver mājokļu apkures sistēmu atjaunošanu, ir sarežģītā procedūra, kura tām ir jāievēro. Rezultātā pasākumos, kuri tiks veikti nākotnē, ir jāņem vērā šo procedūru vienkāršošana. Augstākas energoefektivitātes mērķim, izolējot ēkas, ir arī jāattiecas uz nelabvēlīgākā stāvoklī esošajām sociālajām grupām, tādējādi nostiprinot solidaritātes principu Eiropā.

Anni Podimata (PSE), rakstiski. – (EL) Pieredze, kas gūta no valstu rīcības plānu pirmā novērtējuma, praksē uzskatāmi parāda, ka nosacījumi ES vēl nav sasnieguši to punktu, no kura var atbalstīt pasākumus, lai veicinātu energoefektivitāti. Viens nozīmīgs trūkums pirmajos valstu energoefektivitātes rīcības plānos, svarīgāks par lielo kavēšanos to iesniegšanā no atsevišķu dalībvalstu puses, tostarp arī no Grieķijas puses, ir tas, ka šos tālejošos plānus nepapildina skaidri definēti praktiski priekšlikumi ar pievienoto vērtību, neraugoties uz to, ka saskaņā ar jaunākajiem datiem, kurus publicējusi Eiropas Komisija, ja tiktu sasniegts šis mērķis par enerģijas ietaupījumu panākšanu 20 % apmērā, ES par aptuveni 400 miljoniem tonnu naftas ekvivalenta mazāk izmantotu primāro enerģiju un CO₂ emisijas samazinātos par 860 Mt.

Tātad tā potenciāla lielums, kuru mums sniedz energoefektivitātes veicināšana, jo īpaši tādas ekonomiskās lejupslīdes kā tās lejupslīdes, kuru mēs pašlaik pieredzam, laikā, nav pilnībā izprasts. Tāpēc ES ir jārikojas bez turpmākas kavēšanās, lai iekļautu energoefektivitāti visos tās nozaru politikas virzienos ar skaidriem priekšlikumiem un atbalsta pasākumiem, kā arī palielinātu Kopienas atbalstu šajā virzienā. Energoefektivitāte ir galvenais jautājums pēc dokumentu paketes par klimata pārmaiņām pieņemšanas un var nodrošināt energoapgādes drošību, siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanu un nostiprinātu Eiropas Savienības ekonomiku.

30. Lietišķie pētījumi kopējās zivsaimniecības politikas jomā (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts darba kārtībā ir Miguélez Ramos kundzes, kura pārstāv Zivsaimniecības komiteju, ziņojuma (A6-0016/2009) par lietišķiem pētījumiem kopējās zivsaimniecības politikas jomā īss izklāsts (2008/2222(INI)).

Rosa Miguélez Ramos, referente. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Līdzsvarot pareizu ekosistēmu uzturēšanu un ilgtspējīgu jūras resursu izmantošanu, novērst un kontrolēt cilvēka darbības ietekmi uz vidi, uzlabot zināšanas un tehnoloģisko attīstību, un jaunu tehnoloģiju ieviešanu — tie ir uzdevumi, kurus var paveikt tikai tad, ja mums ir Eiropas zinātnes aprindu atbalsts.

Pētījumi zivsaimniecības jomā ir arī nepieciešami, sagatavojot ieteikumus un sniedzot zinātniskās konsultācijas likumdevējiem. Lielāks ieguldījums pētniecībā un attīstībā, kā arī ticamu datu vākšanā un apstrādē rezultātā radītu daudz stabilāku un ilgtspējīgāku kopējās zivsaimniecības politiku.

Tomēr, lai gan tā frāze, kuru es dzirdēju sakām kādu zinātnieku, ("Problēma nav nauda, bet cilvēkresursi") labi raksturo situāciju, es nebūšu tā, kura teiks, ka pētījumiem zivsaimniecības jomā ir ļoti daudz finanšu resursu. Tā vietā es teikšu, ka mums ir divkārtša problēma.

Pirmkārt, komisār, tās summas, kuras noteiktas Septītājā pamatprogrammā jūras izpētei, kam bija jābūt jāautājuma, kas aptver daudzas jomas, liekas nepietiekamas tai integrētajai pieejai, kas pašlaik ir vēlama attiecībā uz šo jautājumu.

Turklāt, komisār, zinātniekiem — un es apliecinu jums, ka es esmu runājusi ar daudziem no viņiem, lai sagatavotu šo ziņojumu, gan pirms, gan šā procesa laikā — ir problēmas, iesniedzot projektus Septītājai pamatprogrammai. Šīs problēmas daļēji var saistīt, no vienas puses, ar atšķirīgo ievirzi, kas ir nepieciešama attiecībā uz akvakultūru, kas būtībā ir rūpnieciska rakstura, un, no otras puses, ar zivsaimniecības un jūras zinātnes pētījumiem, kuri ir daudzdisciplināra rakstura un vairāk vērsti uz ilgtermiņu.

Līdz Septītājai pamatprogrammai abas šīs jomas aptvēra vieni un tie paši fondi un par tām ziņoja Zivsaimniecības ģenerāldirektorātam, kas tām ļāva vienai otru papildināt. Pašlaik tas ir Pētniecības ģenerāldirektorāts, kurš ir atbildīgs, un rezultāts ir, ka zinātnes aprindām kļūst grūti darīt zināmas šīs nozares problēmas un vajadzības tiem, kuri sagatavo pamatnostādnes uzaicinājumiem iesniegt priekšlikumus.

Turklāt zinātnes aprindās pastāv uzskats, ka ģenerāldirektorāts, šķiet, ir izvēlējies prioritāti piešķirt fundamentālajiem pētījumiem, neradot iespējas tiem pētījumiem, kuri ir vērsti uz sabiedrisko politiku. Es jums sniegšu kādu piemēru: bagātināt no zinātniskā viedokļa Kopienas jūrniecības stratēģiju vai izpētīt saistību starp zivsaimniecību un klimata pārmaiņām.

Apkopojot iepriekš minēto, Eiropas Savienības jūrniecības politikas mērķim panākt produktīvu zivsaimniecību tirā jūras vidē ir nepieciešams, ka tiem zinātniekiem, kuri strādā šajā jomā, ir piekļuve horizontālajiem finansēšanas mehānismiem Septītājā pamatprogrammā.

Noslēgumā es vēlētos minēt otru problēmu: satraucošais jauno zinātnieku trūkums pētniecībā zivsaimniecības jomā, kas, šķiet, ir profesionālo kursu rezultāts, kuri nav īpaši saistoši salīdzinājumā ar citām pamatzinātnēm.

Ir ļoti svarīgi, ka mēs izveidojam interesantus un gandarījumu sniezošus universitātes kursus, kuri piedāvā labas profesionālās iespējas. Šķiet arī, ka mums ir jāsaskaņo atšķirīgie pētniecības modeļi, kurus izmanto dažādās dalībvalstīs, lai varētu labāk salīdzināt rezultātus un veicināt datu apkopošanu, kā arī palielināt sadarbību starp dalībvalstu pētniecības iestādēm. Protams, es arī domāju, ka ļoti svarīga ir zvejnieku pieredzes un specializēto zināšanu labāka iestrādāšana zinātnisko atzinumu sagatavošanas procesā, uz kuriem ir jāpamato politiskie lēmumi kā daļa no kopējās zivsaimniecības politikas (KZP).

Janez Potočnik, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es novērtēju to, ka varu runāt par savu atbildības jomu. Komisija atzinīgi vērtē Parlamenta ziņojumu par lietiskiem pētījumiem kopējās zivsaimniecības politikas jomā un arī vēlētos pateikties referentei Rosa Miguélez Ramos kundzei un Zivsaimniecības komitejai par viņu izcilo darbu.

Šis ziņojums parādās īstajā brīdī saistībā ar kopīgā uzaicinājuma par jūras zinātnisko un tehnisko pētniecību sagatavošanu. Tas arī sakrīt ar 2010. gada KZP darba programmu un Zaļās grāmatas par kopējās zivsaimniecības politikas reformu, kura ietver sadaļu par pētniecību, publiskošanu. Komisija principā piekrīt galvenajiem šā ziņojuma punktiem.

Mēs atzinīgi novērtējam pausto atbalstu Eiropas stratēģijai jūras zinātniskajai un tehniskajai pētniecībai, kurā prioritātes ir piešķirtas potenciāla attīstīšanai, jaunai infrastruktūrai, jaunām prasmēm un izglītības iniciatīvām, izveidoto jūras zinātniskās un tehniskās pētniecības jomu integrēšanai, sinerģijas veicināšanai starp dalībvalstīm un Komisiju, un jaunai pētniecības pārvaldībai.

Komisija atzīst, ka ir svarīgi nodrošināt to, ka zivsaimniecības un akvakultūras pētījumiem tiek piešķirts pietiekami liels budžets Septītājā pamatprogrammā, saglabājot labu līdzsvaru ar citām pētniecības nozarēm, jo īpaši lauksaimniecības, mežsaimniecības un biotehnoloģiju jomā: 2. tēma – uz zināšanām balstīta bioekonomika (KBBE), un 6. tēma – vide. Septītās pamatprogrammas gada budžets pakāpeniski palielināsies pēdējos trīs programmas gados un gan zivsaimniecības, gan akvakultūras nozare noteikti gūs labumu no šā palielinājuma.

Komisija centīsies atbalstīt pētniecību saskaņā ar šo ziņojumu, piešķirot vairāk redzamības zivsaimniecības un akvakultūras pētniecībai Septītājā pamatprogrammā, nodrošinot labu līdzsvaru starp pētījumiem politikas atbalstam un vairāk fundamentālajiem pētījumiem, nostiprinot sociālo zinātņu darba programmās, veicinot informēšanu par rezultātiem un lielāku koordināciju starp dalībvalstu pētniecības programmām.

Visbeidzot, Komisija veicinās pētniecības zivsaimniecības un akvakultūras jomā integrāciju tās stratēģiskās pētniecības programmas plašākā kontekstā, Eiropas pētniecības telpā un jaunajā Eiropas Savienības stratēģijā jūras zinātniskajai un tehniskajai pētniecībai.

Ņemot vērā tās iniciatīvas, kuras es nupat aprakstīju, es uzskatu, ka tagad ir stabils pamats, uz kuru pamatojoties mēs varam uzlabot mūsu zivsaimniecības un akvakultūras nozares ar inovatīvu pētījumu palīdzību pamatprogrammā. Tās savukārt arī gūs labumu no uzlabotas sadarbības un koordinācijas dalībvalstu pētniecībā ar dažādu Eiropas pētniecības telpas iniciatīvu palīdzību un kopējās zivsaimniecības politikas ietvaros.

Ja es varu piebilst kādu savu atziņu, es varu jums garantēt, ka tas nav sarežģītāk par to, kā tas bija iepriekš, tikai tāpēc, ka ar to nodarbojas tie paši cilvēki un sadarbība, kas mums ir ar maniem kolēģiem, Borg kungs, ir patiešām izcila. Es domāju, ka tas ir veids, kā pētījumi ir jāveic nākotnē. Mēs sadarbojamies starp nozarēm un tas patiešām dod labākus rezultātus, kas diez vai tā varētu būt bijis, ja tas būtu darīts, izmantojot sektorālāku pieeju. Es patiešām pateicos jums par lielo darbu, kuru jūs esat paveikusi.

Priekšsēdētājs. – Darba kārtības punkta apspriešana ir pabeigta.

Balsojums notiks ceturtdien, 2009. gada 19. februārī.

31. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

32. Sēdes slēgšana

(Sēde tika slēgta plkst. 23.30)